

The Project Gutenberg eBook of Tuhannen ja yhden yön tarinoita Suomen lapsille II

This ebook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this ebook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you'll have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

Title: Tuhannen ja yhden yön tarinoita Suomen lapsille II

Author: Anonymous

Translator: Helmi Krohn

Release date: July 7, 2008 [eBook #25996]

Most recently updated: August 22, 2009

Language: Finnish

Credits: Produced by Marja and Kalevi Polamo

*** START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK TUHANNEN JA YHDEN YÖN TARINOITA
SUOMEN LAPSILLE II ***

TUHANNEN JA YHDEN YÖN TARINOITA SUOMEN LAPSILLE II

Kertonut

Helmi Krohn

Nuorten Kirjoja N:o 15.

**Helsingissä 1919,
Kustannusosakeyhtiö Otava.
Simelius'en perillisten kirjapaino.**

SISÄLLYS:

[Kuningas Agib.](#)

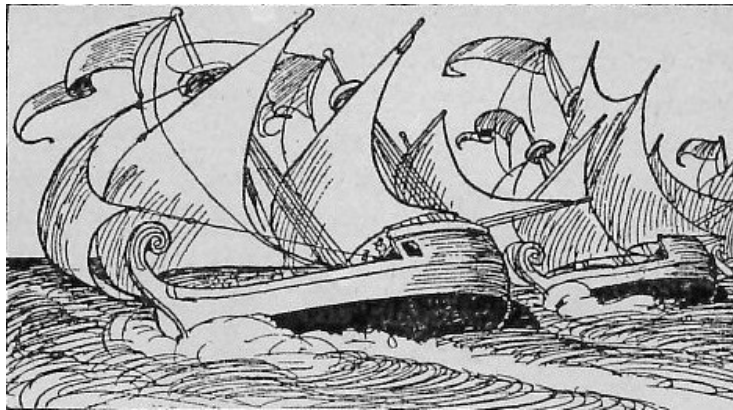
[Taikahevonon.](#)

[Harun Arrashid ja Baba Abdallah.](#)

[Ali Baba ja neljäkymmentä rosvoa.](#)

[Merenkulkija Sindbad.](#)

Kuningas Agib.

Olipa kerran mahtava kuningas nimeltä Hassib. Hänen valtakuntansa oli hyvin suuri ja ulottui aina valtameren saakka. Mutta saavutettuansa korkean iän hän kuoli ja jätti valtansa ja rikkautensa pojallensa, kuningas Agibille.

Kuningas Agib ei tyytynyt istumaan valtaistuimellaan ja hallitsemaan vain rauhallisesti kansaansa. Hän oli nuori ja halusi nähdä vieraita maita ja antautua kaikenlaisiin seikkailuihin. Hänellä oli monta suurta laivaa ja hän purjehti usein vieraihin maihin, milloin lyhemmille, milloin pitemmillekin matkoille. Kerran, purjehdittuaan neljäkymmentä päivää mitä ihanimmalla ja suotuisimmalla ilmalla, nousi hirveä myrsky, jota kesti monta päivää. Laiva heittelehti aalloilla kuin pähkinänkuori, kaikki liitteet narahtelivat ja vesi huuhteli kantta. Kuningas Agib luuli jo viimeisen päivänsä tulleen. Miehistö oli kauhun vallassa, ei kukaan kyennyt mitään tekemään ja laiva ajelehti aivan oman onnensa huomassa.

Mutta äkkiä meri tyyntyi. Kuin peilin pinta se levisi aavana ja tyynenä silmien edessä. Ei rantaa näkynyt missään. Ei pienintäkään luotoa. Joka puolella vain meren selkä sulautui taivaan rantaan. Aurinko paistoi helteisesti. Ei vähintäkään tuulenhenkäystä tuntunut. Mutta laiva kulki kuitenkin eteenpäin, purjeet pullistuivat, ikäänkuin näkymätön voima olisi niitä ajanut eteenpäin.

Kun vauhti kiihtyi kiihtymistään, niin perämies huolestui. Hän lähetti tähystelijän mastoon katsomaan, eikö sieltä näkyisi maata. Ja aivan oikein! Kaukana taivaanrannassa, suoraan laivan kokan edessä, näkyi pieni musta pilkku. Laiva kiiti yhä nopeammin sitä kohti, ikäänkuin se olisi linnun siivillä lentänyt.

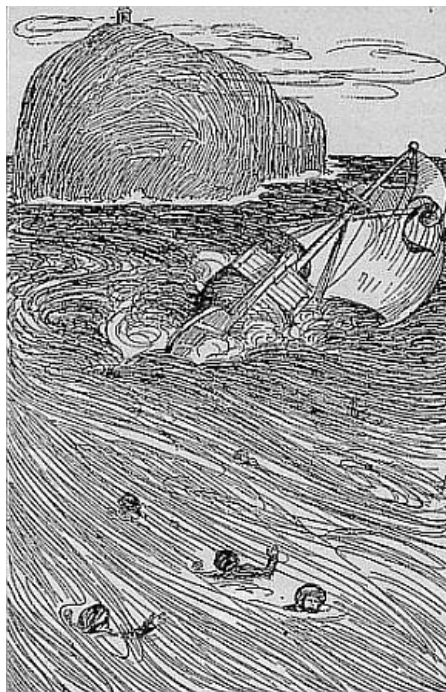
Perämies kauhistui kuullessaan tähystelijän tiedonannon. Hän heitti peräsimen kädestään ja raastoi hiuksiaan ja vaatteitaan.

"Onnettomat!" huusi hän aivan kalpeana. "Me olemme kaikki kuoleman omat. Myrskyn riehussa laiva on ajautunut kauaksi tuntemattomille vesille, ja me olemme tulleet nyt loihdittuun väylään. Tuo musta pilkku, joka edessämme näkyy, on magneettivuori, joka vetää auttamattomasti puoleensa kaikki laivat, ja kun ne tulevat kylliksi lähelle sitä, niin kaikki rautanaulat itsestään irtaantuvat liitteistä ja imeytyvät vuoreen kiinni, jotta laiva uppoaa tuhansina pirstaleina mereen."

"Mahdotonta on pelastua itse vuorellekaan", jatkoi perämies kertomustaan, "sillä se on kokonaan metallista. Ylhäällä sen huipulla on vain pieni tilkku maata. Siellä seisoo kuparinen temppeli ja temppelissä on pronssinen ratsastaja pronssihevosen selässä. Tuo ritari tuhoaa kaikki laivat ja merenkulkijat, eivätkä ihmiset saa rauhaa, ennenkun ritari on mereen syösty."

Itkua ja valitusta kuului kaikkialla. Miehistö kerääntyi yhteen ja polvistui kannelle anoen Jumalalta pelastusta. Mutta laiva kiiti yhä eteenpäin, ja magneettivuori näkyi jo aivan selvästi silmien edessä. Kuparitemppeli seisoi korkealla paikallaan pylväittänsä varassa, ja pronssiritari ratsunsa selässä ojensi suojelevasti kilpeänsä.

Äkkiä kuului kauheaa jyskettä ja pauketta. Kaikki naulat kirposivat irti laivasta ja laiva upposi muutamassa sekunnissa syvyyteen.

Äkkiä kuului kovaa jyskettä.

Kuningas Agib sai käteensä lankun ja alkoi uida sen varassa rantaa kohti. Hän kuuli ympärillään kauheita hätähuutoja ja näki onnettomien toveriensä taistelevan aalloissa. Hetken kuluttua kaikki vaiken. Ei ketään näkynyt enää veden pinnalla, pieninkin jälki laivasta oli kadonnut.

Tuuli ajoi kuningas Agibin magneettivuoren rantaan. Se oli sileä ja liukas, mahdotonta olisi ollut kiivetä sen pintaa ylös. Hän kiersi saaren ympäri ja huomasi äkkiä portaat, jotka olivat vuoreen hakatut. Hän tarttui käsin kiinni alimaisimpaan asteeseen ja suurella vaivalla hän pääsi ylös. Varovaisesti hän kapusi portaita myöten, jotka olivat niin liukkaat, että hän joka askeleella oli luiskahtaa alas. Vihdoin hän pääsi vuoren huipulle.

Hän kapusi portaita ylös.

Hän oli niin väsynyt kaikista ponnistuksista, että hän heti heittäytyi maahan ja nukkui.

Nukkuessaan hän näki unta. Ääni oli sanovinaan hänelle:

"Kun heräät, kuningas Agib, niin kaiva maata jalkojesi alla. Sieltä löydät kuparijousen ja kolme lyijyistä nuolta. Ota jousi käteesi ja ammu sillä ritari hevosensa selästä mereen. Kun hevonen kaatuu maahan, niin hautaa se sille kohdalle, mistä jousen löysit. Sillä tavalla pelastat maailman suuresta turmiosta. Kun tämän olet tehnyt, niin alkaa meri kohota aina temppeliä myöten ja veneessä saapuu luoksesi vaskinen mies. Astu hänen veneeseensä, mutta älä mainitse Jumalan nimeä. Mies kuljettaa sinua noin kymmenen päivää veneessä, kunnes hän saapuu rauhan maahan. Siellä tapaat jonkun, joka voi saattaa sinut takaisin kotimaahasi. Mutta muista, ettet kertaakaan mainitse Jumalan nimeä."

Kun kuningas Agib heräsi, nousi hän iloisesti ylös ja alkoi kaivaa maata jalkojensa alla. Hän

löysikin jousen, ampui sillä ritarin mereen ja hautasi hänen hevosensa maahan. Meri alkoi nyt myrskytä ja kohosi yhä korkeammalle, kunnes se ulottui aina temppeliin asti. Hetken kuluttua ilmestyi vene, joka suuntasi kulkunsa suoraan temppeliä kohti. Veneessä souti vaskinen mies. Kuningas Agib astui veneeseen ja yhdeksän päivää mies kuljetti häntä veneessään yhtä mittaa, kunnes taivaanrannassa kohosi vuoria ja maita. Kuningas Agib ihastui suuresti nähdessään maata edessään, ja unohtaen kaikki varoitukset hän kiitti Jumalaa pelastuksestansa. Mutta samassa vene kaatui kumoon ja vajosi mereen.

**Vaskinen mies kuljetti
kuningas Agibia.**

Kuningas Agib ui koko päivän, aina iltaan saakka. Kun yö lähestyi, oli hän niin väsynyt, ettei hän jaksanut enää käsivarsiaan liikuttaa ja valmistui kuolemaan. Mutta kova myrsky nousi äkkiä, jättiläisaalto syöksyi häntä kohti ja kuljetti hänet maihin. Päästyään rantaan hän kuivasi vaatteensa ja paneutui maata. Aamun valjetessa hän läksi tarkastelemaan ympärilleen. Hän oli tullut saareen, joka kohosi keskeltä suurta merta. Mutta se oli viljava ja kaunis ja puut olivat täynnä hedelmiä. Kuljeskeltuaan kaiken päivää saarellaan hän huomasi laivan lähestyvän mereltä. Hän kiipesi puuhun, piiloutui sen latvan alle ja näki että laivasta nousi maalle kymmenen orjaa, jotka kantoivat käsissään koreja ja lapioita. Keskellä saarta he kaivoivat maata, kunnes luukku tuli näkyviin. He palasivat takaisin laivaan ja toivat sieltä ruokavaroja, mattoja, peittoja, tyynyjä, kaikkea mitä taloudessa voidaan tarvita ja kantoivat kaikki luolaan. Lopuksi he saattoivat maahan vanhan, harmaahapsisen miehen, joka talutti kädestä nuorukaista. Hän oli hento ja kaunis, kuin lehtiin puhjennut oksa.

**Vanhus talutti kädestä
nuorukaista.**

He laskeutuivat kaikki alas luolaan ja olivat siellä kolmatta tuntia. Sitten vanhus palasi takaisin orjien kanssa, mutta nuorukainen ei ollut heidän seurassaan. He lapioivat mullan jälleen paikoilleen, tasoittivat maan ja palasivat laivaan. Pian laiva katosi taas näkyvistä.

Kuningas Agib laskeutui nyt alas puusta ja astui sille paikalle, missä orjat olivat maata kaivaneet. Hän poisti mullan luukulta ja avasi sen. Portaat johtivat alas sievään huoneeseen, jossa nuorukainen istui pehmeällä sohvalla. Kun hän näki kuningas Agibin edesssä, niin hän kauhistui ja muuttui kalman kalpeaksi.

Mutta kuningas Agib rauhoitti häntä.

"Älä pelkää", sanoi hän nuorukaiselle, "minä olen ihminen samoin kuin sinäkin. Minä näin miten sinut saatettiin tänne ja minun kävi sinua sääli. Sano, miksi sinut on tänne elävältä haudattu?"

Kun nuorukainen huomasi, ettei hänellä ollut syytä pelätä kuningas Agibia, tuli hän iloiseksi ja sanoi:

"Oi veljeni, minun kohtaloni on hyvin ihmeellinen! Isäni on jalokivikauppias, ja hänellä on paljon tiluksia ja orjia. Kaikki häneltä on hyvin menestynyt, mutta hän suri sittenkin haikeasti, sillä hänellä ei ollut yhtään poikaa. Hän näki kerran unta, että hänelle syntyisi poika, mutta tämä poika kuolisi nuorena. Jonkun ajan kuluttua minä synnyinkin ja isäni ilo oli aivan rajaton. Hän tiedusteli tietäjiltä kohtaloani ja ne sanoivat hänelle:

"Poikasi elää viisitoista vuotta, mutta sitten hän joutuu suureen vaaraan. Keskellä merta on magneettivuori, jonka huipulla istuu kuparinen ritari kuparisen ratsunsa selässä. Kuningas Agib syöksee sen mereen ja viisikymmentä päivää sen jälkeen hän tappaa poikasi."

"Tämä ennustus saattoi isäni suuren tuskan valtaan ja kymmenen päivää sitten, saatuaan kuulla, että kuningas Agib todellakin oli syössyt kupariritarin mereen, hän antoi valmistaa minulle tämän maanalaisen luolan. Täällä minun täytyy olla, kunnes nuo viisikymmentä päivää ovat kuluneet, ja sitten isäni tulee minua jälleen noutamaan. Tällainen on minun elämäni tarina."

Kun kuningas Agib tämän kuuli, päätti hän olla ilmaisematta itseään nuorukaiselle ja ajatteli:

"Tosin minä syöksin kupariritarin mereen, mutta tätä nuorukaista en ota hengiltä." Ja kääntyen hänen puoleensa hän sanoi:

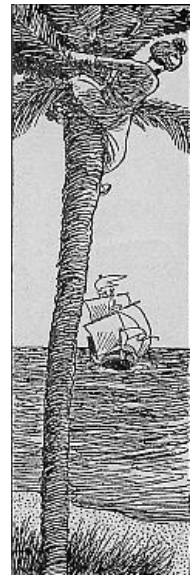
"Ole huoleti, kaikki käy hyvin ja sinä pelastut kuolemasta. Minä jään sinun luoksesi, kunnes isäsi tulee sinua noutamaan."

Nuorukainen oli tästä hyvin iloinen. He istuivat nyt yhdessä ja juttelivat ja pitivät hyvänään kaikkia niitä herkkuja, joita nuorukaisen isä oli häntä varten varannut. Ja aika kului heiltä hupaisesti päivästä päivään.

Kuningas Agib kiintyi yhä enemmän tähän nuorukaiseen ja koetti kaikella tavalla olla hänelle avullinen. Hän unohti omat huolensakin, ja ajatteli vain miten hän voisi olla hänelle hyödyksi ja ratoksi. Nuorukainen oli tästä ystävyystunnetusta hyvin kiitollinen ja he tuumivat keskenänsä, että he yhdessä palaisivat nuorukaisen maahan ja että kuningas Agib jatkaisi sieltä matkaansa omaan valtakuntaansa.

Kun aika oli loppuun kulunut ja he viimeisen päivän aamuna ilolla odottelivat vanhuksen tuloa, nuorukainen kiitti Jumalaa pelastuksestansa ja kuningas Agibia, joka oli tämän ajan hänelle niin suuressa määrin lyhentänyt ja keventänyt. He kävivät pöytään syömään ja nuorukainen pyysi kuningas Agibia leikkaamaan hänelle palasen meloonia. Kuningas Agib toi kauniin meloonin ja nousi ottaakseen veitsen, joka oli hyllyllä nuorukaisen istuimen yläpuolella. Mutta samassa hänen jalkansa luiskahti ja veitsi putosi suoraan nuorukaisen sydämeen. Hän kaatui maahan ja heitti heti paikalla henkensä.

Kun kuningas Agib huomasi nuorukaisen kuolleeksi ja tiesi tahtomattaan ottaneensa hänet hengiltä, niin hän alkoi vaikeroida ja itkeä. Hän oli aivan toivoton, sillä olihan ennustus sittenkin mennyt täytäntöön. Hiukan toinnuttuansa hän poistui luolasta, laski luukun paikoilleen ja peitti sen mullalla. Hän kiipesi jälleen korkeaan puuhun ja tähysteli merelle, milloin laiva tulisi näkyviin. Hänen ei tarvinnutkaan odottaa kauan, ennenkuin laiva laski rantaan ja orjat saattoivat vanhuksen maihin. Kauhuksaan he huomasivat, ettei multa luukun päällä ollutkaan kiinteätä, ja tultuaan alas luolaan he näkivät nuorukaisen puukko rinnassa. He huusivat kaikki ääneensä ja repivät vaatteitaan. Vanhus meni tainnoksiin ja makasi niin kauan tunnettoman, että orjat luulivat hänenkin kuolleen. Vihdoin hän kuitenkin tointui ja orjat kantoivat nuorukaisen takaisin laivaan.

Kuningas Agib kiipesi puuhun.

Nuorukainen kannettiin laivaan.

Kuningas Agib seurasi kaikkea piilopaikastansa ja nähdessään vanhuksen sydäntäsärkevän tuskan, hänen rintaansakin ahdisti ja vaivoin hän sai pidätetyksi tuskanhuutoa. Vihdoin laiva poistui rannasta ja katosi näkyvistä.

Kuningas Agib eli kokonaisen kuukauden vielä saarella ja huomasi joka ilta auringon laskiessa, että vesi vähenemistään väheni rannasta ja kuukauden kuluttua oli meri aivan kuivunut. Kuningas Agib läksi nyt iloisella mielellä saaresta ja tuli mannermaalle. Kuiva hiekka-aavikko levisi täällä hänen silmiensä eteen. Ei mitään muuta näkynyt kuin hiekkaa joka taholla. Kuningas Agib läksi rohkeasti samoamaan erämaan läpi ja näki vihdoin edessään tulen. Hän luuli jonkun sytyttäneen sen palamaan, mutta lähemmäksi tultuaan hän huomasi sen kupariseksi linnaksi, joka loisti ja kimalteli auringon valossa. Harmaapäinen vanhus astui kymmenen nuorukaisen seurassa häntä vastaan. Kuningas Agib katseli heitä kummeksien, sillä he olivat kaikki silmäpuolia. He tervehtivät kuningas Agibia ystävällisesti ja kysyivät häneltä, mistä hän tuli. Hän kertoi heille koko elämäntarinansa. He saattoivat hänet linnaan ja tarjosivat hänelle ruokaa ja juomaa. Ja kun he olivat istuneet jonkun aikaa yhdessä ja jutelleet, niin oli jo ilta käsissä. Kuningas Agib olisi mielellään tahtonut tietää, mikä onnettomuus oli heitä kohdannut ja miksi he kaikki olivat silmäpuolia, mutta kaikkiin kysymyksiin he pudistivat vain päätään ja sanoivat:

"Älä kysy. Meidän onnettomuutemme voi vain se ymmärtää, joka itse on sitä kokenut. Ja siitä Jumala sinua varjelkoon."

Oli makuullemenon aika ja vanhus toi kullekin nuorukaiselle vadin, joka oli vaatteella peitetty. Niissä oli tuhkaa ja tervaa ja piitä, ja nuorukaiset tahrasivat sillä kokonaan kasvonsa, jotta he olivat kauheat nähdä. Kuningas Agib kysyi ihmeissään:

"Miksi te tahraatte kasvonne tuolla tavalla? Voisi luulla teidän kadottaneen järkenne."

"Se on meidän rangaistuksemme", sanoivat nuorukaiset. "Se on palkka ylpeydestämme ja uteliaisuudestamme."

Vihdoin he kuitenkin lakkasivat tahrimesta itseänsä ja panivat maata. Mutta kuningas Agib ei saanut unta silmäänsä. Hän mietti kaiken yötä, mikä saattoi olla syynä nuorukaisten kummalliseen käytökseen ja aamulla hän pyysi yhä uudestaan vanhusta ilmaisemaan hänelle heidän salaisuutensa. Mutta hän sanoi:

"Olenhan jo sanonut sinulle, etten voi sitä ilmaista. Jokainen voi vain sitä kokea."

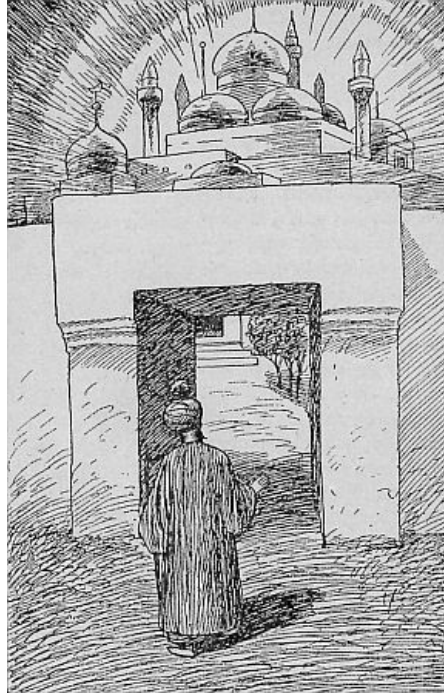
Mutta kun kuningas Agib ei antanut hänelle rauhaa, niin hän vei hänet mukanaan kedolle, teurasti siellä lampaan ja nylki siltä nahan. Sitten hän antoi kuningas Agibilte veitsen ja sanoi:

"Ryömi tuon nahan sisään, niin ompelen sen kiinni. Minä jätän sinut tänne, ja hetken kuluttua tulee suuri lintu Rok, joka tarttuu sinuun kynsineen kiinni ja vie sinut mukansa. Kun huomaat, että se päästää sinut maahan, niin leikkaa nahka auki. Heti kun se näkee sinut, se lentää pakoon. Astu sitten tietä myöten, niin tulet linnan edustalle. Sieltä saat mitä haluat. Sillä tuo linna on syynä meidän onnettomuutemme."

Kuningas Agib ryömi nahan sisään ja hetken kuluttua hän kuuli suhinaa ilmassa ja tunsu linnun tarttuvan kynsillään häneen kiinni. Hän lensi huimaavaa vauhtia ilmassa, jotta hänen päänsä

joutui aivan pyörälle. Vihdoin lintu laski hänet kalliolle, ja kuningas Agib leikkasi nahan auki. Hän heitti nahan hartioiltaan ja alkoi astua tietä myöten, joka johti komeaan linnnaan. Portti oli auki, ja kuningas Agib astui sisään. Hän joutui suureen puutarhaan, jossa puiden lehdet olivat kullasta ja hopeasta ja moniväriset linnut istuivat oksilla ja visersivät. Linnan portailla seisoj neljäkymmentä tyttöä hopeavaatteissa. He olivat hyvin ihanat nähdä ja tervehtivät kuningas Agibia ystävällisesti. He kiiruhtivat häntä vastaan, saattoivat hänet linnnaan ja asettivat hänet keskellensä istumaan.

Portti oli auki ja kuningas Agib astui sisään.

"Me olemme sinun orjasi", sanoivat he, "käske meitä, niin me tottelemme."

Ja he toivat hänelle herkullisia ruokia kulturalautasilla ja pukivat hänen ylleen koreat vaatteet ja tanssivat ja lauloivat hänen huviksensa. Siten kului kokonainen vuosi tässä ihmeellisessä linnassa, vaikka aika kuningas Agibin mielestä tuntui lyhyeltä kuin yksi ainoa päivä. Mutta kun vuosi oli umpeen mennyt, niin tulivat tytöt eräänä aamuna itkien ja valittaen kuningas Abigin luo.

"Miksi te itkette?" kysyi kuningas Agib ihmeissänsä.

Ja yksi neitosista vastasi:

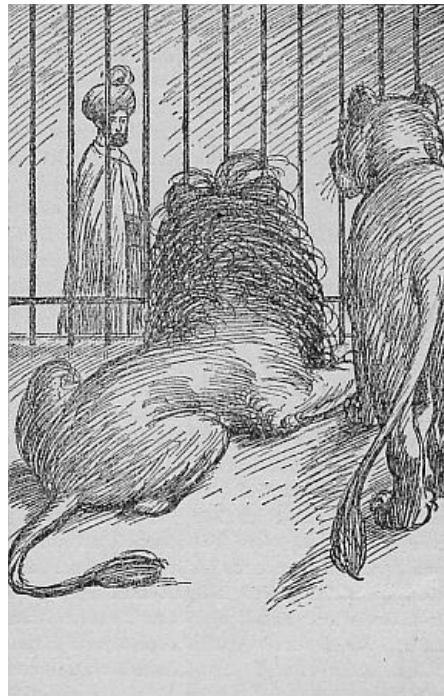
"Me itkemme, sillä me pelkäämme kadottavamme sinut. Tiedä siis, me olemme kaikki kuninkaantyttäriä, jotka asumme tässä linnassa. Joka vuosi on meidän pakko poistua täältä neljäksikymmeneksi päiväksi. Sen ajan kuluttua me palaamme takaisin ja elämme täällä taas kokonaisen vuoden. Mutta sinä saat jäädä tänne jos haluat, kunnes me palaamme takaisin. Saat kaikki linnan avaimet haltuusi ja voit ihaila sen aarreaittoja, joita kaikkiaan on sata kappaletta, mutta yhden ainoan huoneen ovea et saa avata. Jos astut sinne sisään, niin onnettomuus kohtaa sinua, etkä koskaan enää saa palata tänne takaisin. Mutta me pelkäämme, ettet voi hillitä uteliaisuuttasi."

He pyysivät ja rukoilivat, että kuningas Agib malttaisi mielensä eikä tahallansa syöksyisi onnettomuuteen, ja kuningas Agib lupasi pyhästi olla koskematta tuohon huoneeseen. Tytöt läksivät pois, ja kuningas Agib jäi yksin linnnaan. Hän avasi ensimmäisen aarreaitan oven, ja tuli ihanaan puutarhaan, joka oli yhtä häikäisevä ja kaunis kuin paratiisi. Hän käveli puutarhan käytävillä ja kuunteli lintujen ihmeellistä laulua ja purojen pulppuamista. Ja hän poimi puista hedelmiä, jotka kimaltelivat sateenkaaren kaikissa väreissä ja olivat ihanat syödä. Lukemattomista harvinaisista kukista levisi hurmaava tuoksu ilmaan, ja vilvoittava tuulihenki siveli ohimoita.

Kun kuningas Agib oli kyllikseen ihailut tätä lumottua paratiisia, niin hän sulki oven ja avasi toisen aarreaitan. Siellä oli rautahäkeissä mitä ihmeellisimpiä eläimiä. Siellä oli suuria juhlallisia jalopeuroja, joiden tuuheat harjat hulumusivat tuulessa, jättiläissuuruisia norsuja, tiikereitä ja käärmeitä. Maaailman suurimmat ja pienimmät linnut olivat samaan häkkiin suljetut ja ne pyrähtelivät hyvässä sovussa rinnatusten. Valkeaturkkinen jääkarhu leikkitteli pienen hiiren kanssa ja kesy jänis hyppeli jättiläiskäärmeen selässä.

**Hedelmät
kimaltelivat
sateenkaaren
väreissä.**

**Kuningas Agib avasi toisen
aarraitan.**

Kun kuningas Agib oli kyllikseen katsellut näitäkin ihmeitä, niin hän avasi kolmannen huoneen oven. Sinne oli kerätty jalokiviä ja timantteja kaikista maailman ääristä. Seinät olivat marmorista veistetyt, katto kultainen, lattia kirkkainta kristallia, jotta kuningas Agib saattoi selvästi nähdä siinä kuvansa. Katosta riippui hienotekoinen kruunu, jossa timantit ja rubiinit ja smaragdit loistivat kuin kirkkain valo.

Kuningas Agib ei ollut nähnyt koskaan mitään niin loistavaa ja silmiähäikäisevää. Hän oli mielestään nyt rikkain kuningas koko maailmassa, sillä olivathan kaikki nuo aarteet hänen omansa. Ja tyytyväisin mielin hän astui jälleen toiseen kamariin.

Siten aika häneltä kului kun linnun siivillä. Yksi yö oli enää jäljellä kunnes tyttöset palaisivat takaisin, mutta kaikki yhdeksänkymmentäyhdeksän aarraittoa olivat myös katsotut. Hän rupesi tuumimaan mitä hän nyt tänä viimeisenä iltana tekisi, sillä aika tuntui odotellessa pitkältä ja yksinäisyys ikävältä. Hän astui kaikkien aarraittojen ohi ja koetti mielessään muistella mitä hän kussakin oli nähnyt. Siten hän tuli yhdeksännekympnenneyhdeksän oven luo ja siitä oli enää vain askel sadanteen aarraittaan. Hänellä oli avainkimppu kädessään ja vaistomaisesti hän tuli tarttuneeksi pieneen kultaiseen avaimen, joka kuului tuon kielletyn huoneen oveen. Ovi oli kokonaan kullasta ja täynnä kirjailuja ja hän astui lähemmäksi tarkastellaksensa sitä. Avaimen reikä oli pieni, ja hän kumartui kurkistaaksensa siitä sisään, mutta hän ei voinut mitään nähdä. Hän aikoi jo palata takaisin, mutta hänen jalkansa olivat ikäänkuin kiinniliimatut lattiaan. Ja hänet valtasi niin vastustamaton halu avata tuo ovi, että hän lopulta ei voinut haluaan vastustaa, vaan pisti avaimen lukkoon.

Ovi lensi auki ennenkuin hän ehti avainta kiertääkään, ja tukehduttava tuoksu ja voimakas ilmavirta löyhähti häntä vastaan, niin että hän oli kaatua selälleen. Hän rohkaisi kuitenkin mielensä ja astui sisään. Lattialle oli saframia siroiteltu ja seinillä paloi hyvänhajuisia vahakynttilöitä hopeisissa ja kultaisissa lampuissa. Keskellä lattiaa paloi tuli kahdessa suuressa suitsutusastiassa ja huumaava höyry kohosi niistä ilmaan. Peremmällä oli musta ratsumies, se oli yötäkin mustempi ja kiiltävä karvaltansa. Kultaiset suitset olivat sen suussa ja selässä kultainen satula. Vastustamaton voima vei kuningas Agibin ratsun luo ja hän nousi sen selkään. Hän iski kannuksensa sen kylkiin, mutta se ei liikahtanut paikaltansa. Silloin kuningas Agib suuttui ja läimähytti sitä piiskallansa. Hevonen hirtahti aivan kuin ukkonen olisi jyryssyt, ja levittäen kaksi suurta mustaa siipeään se kohosi ilmaan ja vei kuningas Agibin mukanaan.

Hevonen levitti mustat siipensä ja kohosi ilmaan.

Lennettyään hyvän aikaa korkealla ilmassa merien ja vuorien yläpuolella se vihdoin laskeutui alas erään linnan katolle, ja ravistettuaan kuningas Agibin selästään, se potkaisi kaviollaan hänen oikean silmänsä puhki.

Kun kuningas Agib silmäpuolena astui alas linnaan, niin hän huomasi tulleensa takaisin silmäpuolien nuorukaisten luo, jotka kiiruhtivat hänen luoksensa.

"Nyt sinä tunnet meidän elämäntarinamme", sanoivat he kuningas Agibille. "Emme mekään tyytyneet siihen onnelliseen elämään, joka meille oli tarjona, vaan halusimme yhä enemmän, sen vuoksi me tulimme rangaistuiksi."

Kuningas Agib sivali kipeää silmäänsä ja ajatteli mitä kaikkea pahaa hän oli saanut aikaan sekä toisille että itsellensä ja katui syvästi kevytmielistä elämäänsä. Hän muisti omaa valtakuntaansa ja alamaisiansa, jotka hän oli jättänyt oman onnensa huomaan ja katkerat kyynelvet virtasivat pitkin hänen poskiansa.

"Minä olen saanut ansaitun rangaistukseni", sanoi hän nuorukaisille, "kun en seurannut teidän neuvoanne. Mutta minä kärsisin nöyrästi onnettomuuteni, jos pääsisin takaisin omaan maahani ja saisin hyvittää kaikki pahat tekoni."

Vanhus, joka yhdessä nuorukaisten kanssa oli saapunut kuningas Agibin luo, katsoi lempeästi häneen ja laski kätensä hänen päälleensä.

"Kuningas Agib", sanoi hän, "sinun katumuksesi on liikuttanut henkien kuninkaan sydäntä, joka koko ajan on johtanut kulkuasi. Hän sallii sinun palata takaisin omaan maahasi."

Vanhus kohotti sauvaansa, joka hänellä oli kädessään ja kosketti sillä kolmasti kuningas Agibia olkapäähän. Hänen silmänsä mustenivat ja hän kaatui maahan. Mutta kun hän tointui jälleen, niin kuparilinna oli kadonnut sekä silmäpuolet nuorukaiset, ja sen sijaan hän huomasi olevansa omassa linnassaan visiiriensä parissa, jotka riemuiten tervehtivät häntä.

Siitä päivästä asti kuningas Agib hallitsi viisaasti ja rakkaudella valtakuntaansa, eikä halunnut lähteä enää maailmaa kiertämään.

Taikahevonen.

Monen monituista vuotta sitten hallitsi Persiassa kuningas, nimeltä Sabur. Hän oli suurin ja mahtavin kaikista senaikuisista hallitsijoista ja hän omisti laajoja maita ja suuria rikkauksia. Mutta hän oli yhtä kuulu luonteensa jaloudesta, hyvydestään ja viisaudesta kuin mahtavuudestansakin. Hän oli oppinut ja toimelias mies, mutta samalla hänellä oli hellä sydän, eikä hän koskaan voinut olla auttamatta köyhää ja turvatonta. Mutta pahuutta ja vääryyttä hän rankaisi säälimättä.

Tällä kuninkaalla oli kolme tytärtä ja yksi poika. Kahdesti vuodessa hän vietti linnassaan suuria juhlia, jolloin hän jakeli alamaisilleen lahjoja ja salli kaikkien kansalaisten, sekä köyhien että rikkaitten, päästä puheilleen. Sattuipa kerran tällaisten juhlien aikana kolme viisasta miestä tulemaan hänen kaupunkiinsa, ja he toivat hänelle kallisarvoisia lahjoja. He olivat kaikki kotoisin eri maista ja puhuivat kukin omaa kieltänsä. Yksi oli intialainen, toinen kreikkalainen ja kolmas kiinalainen.

Intialainen astui ensin kuninkaan luo, heittäytyi maahan hänen eteensä ja onniteltuaan häntä juhlan johdosta, antoi hänelle hyvin ihmeellisen lahjan: kalleilla hohtokivillä koristetun kultaisen kuvapatsaan, jolla oli kultainen torvi kädessä. Kuningas katseli sitä joka puolelta ja sanoi:

"Viisas mies, mihinkä voin lahjaasi käyttää?"

"Herra", vastasi intialainen, "tällä kuvapatsaalla on se ominaisuus, että jos joku vakooja yrittää tunkeutua kaupunkiin, niin se heti alkaa puhalttaa torvellansa. Ja kun torven ääni kajahtaa ilmassa, niin vakooja vavisten kaatuu maahan ja kuolee."

Kuningas hämmästytti suuresti ja sanoi intialaiselle:

"Totta tosiaan, jos puhut totta, niin täytän kaikki toiveesi!"

Sitten kreikkalainen astui esiin, heittäytyi kuninkaan jalkoihin ja ojensi hänelle hopeisen maljan, jossa oli kultainen riikinkukko neljänkolmatta poikansa keskellä. Tarkastettuansa sitä kuningas kysyi mitä hyötyä siitä saattoi olla.

"Herra", vastasi kreikkalainen, "joka tunnin lyömällä nokkaisee riikinkukko poikasiansa jokaista vuoron perään ja osoittaa siten sinulle ajan kulun. Ja joka kuukauden kuluttua se aukaisee nokkansa, jolloin näet kuun sen kurkussa kuultavan."

Silloin sanoi kuningas:

"Jos puhut totta, niin täytän kaikki toiveesi!"

Lopuksi kiinalainenkin astui esiin, kumarsi maahan saakka ja antoi kuninkaalle ebenpuisen hevosen. Sen suitset hohtivat kultaa ja kalliita kiviä, ja kuninkaallinen satula oli sillä selässänään. Kuningas katseli sitä ihmetellen ja kysyi mitä hyötyä tuosta elottomasta hevosesta saattoi olla.

"Valtiaani!" vastasi kiinalainen, "tällä hevosella voit päivässä ratsastaa yhtä pitkän matkan, kuin tavallisella ratsulla kokonaisessa vuodessa. Sillä tämä hevonen osaa lentää."

Kuningas oli hyvin mielissänään ja ihmetteli, miten hän samana päivänä sattui saamaan kolme niin merkillistä lahjaa. Ja hän sanoi kiinalaiselle:

"Jos todellakin puhut totta, niin täytän kaikki toiveesi!"

Sitten hän kestitti näitä viisaita miehiä kolme kokonaista päivää, ja he näyttivät kuninkaalle, mitenkä heidän lahjojansa oli käytettävä. Kuvapatsas puhalsi torveensa, riikinkukko nokkasi poikasiansa, ja kiinalainen hypähti hevosen selkään, kohosi sen mukana ilmaan ja laskeutui jälleen alas. Kuningas oli ilosta joutua melkein pyörälle päästään.

"Te olette pitäneet lupauksenne", sanoi kuningas, "nyt minun vuoroni on myös täyttää lupaukseni. Jokainen teistä lausukoon jonkun toivomuksen, niin minä sen heti paikalla täytän."

Mutta viisaat miehet olivat jo edeltäpäin kuulleet puhuttavan kuninkaan kolmesta tyttärestä, ja niinpä he nyt vastasivat kuninkaalle:

"Jos, herramme, olet tyytyväinen lahjoihimme, niin pyydämme, että annat meille tyttäresi puolisoiksi!"

Kuningas vastasi:

"Mielihyvällä suostun pyyntöihinne!"

Mutta prinsessat olivat salaa kuunnelleet heidän keskusteluansa, ja kun nuorin sisaruksista tarkasteli tulevaa puolisoansa, kiinalaista, niin hän huomasi, että tämä oli satavuotias vanhus. Hänen otsansa oli täynnä syviä ryppyjä, hiukset olivat harvat, silmät punoittavat ja vettävaluvat, ja posket olivat keltaiset ja kuoppaiset. Nenä oli paksu kuin viheriä kurkku, hampaita ei ollut suussa kuin joku ainoa ja huulet olivat sinertävät ja veltot. Totta tosiaan, hän oli rumin ja ilettävin kaikista ihmisistä, yksin linnutkin lensivät häntä pakoon. Mutta prinsessa oli kaunis ja suloinen tyttö. Hänen liikkeensä olivat sulavimmat kuin gasellin ja hänen kauneutensa oli kirkkaampi kuin hohdettakin. Hän oli sisariansa vielä paljoa ihanampi.

Kun prinsessa oli nähnyt puolisonsa, niin hän kiiruhti huoneeseensa, karisteli tuhkaa hiuksiinsa, repi vaatteensa palasiksi ja alkoi surkeasti itkeä ja valittaa. Hänen veljensä, joka rakasti tätä nuorinta sisartansa vielä paljoa enemmän kuin toisia, palasi juuri kotiin matkalta. Kun hän kuuli sisarensa itkun ja valituksen, kiiruhti hän hänen luoksensa ja kysyi mikä häntä vaivasi.

Sisar lausui:

"Rakas veljeni! Jos isämme linnassa ei enää ole tilaa minulle, niin mielelläni lähden pois täältä. Tai jos en ole kelvollinen olemaan hänen tyttärenänsä, niin voinhan jättää hänet."

Veli ei voinut ymmärtää hänen puheensa tarkoitusta ja pyysi häntä suoraan selittämään suruaan.

Silloin sisar sanoi:

"Tiedä siis, rakas veljeni, että isäni aikoo naittaa minut taikurille, joka on lahjoittanut hänelle mustan puisen hevosen ja sokaissut hänen silmänsä taikatempuillansa. Mutta minäpä en välitä tuosta vanhuksesta, en minä häntä varten ole maailmaan syntynyt!"

Veli koetteli lohduttaa ja rohkaista häntä ja kiiruhti sitten suoraan isänsä luo.

"Kuka on tuo taikuri", kysyi hän kuninkaalta, "jolle aiot naittaa nuorimman sisareni, ja mitä lahjoja hän on antanut sinulle, koska niiden tähden sallit tyttäresi surusta kuolla?"

Kiinalainen, joka kuuli prinssin puheen, vihastui häneen suuresti, mutta kuningas sanoi pojallensa:

"Kun olet nähnyt hevosen ja tutustut sen tapoihin, niin ihmetyksestä joudut aivan ymmälle."

Kuningas käski palvelijansa tuoda hevosen paikalle, ja kun prinssi näki sen, niin hän ihastui ikihyväksi. Hän oli taitava ratsastaja, ja niinpä hän hypähti sen selkään ja koetti kannustaa sitä. Mutta kun hevonen ei liikahtanut paikaltansa, niin kuningas sanoi kiinalaiselle:

"Näytäpä pojalleni, miten hän saa sen liikkeelle, niin eipä hän enää sinun toiveitasi vastusta."

Kiinalainen, joka vihasi nuorta prinssiä aivan leppymättömästi, astui hänen luoksensa ja näytti hänelle kammin hevosen oikeassa kyljessä, jonka avulla sai elukan kohoamaan ilmaan. Prinssi väänsi kampia ja samassa hevonen alkoi kohota ylös ilmaan niin vinhalla vauhdilla, että he hetken kuluttua katosivat kaikkien näkyvistä.

Hevonen alkoi kohota ylös ilmaan.

Kuningas alkoi huolehtia poikansa puolesta ja kysyi kiinalaiselta:

"Miten hän saa hevosen ohjatuksi jälleen alas maahan?"

"Herra", vastasi kiinalainen, "minä en voi häntä auttaa. Olen aivan viaton, jos hän joutuu hukkaan ja jollet näkisi häntä enää koskaan. Sillä ylpeydessään hän unohti kysyä minulta, miten hevonen saadaan laskeutumaan alas, enkä itse muistanut sitä hänelle neuvoa."

Nytpä kuningas vimmastui niin silmittömästi, että hän ruuskitti ja vangitsi kiinalaisen. Itse hän riisti kruunun päästänsä, raasti kasvojaan ja rintaansa, itki ja valitti. Linnan ovet suljettiin ja kaikki juhlallisuudet keskeytettiin. Eikä tämä onnettomuus koskenut yksin kuningattareen, kuninkaaseen ja hänen tyttäriinsä, vaan kaikki kaupungin asukkaatkin surivat prinssin katoamista. Siten äkkiä ilo oli muuttunut suruksi, onni onnettomuudeksi ja riemujuhlasta tullut murheenpäivä.

Sillä välin hevonen oli kuljettanut prinssin lähelle aurinkoa. Hän oli aivan kuoleman kielissä. Mutta vaikka hän oli kadottanut kaiken toivon pelastumisestaan, niin hän päätti sittenkin tarkastella, eikö hevosessa olisi mitään kojetta, jonka avulla saisi sen laskeutumaan jälleen alas. Sillä prinssi oli viisas, teräväpäinen ja päättäväinen mies. Hän koetteli kädellään hevosen vasenta kylkeä ja löysikin toisen kammin, jota hän alkoi nyt vääntää. Hetipä hevonen rupesikin laskeutumaan alas. Ja mitä enemmän hän kimpia väänsi, sitä alemmaksi hän laskeutui ja saattoi jo erottaa maankin allaan. Hyvillensä hän kiitti luojaansa tästä onnellisesta pelastumisestaan. Sitten hän väänsi jälleen oikeata kimpia ja lensi nyt eteenpäin jonkun matkan päässä maasta.

Illan tullen hän huomasi korkean linnan keskellä laajaa tasankoa. Kirkkaat lähteet siellä pulppuivat, kauniit kukkaset levittivät tuoksuaan ilmaan ja iloiset gasellit juoksentelivat huolettomina ylt'ympäri.

Sitten hän saapui suuren kaupungin tasalle. Siinä seisoivat vahvat linnoitukset korkeine torneineen ja vankka muuri ympäröi sitä joka puolelta. Kaupungin toisessa laidassa oli suuri linna, jossa hän näki neljänkymmenen aseilla varustetun orjan kulkevan. Hän tuumi itseksensä: "Oi, jospa vain tietäisin mihin maahan olen joutunut!"

Prinssi saapui linnan edustalle.

Mutta lopulta hän päätti viettää yönsä tuon suuren linnan penkereellä ja hieroa ystävyyttä sen asukkaiden kanssa.

Yö oli jo käsissä kun prinssi vihdoinkin sai hevosensa ohjatuksi linnan penkereen kohdalle ja pääsi laskeutumaan alas. Hän oli hyvin nälkäinen ja väsynyt. Hän tarkasteli pengertä joka puolelta ja keksi vihdoinkin portaat, jotka johtivat linnaan. Hän astui portaita alas ja saapui linnan oven edustalle. Eräästä ikkunasta loisti tuli.

Hän astui sisään ja kulki valoa kohti. Erään oven ulkopuolella makasi orja sikeässä unessa. Hän oli kammottavan suuri, aivankuin joku maanalainen henki. Hänen vieressään paloi tuli ja hänen kupeellansa oli miekka, joka säkenöi kuin salama. Lähellä seisoivat pöytä, joka oli vaatteella peitetty.

Prinssi epäröi hetken aikaa, mutta rohkaisikin sitten mielensä ja nosti peitteen pöydältä. Se oli täynnänsä herkkuja. Prinssi söi ja joi kylläksensä ja kun hän oli ravittu, astui hän varpaillaan nukkuvan orjan luo ja veti miekan hänen kupeeltansa. Sitten hän läksi astumaan eteenpäin tietämättä minne mennä.

Hetken kuljettuansa hän tuli ovelle, jota esirippu peitti. Hän kohotti esirippua ja astui huoneeseen. Siellä oli norsunluinen valtaistuin, jossa helmet, rubiinit ja jalokivet kimmelsivät ja sen juurella nukkui neljä orjatarta. Prinssi astui lähemmäksi nähdäkseen kuka valtaistuimella lepäsi. Ja kas! Uneen vaipuneena siinä lepäsi ihmeen ihana neito. Sanattomana prinssi jäi häntä katselemaan, ihaili hänen suortuviaan, jotka valuihin aina alas hänen polviinsa saakka, hänen valkeata otsaansa, joka loisti yhtä kirkkaasti kuin kuu, ja hänen poskiansa, jota vieno puna sulostutti. Prinssi lähestyi häntä vavisten ja suuteli hänen oikeata poskeensa.

Tyttö heräsi heti, avasi silmänsä ja katseli prinssiä ihmetellen.

"Kuka sinä olet nuorukainen?" kysyi hän, "ja mistä tulet?"

Prinssi vastasi:

"Olen sinun orjasi ja rakastan sinua!"

"Mutta kuka on ohjannut sinut tänne?"

"Jumalani ja kohtaloni", vastasi prinssi.

Mutta äkkiä orjattaret heräsivät ja nähdessään prinssin he kiiruhtivat linnan vartijan luo, herättivät hänet ja kertoivat hänelle, että vieras mies oli tunkeutunut prinsessan huoneeseen. Vartija aikoi tarttua miekkaansa ja hyökätä prinssin kimppuun, mutta huomasi kauhukseen huotransa tyhjäksi. Sen sijaan hän kiiruhti kuninkaan huoneisiin ja kertoi miten vieras hänen nukkuessaan oli tunkeutunut linnaan.

Kuningas suuttui silmittömästi kuullessaan vartijan puheen. Hän paljasti miekkansa, hyökkäsi tyttärensä huoneeseen ja alkoi solvata prinssiä.

"Ken olet, petturi", huusi kuningas uhaten prinssiä miekallansa, "ja miten uskallat tunkeutua linnaani? Etkö tiedä, että olen maailman mahtavin hallitsija ja että voin sinut tuomita kuolemaan?"

Mutta prinssi ei säikähtänyt kuninkaan uhkausta.

Nukkuva tyttö. "Jos sinä olet mahtava kuningas", sanoi prinssi, "niin olen minäkin mahtavan kuninkaan poika. Mutta ennenkuin panet uhkauksesi täytäntöön, niin teen sinulle ehdotuksen. Kokoo kaikki sotajoukkosi ja anna minun yksin heitä vastaan taistella. Jos he voittavat minut, niin olen syyllinen, mutta jos pääsen pakoon, niin ansaitseen suurempaa kunnioitusta sinun puoleltasi, kuin mitä sisäänastuessasi minulle osoitit."

Kuningas suostui prinssin ehdotukseen. Hän kokosi sotajoukkonsa ja järjesti ne riveihin ja käski prinssin saapua paikalle ja tuoda hänelle hevosen ja aseet. Mutta prinssi sanoi:

"Tahdon ratsastaa omalla hevosellani. Anna se tuoda tänne penkereeltä, jonne jätin sen tullessani tänne."

Kun hevonen oli tuotu paikalle, niin kuningas ihmetteli sen taidokasta tekoa. Prinssi nousi sen selkään, ja joukot piirittivät hänet joka puolelta. Mutta prinssi väänsi hevosen oikeanpuolista kampia ja heti paikalla se kohosi kuin lintu lentoon.

Kuningas huusi joukoilleen:

"Tarttukaa häneen kiinni!"

Mutta sotamiehet vastasivat:

"Oi kuninkaamme, kenenkä me ottaisimme kiinni? Totta tosiaan, hän on itse paholainen. Jumalan kiitos, että hänestä olet päässyt rauhaan."

Kuningas palasi joukkoinensa takaisin linnaan ja läksi tyttärelleen kertomaan mitä oli tapahtunut. Ja hän lausui kovia sanoja prinsistä, sillä hän ei tiennyt prinsessan rakastavan häntä. Mutta kun hän näki tyttärensä silmien kyyneltyvän ja kuuli hänen haikeasti valittavan, niin hän ei tiennyt miten häntä lohduttaa, ja läksi pois hänen luotansa.

Sillä välin prinssi lensi ilman halki isänsä maahan. Hän laskeutui alas kuninkaan linnan kohdalla ja kun hän astui ylös portaita, niin hän näki tuhkaa sirotetun linnan ovenpieliin. Hän otaksui, että joku hänen omaisistaan oli kuollut ja kiiruhti sisään. Siellä hänen vanhempansa ja sisarensa istuivat suruvaatteissaan, kalpein, tuskanvääntämin kasvoin. Kuningas ensimmäiseksi huomasi prinssin, huudahti ääneensä ja rientäen hänen luoksensa puristi hänet rintaansa vasten. Kuningatar ja sisaret syleilivät ja suutelivat myös häntä ja kysyivät kesken kyynelten, miten hän oli pelastunut. Prinssi kertoi heille kaikki juurta jaksain.

Pian tieto prinssin takaisintulosta levisi yli koko kaupungin ja kaikkialla se herätti riemua ja iloa. Surupuvut vaihdettiin iloisempiin väreihin, ja soittoa ja laulua kuului joka taholta. Kaupunki koristettiin juhlapukuun ja kaikki väki riensi kuningasta onnittelemaan. Kuningas pani toimeen suuret juhlat, armahti vangituita ja jätti rangaistukset sikseen. Seitsemän päivää ja seitsemän yötä tarjoeltiin juhla-aterioita, joihin kaikki olivat tervetulleet.

Mutta kesken kaikkia juhlallisuuksia valtasi kaiho prinssin mielen. Hän muisteli kaunista prinsessaansa ja kun ilta tuli, niin hän nousi hevonsensa selkään ja lensi suoraan prinsessan linnaan. Hän astui sisään, hiipi hiljaa ovenvartijan ohi, joka lepäsi syvässä unessa ja astui prinsessan ovelle. Hän kohotti esirippua ja jäi kynnykselle kuuntelemaan. Siellä prinsessa itki ja valitti, ja kun orjattaret koettivat lohduttaa häntä, kehottaen häntä heittämään surunsa, sillä prinssi oli muka varmaan aikoja sitten unohtanut hänet, niin hän sanoi:

"Voi kuinka typeriä te olette! Prinssiäni en voi koskaan unohtaa!"

Prinssi kuuli hänen puheensa ovelta ja hänen sydämensä riemastui. Mutta kun kaikki olivat nukkuneet, niin hän astui prinsessan luo ja kosketti häntä kädellensä. Prinsessa heräsikin heti ja kun hän näki prinssin edesssänsä, niin hän heittäytyi hänen kaulaansa ja suuteli häntä. Ja he juttelivat yhdessä myöhään yöhön saakka ja iloitsivat toistensa seurasta.

Mutta kun aamu valkeni, nousi prinssi lähteäksensä.

"Minne sinä menet?" kysyi prinsessa häneltä.

"Isäni luo", vastasi prinssi, "mutta minä lupaan tulla sinua tervehtimään kerran viikossa."

Mutta prinsessa tarttui huolissaan häntä käteen kiinni.

"Minä rukoilen sinua", sanoi hän tuskallisella äänellä, "ota minut mukaasi minne ikänä menetkin!"

"Tahdotko tulla minun kanssani?" kysyi prinssi.

"Tahdon", vastasi prinsessa.

"No, nouse sitten", sanoi prinssi, "niin lähdemme matkaan."

Prinsessa kiiruhti pukeutumaan kallisarvoiseen jalokivillä koristettuun pukuun. Sitten he hiipivät hiljaa orjien huomaamatta ulos, tulivat penkereelle ja nousivat ebenpuisen hevosen selkään. Prinssi väänsi kampia ja hevonen lähti heti lentoon, kunnes he saapuivat Persian kuninkaan kaupungin kohdalle. Sitten he laskeutuivat erääseen puutarhaan kaupungin ulkopuolelle ja prinssi talutti prinsessan huvimajaan, joka kohosi puutarhan keskellä.

"Jää sinä tänne", sanoi prinssi prinsessalle, "minä menen vanhempieni luo ja ilmoitan heille sinun tulosi. Visiirit ja koko armeijamme tulevat sinua sitten noutamaan ja saattavat sinut loistolla ja

kunnialla linnaamme."

Prinssi kiiruhti isänsä luo ja kertoi hänelle koko tapauksen. Kuningas ja kuningatar olivat hyvin mielissänsä ja antoivat heti käskyn sotajoukoille keräytyä puutarhan edustalle.

Kiinalainen, joka prinssin palatessa kotiin oli päässyt vankeudesta vapaaksi, oleskeli tavallisesti puutarhanhoitajan luona ja käveli usein puutarhan varjoisilla käytävillä. Sattuipa siis sinä päivänä, jolloin prinssi saapui puutarhaan prinsessansa kanssa, että hän näki heidät ja tunsu prinssin heti paikalla. Hän lähestyi huvimajaa ja näki tytön siellä, joka oli aurinkoakin ihanampi. Puuhevonen seisoi majan ulkopuolella.

"Tuo nuori mies", ajatteli kiinalainen itseksensä, "ryösti minulta sisarensa, nyt minä kostan hänelle samalla mitalla ja ryöstän tytön hevoseni keralla."

Sitten hän kolkutti majan ovea ja kun prinsessa kysyi ken siellä oli, hän vastasi:

"Orjasi ja palvelijasi. Herrasi lähetti minut luoksesi ja pyytää sinua seuraamaan minua. Minä vien sinut hevosen selässä lähemmäksi kaupunkia, koska kuningatar ei jaksakaan näin kauaksi astua ja kuitenkin suuresti halajaa nähdä ja tervehtiä sinua."

Prinsessa ei epäillyt ensinkään tämän sanansaattajan puhetta ja avasi oven. Mutta kun hän näki kuinka ruma ja ilettävä hän oli sekä kasvoiltaan että koko olennoltansa, niin hän sanoi:

"Eikö herrallasi ole hienompaa palvelijaa, jonka hän voisi lähettää minua noutamaan?"

"Herrani orjat", vastasi kiinalainen, "ovat toinen toistaan kauniimmat, mutta mustasukkaisuuden vuoksi hän valitsi minut, joka olen vanhin hänen palvelijoistansa."

Prinsessa piti tämän kaiken totena. Hän nousi hevosen selkään, ja kiinalainen asettui hänen taaksensa istumaan, väänsi kampia, jotta hevonen kohosi ilmaan ja suuntasi matkan Kiinaa kohti.

Kiinalainen nousi prinsessin kanssa ilmaan.

Samaan aikaan kuin kiinalainen ryösti prinsessin, läksi saattojoukko palatsista liikkeelle prinsessaa vastaanottamaan. Torvien ja rumpujen rämistessä kulki prinssi isänsä, äitinsä ja visiirien seuraamana joukkojen etunenässä puutarhaan. Hän astui huvimajaan noutaaksensa sieltä armaansa, mutta kun hän huomasi huoneen olevan tyhjän, niin hän heitti turbaninsa maahan ja raastoi kasvojaan ja rintaansa. Puutarhurille, joka juuri saapui paikalle, hän huusi:

"Petturi, missä on prinsessa, mitä olet hänelle tehnyt? Tunnusta minulle totuus, tai lyön pääsi poikki!"

Puutarhuri vastasi hämillänsä:

"Sinä vaadit minun selittämään asiaa, josta minulla ei ole vähintäkään tietoa. Pääni kautta en ymmärrä sinua, enkä tiedä mistä sinä minua epäilet."

Prinssi kysyi sitten puutarhurilta, kuka tänään oli käynyt puutarhassa.

"Ei kukaan muu", vastasi puutarhuri, "kuin viisas kiinalainen."

Kun prinssi kuuli tämän, tiesi hän kiinalaisen ryöstäneen prinsessin, ja hän joutui suuren tuskan valtaan. Hetken mietittyänsä hän sanoi isällensä:

"Palaa sinä joukkoinesi kaupunkiin, minä en tule takaisin, ennenkuin olen päässyt tästä asiasta selville."

Kuningas koetti saada poikansa mukaan, mutta kun se ei hänelle onnistunut, niin hän suruissansa palasi linnaansa. Ja niinpä ilo uudestaan vaihtui suruksi.

Kiinalainen laski hevosensa Kiinassa maahan ja kuljetti prinsessan puun suojaan lähteen reunalle. Kun he olivat käyneet maahan istumaan, kysyi prinsessa:

Prinsessa ja kiinalainen metsässä.

"Missä on herrasi ja missä hänen isänsä ja äitinsä?"

Kiinalainen vastasi:

"Kirottut olkoot he kaikki! Nyt olen minä sinun herrasi. Tämä hevonen on minun, minä sen olen tehnyt. Älä uskokaan, että koskaan enää saisit nähdä prinssiäsi, minä olen paljoa parempi kuin hän ja täytän kaikki sinun halusi. Minä annan sinulle kauniita vaatteita, millaisia ikänä vain haluat. Minä olen rikas mies, ja omistan paljon orjia ja laajoja maa-aloja."

Sitten hän alkoi laskea leikkiä hänen kanssansa ja koetti mairitella häntä, mutta prinsessa työnsi hänet luotaan ja alkoi itkeä ja valittaa.

Sattuipa Kiinan kuningas metsästämään tällä seudulla ja huomattessaan puun, jonka juurella kiinalainen ja prinsessa istuivat, lähestyi hän sitä, saadakseen lepoa ja virvoitusta. Hän hämmästytti suuresti nähdessään täällä kaukana asutuilta seuduilta niin ihmeen ihanan tytön ja tiedusteli kiinalaiselta kuka hän oli.

"Hän on minun vaimoni", vastasi kiinalainen.

Mutta prinsessa hypähti suuttuneena pystyyn ja sanoi:

"Hän valehtelee, herra! Hän on viekas taikuri, joka petoksella on ryöstänyt minut!"

Kuningas käski seuralaisensa heti vangita kiinalaisen ja antaa hänelle aika selkäsäunan. Sitte hän lähti kotimatalle, vieden prinsessan ja hänen ihmeellisen hevosensa mukaan. Hevosensa hän käski asettaa aarreaittansa ja prinsessalle hän antoi oman huoneensa, sillä hän oli suuresti ihastunut hänen sulouteensa ja kauniiseen ulkomuotoonsa, ja päätti naida hänet.

Mutta tämä ei ollut prinsessalle lainkaan mieleen ja pelastuaksensa hän tekeytyi hulluksi.

Suurestipa kuningas siis hämmästytti, kun hän vielä samana iltana mennessään prinsessaa tervehtimään, huomasi hänet aivan muuttuneeksi. Prinsessa hutki käsillään, potki jalkojaan ja huutaen ja kirkuen repi vaatteitansa. Kuningas läksi suruissansa pois hänen luotansa, ja kyseli neuvoa kaikilta valtakuntansa lääkäreiltä ja viisailta miehiltä saadakseen prinsessan taas terveeksi. Mutta ei mikään keino voinut hänen tautiansa parantaa.

Sillä välin prinssi oli kulkenut maasta maahan ja kaupungista kaupunkiin etsien prinsessaansa ja vihdoin kohtalo johdatti hänet Kiinaankin. Hän tuli Kiinan pääkaupunkiin ja käyskenteli kauppapaikoilla ja toreilla kuunnellen ihmisten puheita. Sattuipa kerran, että hän kuuli jonkun kertovan kuninkaasta ja nuoresta työstä, jota kaikki surkuttelivat. Hän astui lähemmäksi ja pyysi, että hänellekin tapaus kerrotaisiin.

"Tiedä siis", sanoi eräs joukosta "että kuninkaamme joku aika sitten oli metsästysretkellä ja näki nuoren kauniin neidon vanhan miehen kanssa istuvan puun juurella. Heillä oli musta puinen hevonen vieressään. Kun kuningas kysyi mieheltä kuka tuo neito oli, niin hän sanoi hänen olevan hänen vaimonsa. Mutta tyttö kielsi kiven kovaan ja vakuutti miehen ryöstäneen hänet. Kuningas antoi vangita miehen, ja vei tytön mukaan linnaan ja aikoi naida hänet. Mutta silloin tyttö tuli hulluksi. Kuningas on koettanut kaikkia keinoja saadakseen hänet paranemaan, mutta ei mikään ole auttanut."

Kun prinssi kuuli tämän kertomuksen, niin hän ihastui suuresti, sillä nythän hän oli etsittynsä löytänyt. Hän pukeutui tähtientutkijaksi, pani ylleen leveähihaisen viitan, päähänsä turbaanin ja värjäsi kulmakarvansa. Sitten hän otti käteensä rasian, jossa oli hiekkaa, ja kainaloonsa pergamenttikantisen kirjan. Keppiinsä nojautuen hän sitten astui rukousnauhansa helmiä lukien kuninkaan linnaa kohti ja sanoi portinvartijalle:

"Sano kuninkaallesi, että viisas tähtienselittäjä on saapunut Persiasta parantamaan prinsessaa, jonka surullisesta taudista hän on kuullut puhuttavan."

Vartija kiiruhti nopeasti sisään ja saattoi prinssin kuninkaan luo. Prinssi astui arvokkaasti kuninkaan eteen, mutisi kaikenlaisia sanoja, joita ei kukaan läsnäolija voinut ymmärtää ja käyttäytyi aivan kuin viisas tähtientutkija ainakin. Kuningas sanoi:

"Minulla on tytär, joka vuosikauteen ei ole tehnyt muuta kuin huitonut ja potkinut. Jos voit parantaa hänet, niin annan sinulle mitä ikänä haluat."

Prinssi sanoi:

"Vie minut hänen luoksensa, jotta voisin tutkia hänen tautinsa syytä ja päästä selville, mikä paha henki häntä kiusaa."

Prinssi saatettiin heti prinsessan huoneeseen. Siellä prinsessa makasi sohvallansa punoittavin silmin ja kasvot vääntyneinä. Prinssi kiiruhti hänen luoksensa ja sanoi:

"Jumala on lähettänyt sinulle pelastuksen!"

Kun prinsessa kuuli prinssin äänen, niin hän tunsu hänet heti ja riemuissaan heittäytyi hänen kaulaansa ja tiedusteli miten hän oli päässyt linnaan. Mutta prinssi vastasi:

"Nyt ei ole aikaa pitkiin selityksiin, sillä saattajani odottavat minua etuhuoneessa. Mutta minä lupaan tehdä kaikki pelastaakseni sinut. Koetan keksiä jonkun juonen, jonka avulla pääsemme pakenemaan. Ja jollei muu auta, niin palaan isäni luo ja hyökkään sotajoukollamme Kiinaan."

Prinssi palasi sitten kuninkaan luo ja kehotti häntä tulemaan prinsessan huoneeseen ja katsomaan ihmettä, jonka hän oli saanut aikaan. Mutta kun he astuivat huoneeseen, niin prinsessa alkoi jälleen huutaa ja kirkua ja huitoa käsillensä. Silloin prinssi lähestyi häntä, mutisi loihetusanoja ja puhalsi hänen kasvoihinsa. Ja kuninkaan huomaamatta hän kuiskasi prinsessalle:

"Nouse ja käy kuninkaan luo ja suutele hänen kättänsä."

Samassa prinsessa vaipui maahan ikäänkuin hän olisi menettänyt tajuntansa. Hetken maattuansa hän avasi silmänsä, astui kuninkaan luo, suuteli kunnioittaen hänen kättänsä ja sanoi:

"Tervetuloa herrani ja kuninkaani! Olen ihmeissäni, että tulit orjaasi tervehtimään."

Kuningas ihastui ikihyväksi kuullessaan hänen jälleen puhuvan suloisella äänellä. Sitten hän kääntyi prinssin puoleen ja sanoi:

"Ilmoita joku toive, niin lupaan jo edeltäpäin täyttää sen."

Prinssi vastasi:

"Ei vielä ole aika palkintoa antaa, sillä tauti voisi mahdollisesti vielä uudistua. Anna kymmenen orjattaren kantaa hänet kylpyyn, mutta varokoot, ettei hän jalallaan maata kosketa. Pukeutukoon sitten kallisarvoisiin vaatteihin, jotta hän unohtaisi sydänsurunsa ja hänen mielensä kävisi keveäksi. Saata hänet sitten sille paikalle kaupungin ulkopuolelle, josta hänet löysitkin. Sillä siellä paha henki häneen meni."

Kuningas teki aivankuin prinssi oli määrännyt ja läksi sitten itsekin visiireinensä ja sotajoukkoinensa kaupungin ulkopuolelle. Prinssi seurasi hänen mukanaan. Kaiken aikaa hän lausui loihetusanoja, tarkasteli milloin taivaan kantta, milloin maan pintaa ja antoi suitsutusavuja levittää ylt' ympärille. Hetken kuluttua hän nosti päänsä pystyyn, astui kuninkaan luo ja sanoi:

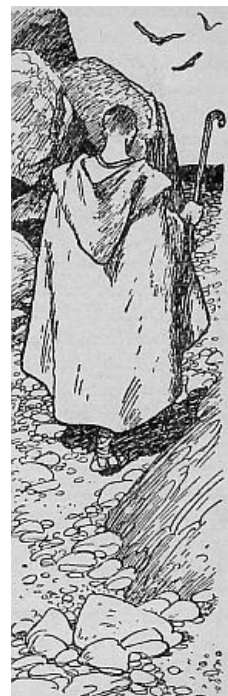
"Herra, minä tiedän nyt, että paha henki, joka tähän tyttöön on mennyt, asusti alkuaan erään mustan ebenpuisen eläimen ruumiissa. Jos meidän ei onnistu löytää tuota eläintä, niin tauti tulee uudistumaan kerran kuukaudessa."

"Sinä olet viisain kaikista viisaista!" huudahti kuningas. "Omin silmin näin, että tytön ja tuon vanhan rosvon vieressä seisoi musta ebenpuinen hevonen, ehkäpä se on sama, josta puhut."

Kuninkaan käskystä hevonen tuotiin heti paikalle. Prinssi tarkasteli sitä joka puolelta ja huomasi, että se oli täydessä kunnossa. Sitten hän käski sytyttää tulen suitsutusastiaan ja otti turbaanistansa kourallisen paperipaloja:

"Niinpiankuin istun hevosen selässä", sanoi hän sitten, "nostakaa tyttö eteeni istumaan ja heittäkää nämät paperipalaset tuleen. Heti kun hevonen tuntee tuon hajun, se avaa suunsa ja sieramensa, ja kun väännän tätä kampia, niin paha henki pakenee ulos."

Prinssin neuvoja seurattiin täsmällisesti, ja heti kun prinsessa istui hevosen

**Prinssi kulki
maasta
maahan.**

selässä, kiersi prinssi kampia, ja hevonen kohosi keveästi taivasta kohti.

Kuningas kohotti kätensä ylös ilmaan ikäänkuin estääkseen heidän menoansa, mutta ne vaipuivat jälleen voimattomina alas, sillä prinssi ja prinsessa olivat jo kaukana ilmassa ja hetken kuluttua katosivat kokonaan näkyvistä. He saapuivat pian Persiaan, jossa heitä ilolla ja riemulla tervehdittiin. Sitten he viettivät häänsä suurella komeudella ja loistolla, kestiten koko kaupunkia. Ja he elivät monta, monta vuotta onnellisesti yhdessä.

**Kuningas
kohotti
kätensä ylös
ilmaan.**

Harun Arrashid ja Baba Abdallah.

Kerran kun kalifi Harun Arrashid valepuvussa käyskenteli yhdessä visiirinsä kanssa Bagdadin kaduilla, kohtasi hän keskellä siltaa vanhan, sokean miehen, joka pyysi häneltä almuja. Kalifi antoi hänelle kultarahan. Sokea tarttui heti häntä käsivarteen kiinni ja sanoi:

"Armeliass mies, ken hyvänsä lienetkin, osoita minulle vielä toinenkin armelias teko. Anna minulle korvapuusti!"

Kalifi hämmästytti suuresti ja sanoi sokealle:

"En voi täyttää pyyntöäsi. Miksi olisin antanut sinulle almuja, jos tahtoisin lyödä sinua korvalle?"

Sanottuaan sen kalifi koetti irroittautua sokeasta miehestä, mutta tämä ei päästänyt hänen kättänsä irti.

"Herra", sanoi sokea jälleen, "suo anteeksi tungettelevaisuuteni, mutta anna minulle korvapuusti, tai ota lahjasi takaisin. En tahdo rikkoa Jumalalle antamaa lupaustani. Jos tietäisit syyn pyyntööni, niin myöntäisit, että rangaistukseni on kovin pieni."

Kalifi, joka tahtoi päästä erilleen sokeasta, löi häntä vihdoin keveästi korvalle. Sokea päästikin hänet heti irti lausuen hänelle tuhannet kiitokset, ja kalifi astui visiirinsä keralla eteenpäin. Mutta he eivät olleet astuneet montakaan askelta ennenkuin kalifi sanoi:

"Tuolla sokealla lienee tärkeät syynsä, miksi hän pyytää jokaista, joka hänelle almuja antaa, iskemään häntä korvalle. Tahtoisin mielelläni saada hänestä tarkempaa tietoa. Palaa takaisin, sano hänelle, kuka olen ja käske hänet huomenna iltapuolella palatsiini puheilleni."

Visiiri palasi sokean luo ja ilmoitti hänelle kalifin käskyn.

Seuraavana päivänä saapui sokea mies palatsiin ja hän vietiin kalifin eteen.

"Mikä on nimesi?" kysyi kalifi.

"Baba Abdallah", vastasi sokea.

"Kuulehan sitten, Baba Abdallah", jatkoi kalifi, "sinun käytöksesi eilen hämmästytti minua suuresti, ja sen vuoksi kutsuin sinut luokseni saadakseni kuulla syyn siihen."

Baba Abdallah heittäytyi kalifin eteen maahan ja sanoi:

"Herra, kun olet kuullut kertomukseni, niin huomaat itsekkin, että ansaitsisin vielä paljoa suuremman rangaistuksen. Olen syntynyt Bagdadissa, ja vanhempani kuolivat molemmat melkein yhtä aikaa jättäen minulle vähäisen omaisuuden. Olin silloin varsin nuori, mutta hoidin omaisuuttani huolellisesti ja kulutin aikani työssä ja ahkeruudessa. Täten tulini lopulta niin varakkaaksi, että omistin kahdeksankymmentä kamelia, jotka vuokrasin kauppiaille ja voitin siten joka vuosi suuria summia.

"Eräänä päivänä, palatessani kotiin Bassrahista kamelieni kanssa ja

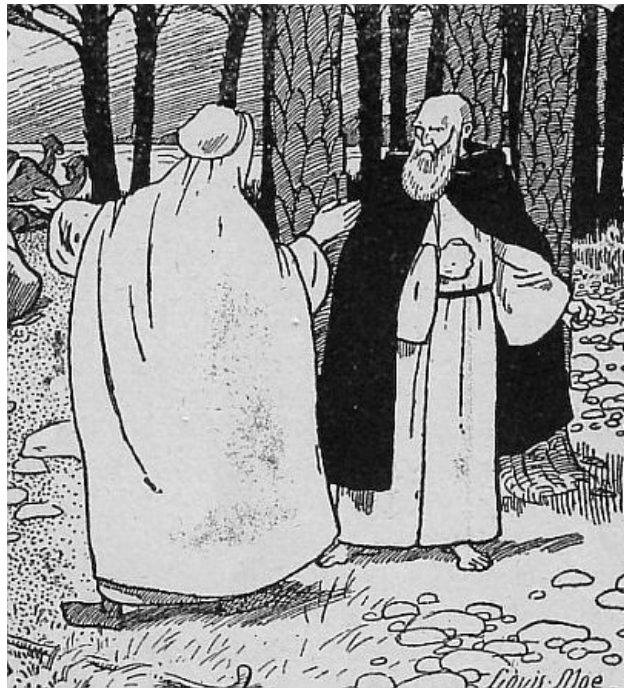
**Dervishi istahti
Baba Abdallahin
viereen.**

antaessani niiden levätä hetken aikaa, tuli eräs dervishi luokseni ja istahti viereeni. Kysyin häneltä, mistä hän tuli ja minne hän meni. Hän teki myös minulle samat kysymykset ja kun molemmin puolin olimme tyydyttäneet uteliaisuutemme, jaoimme eväsvarat keskenämme ja söimme yhteisen aterian.

"Aterian aikana me juttelimme aluksi aivan välinpitämättömistä asioista. Mutta vihdoin dervishi kertoi aivan lähellä lepopaikkaamme olevan suuren suunnattoman aarteen kätkettynä. Vaikkapa ottaisin sieltä niin paljon kultaa ja jalokiviä kuin kamelini ikänä jaksaisivat kantaa, niin sitä tuskin saattaisi huomata.

"Tämä uutinen ilahdutti minua siinä määrin, että tuskin saatoin hillitä itseäni. Vaikka olinkin varakas, niin halusin tulla vieläkin rikkaammaksi. Minä heittäydyin siis dervishin kaulaan ja sanoin hänelle:

"Rakas dervishi, näenhan, ettet sinä pane mitään arvoa tämän maailman tavaroihin, mitä tuo tieto sinua siis hyödyttää! Sinä olet yksin, etkä voi suuria mukana viedä. Näytä siis minulle, missä tuo aarre on, niin sälytän nuo kalleudet kamelieni selkään ja lahjoitan yhden niistä sinulle palkaksi ystävydestäsi ja avuliaisuudestasi."

Lahjoitan sinulle yhden kameleistani.

"Se oli tosiaankin huono ehdotus minun puoleltani, mutta kitsauden pahahenki oli mennyt sydämeeni ja luulin hyvinkin paljon antavani luvattessani hänelle yhden kameleistani. Sitä vastoin muut seitsemänkymmentäyhdeksän kamelia eivät mielestäni olleet minkään arvoisia tuon yhden rinnalla.

"Dervishi, joka huomasi kitsauteni ja voitonhaluni, ei suuttunut minuun, vaan sanoi:

"Veljeni, näethän itse, että ehdotuksesi on kohtuuton. Olisihan voinut olla puhumattakin sinulle koko aarteesta. Mutta jotta ymmärtäisit kuinka halukas olen sinua auttamaan, ehdotan että annat minulle puolet kameleistasi kuormineen kaikkineen. Sittenkin jää sinulle niin paljon rikkautta, että voit hankkia itsellesi vaikka tuhat uutta kamelia."

"En voinut kieltää, että dervishin ehdotus oli varsin kohtuullinen. Kuitenkin minua suututti, että siten kadottaisin puolet kameleistani, ja varsinkin minua harmitti se seikka, että dervishi tulisi siten yhtä rikkaaksi kuin minäkin. Jo edeltäpäin minä siis kiittämättömyydellä palkitsin hyväntahtoisuutta, jota en ollut vielä osaksenikaan saanut. Mutta aprikoimisiin ei ollut pitkältä aikaa. Joko minun piti suostua ehtoihin, tai saisin katua koko elämäni ajan, että olin päästänyt niin hyvän tilaisuuden livahtamaan käsistäni.

"Minä keräsin siis heti kamelini yhteen ja me läksimme yhdessä matkaan. Jonkun ajan kuluttua me saavuimme kapeaan vuorensolaan, josta tie laskeutui alas avaraan laaksoon. Sola oli niin kapea, että kamelit saattoivat vain yksitellen kulkea siitä läpi. Laaksoa piirittivät molemmin puolin hyvin korkeat vuoret, ja niiden yli oli aivan mahdoton päästä.

"Jouduttuamme laaksoon sanoi dervishi:

"Pysähtykäämme tähän vähäksi aikaa. Anna kameliesi laskeutua maahan, jotta helposti voisimme sälyttää kuormia niiden selkään. Minä menen sillä aikaa aarretta etsimään."

"Tein niinkuin dervishi oli käskenyt ja kun palasin hänen luoksensa, oli hän kerännyt kuivia oksia kasaan ja sytyttänyt ne palamaan. Sitten hän heitti suitsutusta tuleen ja mutisi jotakin itseksensä.

Heti kohosi paksu savu ylös ilmaan. Hän hajoitti savun molemmille sivuille ja samassa kallioseinä avautui.

Samassa kallioseinä avautui.

"Katsottuamme aukosta sisään näimme kauempana suuren linnan, joka tuskin saattoi olla ihmiskäsien rakentama, niin suunnattoman suuri ja taidokas se oli. Mutta vasta perästäpäin tulin tätä kaikkea ajatelleeksi. Silloin en kiinnittänyt huomiotani mihinkään muuhun kuin suuriin kultakasioihin, joiden kimppuun iskin kuin kotka saaliiseensa ja aloin kerätä niitä säkkeihin.

"Dervishi kokosi myös kalleuksia, vaikka huomasin hänen etupäässä valitsevan itselleen jalokiviä. Silloin minäkin rupesin niitä keräämään. Vihdoin olivat kaikki säkit täynnä ja sälytimme ne kamelien selkään. Muuta tehtävää ei enää ollut kuin sulkea aarrelinna ja lähteä kotimatkalle.

"Ennenkuin läksimme matkaan palasi dervishi kuitenkin vielä linnaan ja etsi kultamaljojen ja kalliitten kankaitten joukosta pienen puisen rasian, jonka hän pisti povellensa. Hän sanoi sen sisältävän vain jotakin hiusvoidetta.

"Sitten dervishi sulki aarrekammion oven samoilla menoilla kuin oli sen avannutkin, ja hetken kuluttua kallioseinä seiso i taas entisellään ja kaikki jäljet linnasta olivat kadonneet.

Me jaoimme kamelit keskenämme.

"Me annoimme nyt kamelien nousta maasta ja jaoimme ne keskenämme, kukin kuljettaen neljääkymmentä edellensä kapean solan kautta. Saavuttuamme valtatielle oli meidän määrä erota toisistamme: dervishi aikoi jatkaa matkaansa Bassrahiin ja minä Bagdadiin.

"Minä kiitin dervishiä ystävydestä, jota hän oli minulle osoittanut ja sitten me syleilimme toisiamme jäähyväisiksi. Mutta tuskinpa olin kulkenut muutaman askeleen saavuttaakseni

kamelini, jotka olivat jo lähteneet liikkeelle, kun kateuden ja kiittämättömyyden pahahenki sai minut valtoihinsa. En voinut unohtaa, että olin kadottanut toisen puolen kameleistani ja vieläpä kaikki ne rikkaudet, jotka niiden selkään oli sälytetty. Dervishi ei tarvitse kaikkia noita rikkauksia, ajattelin itsekseni, ja sitä paitsi hän voi milloin hyvänsä saada uutta lisää luolasta.

"Pysäytin siis kamelini, juoksin dervishin jäljissä ja huusin häntä nimeltä niin kovasti kuin jaksoin. Hän kuulikin huutoni ja pysähtyi. Kun olin päässyt hänen kohdallensa, niin sanoin:

"Hyvä veli, sinä olet hurskas dervishi, ja tottunut rauhalliseen elämään. Pelkäänpä pahoin että nuo neljäkymmentä kamelia tuottavat sinulle kovin paljon vaivaa. Seuraa siis neuvoani ja ota vain kolmekymmentä mukanas. Niistäkin sinulla on aivan kylliksi huolta."

"Olet oikeassa", vastasi dervishi, "en yhtään tullut asiata siltä kannalta ajatelleeksi. Valitse siis kymmenen kamelia mielesi mukaan ja vie ne kanssasi."

"Valitsin siis kymmenen kamelia ja aloin kuljettaa niitä mukani. Mutta dervishin taipuvaisuus hämmästytti minua niin suuresti, että rupesin ajattelemaan voivani ehkä saada häneltä vielä toisetkin kymmenen.

"Sen sijaan siis että olisin kiittänyt häntä suuresta lahjastansa, jatkoin:

"Veljeni, olen vieläkin kovin huolissani puolestasi. Et usko miten vaikea tottumattoman on kuljettaa kolmeakymmentä kamelia. Sinun olisi paljoo mukavampi kulkea, jos lahjoittaisit minulle vielä toiset kymmenen. En ehdoita sitä itsekkäisyydestä, sen voit uskoa, vaan ainoastaan auttaakseni sinua. Minulla ei niistä ole mitään vaivaa, sillä yhtä helposti hoidan sata kamelia kuin yhden ainoankin."

"Puheellani oli toivottu vaikutus, ja dervishi antoi vastustamatta minulle vielä kymmenen kamelia. Hänellä oli siis enää kaksikymmentä jäljellä, jota vastoin minulla oli kuusikymmentä. Olisihan luullut minun nyt olleen tyytyväisen.

"Vaan eipä niinkään! Olin kuin vesitautinen, joka, mitä enemmän hän juopi, sitä janoisemmaksi tulee. Yhä kiivaammin minä himoitsin noita kahtakymmentäkin kamelia, jotka vielä olivat dervishin hallussa.

"Minä aloin siis uudestaan yhä kiihkeämmin häneltä anoa vielä kymmentä kamelia ja hän suostuikin. Ja saadakseni vielä hänen viimeisetkin kamelinsa syleilin ja hyväilin häntä, kunnes hän lahjoitti nekin minulle. Mutta ennenkuin erosimme toisistamme sanoi hän minulle:

"Käytä hyvin omaisuuttasi, veljeni, ja muista että Jumala yhtä helposti voi ottaa meiltä rikkautemme pois kuin hän sen antaakin, jollemme auta tarvitsevia lähimmäisiämme."

"Olin liiaksi sokaistu kiinnittääkseni huomiota tähän hänen neuvoonsa. Ja vaikka olin siis saanut kaikki kamelini sekä suunnattomat rikkaudet, jotka olisivat voineet riittää mille ruhtinaalle hyvänsä, en tuntenut tyydytystä sittenkään. Mieleeni juolahti pieni asia, jonka dervishi oli pistänyt povelleen ja rupesin epäilemään, tokko se voisi olla vieläkin suuremman arvoinen kuin kaikki rikkauteni yhteensä. Enpä siis malttanut vielä kerran olla kääntymättä takaisin ja sanomatta hänelle:

Mitä sinä tuolla rasialla aiot tehdä?

"Kuulehan vielä! Mitä sinä tuolla rasialla aiot tehdä? Se näyttää niin arvottomalta, ettei sitä maksaisi vaivaa mukanaan kuljettaa. Ja mitäpä dervishi tekisi niin maallisella tavaralla kuin hiusvoiteella? Anna se mieluummin minulle!"

"Jospa hän ei olisi suostunut pyyntööni! Mutta olin silloin niin sokaistu, että jollei hän olisi suostunut, niin olisin väkivallalla sen häneltä anastanut, sillä minä olin häntä vahvempi.

"Mutta dervishi ottikin heti rasian esiin ja sanoi ystävällisesti:

"Tässä, veljeni, on tämä rasiakin, jotta olisit täysin tyytyväinen. Ja jos jotakin muuta vielä haluat, niin käske vain; olen valmis sinua palvelemaan.'

"Saatuani rasian, avasin sen ja tarkastelin voidetta.

"Koska olet niin ystävällinen', sanoin hänelle, 'niin neuvopa minulle vielä, mihin tarpeeseen tätä voidetta käytetään.'

"Se on hyvin merkillistä voidetta', vastasi hän. 'Jos sivelet sitä hiukan vasemmalle silmäluomellesi, niin näet kaikki maahan kätkeyt aarteet edessäsi. Mutta jos sivelet sitä oikealle silmäluomellesi, niin tulet aivan sokeaksi.'

"Tahdoin itse koettaa tuon voiteen voimaa ja ojensin siis rasian dervishille.

"Sivele sitä vasempaan silmääni', sanoin hänelle, 'sinä osaat sen paremmin tehdä kuin minä.'

"Dervishi suostui pyyntööni. Hän käski minun sulkea vasen silmäni ja siveleli sitä voiteella. Minä avasin sitten silmäni nähdäkseni oliko hän puhunut totta. Ja totta tosiaan! Edessäni näin suunnattoman joukon aarteita, kallioluolia täynnä äärettömiä kalleuksia, jotta minun olisi ollut mahdoton niitä luetella. Mutta koska minun kaiken aikaa täytyi pitää oikea silmäni suljettuna, ja se ajan pitkään kävi kovin tukalaksi, niin pyysin dervishin sivelemään sitäkin.

"Voinhan sen tehdä', sanoi dervishi, 'mutta muista että heti tulet sokeaksi.'

"Minä en uskonut dervishiä, vaan luulin että voiteella oli jokin muukin voima, vaikkei hän tahtonut sitä minulle ilmoittaa. Siksipä sanoin hänelle hymyillen:

"Veli hyvä, sinä teet minusta pilkkaa. Miten samalla voiteella voisi olla niin vastakkainen vaikutus.'

"Niinpä se sittenkin on', vakuutti dervishi. 'Voit uskoa minua, sillä en koskaan salaa totuutta.'

"Mutta minä en uskonut dervishiä. Kuvailin mielessäni, että koska saatoin nähdä kaikki maailman aarteet, kun voidetta siveltiin vasemmalle silmälle, niin varmaan voisin saada ne kaikki haltuuni sitä oikealle sivellettäessä. Ja siksipä itsepäisesti vaadin dervishin voitelemaan toistakin silmääni.

"Dervishi koetti kaikella tavalla saada minua luopumaan tästä mielettömästä halustani, mutta kun se ei onnistunut, niin hän sanoi vihdoin:

"Olkoon menneeksi sitten; koska välttämättä tahdot, niin teen sen.'

"Hän otti hiukan voidetta ja siveleli sitä oikeaan silmääni, jonka olin ummistanut. Mutta kun avasin sen, niin en nähnytkaan muuta kuin pilkkoisen pimeyden edessäni. Siitä hetkestä asti olen ollut aivan sokea.

"Kirottu dervishi', huusin tuskissani, 'puhuit liiankin totta! Mihin kadotukseen uteliaisuuteni ja rahanhimoni ovat minut syösseetkään! Rakas veli, sinä olet ollut niin hyvä minulle, etköhän voisi antaa minulle silmiäni valon takaisin?'

"Onneton', vastasi dervishi, 'minä en ole syypää onnettomuuteesi. Ja kohtalosi olet täysin ansainnut. Vaikkapa tahtoisinkin, en kykene sinua auttamaan. Jumala yksin voi sinut parantaa.'

"Dervishi vaikeni, eikä minullakaan ollut sen enempää sanottavaa. Hän jätti minut yksikseen, ajoi kamelini ja vei ne mukanaan Bassrahiin.

"Rukoilin häntä, ettei hän jättäisi minua yksin kurjuuteeni, vaan saattaisi minut edes ensimmäisen karavaanin luo. Mutta hän ei kallistanut korvaansa minun puheelleni. Jäin aivan yksin erämaahan sokeana ja epätoivoisena. Olin kadottanut näköni ja kaiken omaisuuteni ja olisin varmaan kuollut nälkään ja tuskaan, jollei seuraavana päivänä karavaani olisi saapunut paikalle ja vienyt minut mukanaan Bagdadiin.

Edessäni näin kalleuksia ja aarteita.

Jäin aivan yksin erämaahan sokeana ja epätoivoisena.

"Minulle ei jäänyt muuta neuvoa kuin kerjuulla elättää itseäni, ja sitä olen tähän saakka tehnyt. Mutta sovittaakseni syntini panin itselleni sen rangaistuksen, että pyytäisin jokaista armeliasta ihmistä, joka antaa minulle almun, lyömään minua korvalle."

Kun Baba Abdallah oli lopettanut kertomuksensa, sanoi kalifi hänelle:

"Sinun syntisi oli suuri, Baba Abdallah, mutta sinä olet sitä myös rehellisesti katunut ja kärsinyt rangaistuksesi. Tästä lähin sinun ei kuitenkaan pidä enää almuja anoa eikä korvapuusteja kärsiä, vaan saat minulta mitä elatukseksesi tarvitset."

Baba Abdallah lankesi maahan kalifin eteen ja kiitti häntä suuresta armostansa.

Ali Baba ja neljäkymmentä rosvoa.

Persiassa eli kerran kaksi veljestä, toisen nimi oli Kasim ja toisen Ali Baba. He olivat perineet isältään vähäisen omaisuuden, ja olisi siis voinut luulla, että he olisivat kumpikin olleet yhtä varakkaat. Mutta niinpä ei ollutkaan.

Kasim nai vaimon, joka sai periä suuren omaisuuden ja hänestä tuli äkkiä rikas mies.

Ali Baba sitä vastoin nai yhtä varattoman vaimon kuin hän itsekin oli. Hän asui hyvin vaatimattomasti ja elätti perhettään puunhakkuulla.

Eräänä päivänä, Ali Baban ollessa kolmen aasinsa keralla metsässä puita keräämässä, hän näki äkkiä tomupilven kohoavan metsän reunasta ja lähestyvän sitä paikkaa, missä hän työskenteli. Tarkemmin katseltuansa hän huomasi sen ratsastajajoukoksi, joka täyttä ravia ajoi eteenpäin. Vaikka sillä paikkakunnalla ei koskaan oltu kuultu rosvoista, niin Ali Baba heti epäili heitä siksi ja päätti piiloutua jonnekin. Hän päästi aasinsa irralleen ja kiipesi itse korkeaan puuhun, jonka tuuhea latva peitti hänet kokonaan. Lehvien välistä hän saattoi kuitenkin nähdä kaikki mitä alhaalla tapahtui.

Ali Baba kiipesi puuhun.

Ratsastajat, jotka olivat kookkaita, aseellisia miehiä, pysähtyivät korkean kallion kupeelle, aivan sen puun viereen, minne Ali Baba oli piiloutunut. Niitä oli kaikkiaan neljäkymmentä miestä. Heidän puvuistaan ja kasvojenilmeestään saattoi selvästi huomata, että he olivat rosvoja.

Rosvot hyppäsivät hevosten selästä alas, sitoivat ne kiinni ja nostivat kuormat maahan. Ne olivat raskaita säkkejä, täynnänsä varmaan kultaa ja hopeata.

Kookkain rosvoista, jonka Ali Baba oletti joukon päälliköksi, astui kallion luo ja Ali Baba kuuli hänen ääneensä sanovan:

"Sesam, avaudu!"

Tuskinpa päällikkö oli lausunut nämät sanat, ennenkuin ovi kalliossa avautui ja hän astui joukkoineen sisään. Ovi sulkeutui heti heidän jäljissänsä.

Rosvot viipyivät hyvän aikaa luolassa. Ali Baba ei uskaltanut liikahtaa paikaltansa, vaan istui kärsivällisesti odottaen puussansa. Sillä hän pelkäsi rosvojen palaavan luolasta ja saavuttavan hänet ennenkuin hän pääsisi pakenemaan.

Vihdoin ovi avautui jälleen ja kaikki neljäkymmentä rosvoa astuivat ulos. Ali Baba kuuli päällikön jälleen sanovan:

"Sesam, sulkeudu!"

Ja ovi sulkeutui jälleen. Kukin palasi hevosensa luo, nousi sen selkään, ja päällikkö asettui joukkonsa etunenään. Hetken kuluttua he olivat kadonneet samaan suuntaan mistä olivat tulleetkin.

Ali Baba ei heti laskeutunut maahan puusta.

"Voisihan olla", ajatteli hän itseksensä, "että rosvot olisivat unohtaneet jotakin ja palaisivat takaisin."

Mutta kun tomupilvikin heidän jäljestänsä oli kadonnut, laskeutui hän varovaisesti alas. Hän lähestyi kallioseinää, sillä hänen mielensä teki koettaa, tokkopa hänkin saisi tuon kivioven avautumaan lausumalla samat sanat kuin päällikkökin. Ja tuskin hän oli ne sanonut, niin ovi lennähti selkoselällensä.

Sesam, avaudu!

Ali Baba oli luullut tulevansa pilkkopimeään luolaan, mutta niinpä ei ollutkaan. Suureksi ihmeekseen hän näki edessään korkean, valoisan holvin, jonne valoa ylhäältä virtasi. Se oli täynnänsä kallista tavaraa, silkkikankaita, mattoja ja kultaompeluksia, vieläpä hopea- ja kultarahaa suurissa kasoissa sekä nahkasäkeissä ja kukkaroissa.

Ali Baba ei miettinyt kauan mitä tehdä. Hän astui holviin, ja ovi sulkeutui heti hänen jälkeensä. Se ei häntä kuitenkaan huolestuttanut, sillä tiesihän hän miten saada se jälleen avautumaan. Hän keräsi sitten säkkeihin niin paljon kultarahaa kuin hän ja hänen aasinsa suinkin jaksoivat kuljettaa ja läksi jälleen ulos. Aasinsa hän löysi jonkun matkan päässä luolasta, sälytti kultarahat niiden selkään ja peitti ne risuilla, jottei kukaan voisi epäillä millaisia kuormia hän kuljetti. Sitten hän palasi jälleen kaupunkiin.

Tultuaan kotiin hän ajoi aasit pihalle ja sulki portin visusti jälkeensä. Sitten hän kantoi säkit taloonsa ja näytti niitä vaimollensa.

Kun vaimo näki mitä säkit sisälsivät, luuli hän Ali Baban varastaneen ne ja aikoi juuri ruveta moittimaan häntä. Mutta Ali Baba keskeytti hänet sanoen:

"Ole rauhassa, rakas vaimo, en minä ole varas, sillä nämät rahat olen ottanut vain varkailta. Odotapas vain niin kerron, mikä onni minua on kohdannut!"

Ali Baba tyhjensi rahat yhteen kasaan, ja hänen vaimonsa aivan typeryksi nähdessään niin paljon kultaa yhdellä haavalla. Ja sitten hän kertoi koko jutun alusta loppuun kehottaen vaimoaan pitämään sen kaiken mokomin salassa.

Kun vaimo oli ensi hämmästyksestään tointunut, niin hän ilossansa tahtoi tietää kuinka paljon kultaa he omistivat ja aikoi ruveta kolikoita lukemaan. Mutta Ali Baba sanoi:

"Vaimo kulta, oletko aivan mieletön. Et sinä koskaan ehtisi lukea niitä. Minäpä kaivan kuopan ja kannan ne sinne. Ei meillä ole aikaa kulutettavana."

"Olisipa sentään hyvä", sanoi vaimo, "jos tietäisimme suunnilleenkin paljonko rahaa meillä on. Minäpä lainaan naapurista mitan, jolla voimme ne mitata."

Ali Baba koetti estää häntä tästäkin, mutta suostui kuitenkin vihdoin, jos vaimo vain pitäisi asian salassa. Ja niinpä vaimo heti kiiruhti lankonsa, Kasimin luo, joka asui aivan lähellä heitä.

Kasim itse ei ollut kotona, mutta hänen vaimonsa lupasi antaa hänelle lainaksi mitan. Mutta mennessään sitä noutamaan hän ihmetteli mitähän mitattavaa Ali Baballa saattoi olla, sillä hän tiesi kuinka köyhä hän oli. Siksipä hän pani hiukan taikinaa mitan pohjaan nähdäksensä perästäpäin mihin sitä oli käytetty.

Ali Baban vaimo läksi kotiin ja alkoi mitata rahoja. Hän laski mitan kultakasalle, täytti sen ja kaasi rahat sohvalle. Kun kaikki oli mitattu, oli hän hyvin mielissäänsä ja kertoi miehellensä kuinka monta mittaa niitä oli. Ali Baba oli saanut kuopan valmiiksi ja vei rahat sinne talteen. Vaimo lennätti mitan takaisin kälyllensä, mutta ei huomannut, että kultaraha oli tarttunut pohjaan kiinni. Kiitettyään lainasta hän palasi jälleen kotiin.

Tuskin Ali Baban vaimo oli sulkenut oven jälkeensä, niin Kasimin vaimo tarkasteli mitan pohjaa, ja suureksi ihmeekseen näki kultarahan tarttuneen siihen kiinni. Heti kateus täytti hänen

Holvi oli täynnä hopea- ja kultarahaa.

mielensä.

"Mitenkä!" sanoi hän. "Onko Ali Baballa niin paljon rahaa, että hän voi mitalla sitä mitata? Mistähän tuo raukka lie ne varastanut?"

Aika tuntui hänestä hirveän pitkältä odotellessansa Kasimia, joka oli puodissansa. Vasta illalla hän saapui kotiin, ja vaimo kiiruhti hänelle heti ilmoittamaan tuota merkillistä uutista.

"Luulet olevasi rikas mies", sanoi vaimo Kasimille, "mutta siinäpäp erehdytkin. Ali Baba on tuhat kertaa sinua rikkaampi. Hän ei voi rahojansa lukea, hänen täytyy niitä mitata."

Kasim ei voinut käsittää, mitä hänen vaimonsa tarkoitti, ennenkuin tämä kertoi mitenkä hän viekkauksella oli päässyt salaisuuden perille. Hän näytti myös miehelleen kultarahaa, joka oli tarttunut mitan pohjaan kiinni. Se oli niin vanha, etteivät he sen ruhtinaan nimeäkään tunteneet, joka oli sen lyöttänyt.

Sen sijaan että Kasim olisi iloinnut köyhän veljensä onnesta, hän kadehti vain häntä. Hän sai tuskin unta silmäänsä koko yönä, ja jo ennen auringonnousua hän meni veljensä luo, jonka kanssa hän ei ollut yhtään seurustellut naimisensa jälkeen.

"Ali Baba", sanoi hän tälle. "Sinä olet kovin umpimielinen ja salaperäinen. Olet olevinasi köyhä, oikea kerjäläinen, ja kuitenkin mittaat kultaa mitalla."

"Rakas veli", vastasi Ali Baba, "en ymmärrä mitä sinä tarkoitat. Selitä sanasi selvemmin."

"Älä teeskentele", sanoi Kasim näyttäen hänelle kultarahaa, jonka hän oli saanut vaimoltansa. "Miten paljo sinulla on näitä kultarahoja? Vaimoni löysi tämän mitan pohjasta, jonka vaimosi eilen meiltä lainasi."

Ali Baba huomasi nyt, että Kasim ja hänen vaimonsa olivat päässeet asian perille, jota hän olisi halunnut pitää aivan salassa. Mutta tehtyä ei voitu enää saada muuttumaan. Osoittamatta närkästyksensä hän kertoi veljelleen koko jutun ja miten hän aivan sattuman kautta oli päässyt rosvojen piilopaikan perille. Samalla hän myös tarjoutui jakamaan aarteen veljensä kanssa, jos tämä vain lupaisi pitää asian salassa.

"Niin, se on selvä asia", sanoi Kasim ylpeästi, "mutta sitä paitsi tahdon tarkalleen tietää, missä aarre on, jos mieleni tekisi käydä siellä. Muuten annan sinut ilmi. Jollet suostu, niin kadotatpa silloin vielä kaikki mitä omistat."

Hyväntahtoisuudessaan Ali Baba ilmoitti hänelle kaikki mitä hän halusi ja neuvoi hänelle myöskin mitä sanoja hänen oli lausuttava päästäkseen luolaan sisään ja jälleen ulos.

Kasim oli tyytyväinen. Hän läksi veljensä luota lujasti päättäen kiiruhtaa luolaan ennenkuin toinen sinne ehtisi ja jos mahdollista, anastaa itselleen koko aarteen. Aamun valjetessa seuraavana päivänä hän läksi matkaan ottaen kymmenen muulia mukanaan. Hän kulki Ali Baban neuvomaa tietä, saapui kallion juurelle ja tunsu puun sekä muut merkit, joita Ali Baba oli hänelle maininnut. Hän astui kallio-oven kohdalle, lausui määräsanat ja ovi avautui. Hän astui sisään ja ovi sulkeutui heti hänen jäljessään.

Tarkastellessansa luolaan hänen hämmästyksensä yhä kasvoi, sillä hän ei ollut voinut aavistaakaan siellä löytyvän sellaisia rikkauksia. Hän oli ahne ja itära mies, ja nähdessään kaikki nuo kalleudet yhtä aikaa, hän olisi halunnut koko päivän vain ihaila tuota kullaa ja hopean loistoa. Vihdoin hän kuitenkin muisti asiansa ja alkoi kerätä oven suuhun niin paljon kultaa kuin hän ikänä jaksoi. Mutta hän oli niin kiihkoissansa, että hän kokonaan unohti ne taikasanat, joilla hän saisi oven avautumaan. Hän koetti muistutella mielessään jos jotakin ja lausui kaikkia mahdollisia sanoja, mutta aivan turhaan. Ovi pysyi liikkumatta, jäykkänä kuin seinä hänen edessään.

Nytpä hän joutui kauhean tuskan valtaan. Hän heitti rahasäkit luotaan, astui hurjasti edestakaisin luolassa ja koetteli muistutella sanoja mieleensä, mutta mitä enemmän hän niitä ajatteli, sitä sekavammaksi hänen ajatuksensa kävivät. Rikkaukset olivat menettäneet nyt kaiken arvon hänen silmissänsä ja tuskissaan hän ajatteli vain kurjaa kohtaloansa.

Rosvot palasivat puolipäivän aikana luolallensa ja tullessansa niin lähelle, että he saattoivat huomata Kasimin muulit luolan edustalla, he tulivat hiukan levottomiksi. He ajoivat muulit hajalleen metsään, ja alkoivat etsiä niiden omistajaa. Muutamat kiersivät luolan ympäri, toiset päällikön mukana astuivat paljastetuin miekoin luolan ovelle ja lausuttuaan taikasanat astuivat sisään.

Kun Kasim kuuli ulkopuolelta hevosten kavioiden kapsetta, niin hän arvasi rosvojen palaavan ja viimeisen hetkensä tulleen. Hän päätti koettaa livahtaa heidän käsistensä ja asettui sen vuoksi aivan oven suuhun voidakseen heti oven avautuessa hyökätä ulos. Hän kuuli päällikön lausuvan taikasanat, ja heti kun ovi avautui hän hyökkäsi ulos niin hurjalla voimalla, että hän kaatoi päällikön nurin. Mutta toiset rosvot hyökkäsivät hänen kimppuunsa ja tekivät äkkiä lopun hänestä.

Rosvot hyökkäsivät Kasimin kimppuun ja tekivät lopun hänestä.

Ensi työkseen rosvot kiiruhtivat nyt luolaan. Oven läheltä he löysivät ne säkit, jotka Kasim oli aikonut anastaa luolasta, ja asettivat ne entisille paikoilleen. He ihmettelivät suuresti keskenänsä, miten Kasim ei ollut päässyt ulos luolasta, koska hän kerta oli sinne sisään päässyt. Mutta miten hän oli päässyt sinne sisään, sitä heidän oli mahdoton ymmärtää. He arvelivat, että hän ehkä oli pudonnut sinne laessa olevan aukon kautta. Mutta aukko oli niin korkealla ja pääsy kallion huipulle niin mahdoton, etteivät he sitäkään toden teolla voineet olettaa. Ja niinpä tämä arvoitus jäi heille aivan ratkaisemattomaksi.

Mutta olkoon asian laita mikä hyvänsä, tärkeintä heille oli vain, että heidän kalleutensa säilyisivät täällä turvassa, ja niinpä he päättivät hakata Kasimin ruumiin neljään osaan ja ripustaa ne luolan oven läheisyyteen peloitukseksi jokaiselle, joka yrittäisi sinne tunkeutua. Sitten he läksivät jälleen matkaan visusti suljettuansa oven, nousivat hevostensa selkään ja ratsastivat siihen suuntaan, missä matkustajia enimmäkseen liikkui, saadakseen tilaisuuden rosvota ja ryöstää.

Sillä välin oli Kasimin vaimo hyvin levoton, sillä ilta jo pimeni, eikä hänen miestänsä kuulunut kotiin. Huolissaan hän meni Ali Baban luo ja sanoi hänelle:

"Hyvä lanko, tiedät kai että veljesi läksi aamulla metsään ja tunnet kai hänen asiainsakin. Hän ei ole vielä palannut takaisin ja kuitenkin on jo myöhäinen yö käsissä. Kukapa tietää, vaikka häntä olisi jokin onnettomuus kohdannut."

Ali Baba oli edeltäpäin arvannut, että Kasiin kiiruhtaisi metsään, eikä siis itse ollut lähtenyt sinne, jottei suututtaisi häntä. Hän koetti nyt vain lohduttaa kälyänsä sanoen hänelle, että Kasim oli kai nähnyt parhaaksi palata vasta myöhällä kotiin.

Kasimin vaimo rauhoittuikin, sillä hän tiesi miehensä tahtovan pitää tätä retkeänsä niin salassa kuin suinkin. Hän palasi siis kotiin ja odotti kaikessa rauhassa aina sydänyöhön asti. Mutta sitten hänen levottomuutensa ja pelkonsa kiihtyi kahta suuremmaksi. Hän ei uskaltanut itkeä eikä valittaakaan, sillä asiahan oli pidettävä naapureilta salassa, mutta sydämessään hän katui uteliaisuuttansa ja sekaantumistaan lankonsa asioihin. Hän valvoi tuskissaan kaiken yötä ja kiiruhti aamulla jälleen lankonsa luo. Ali Baba arvasi heti hänen itkettyneistä silmistänsä hänen asiansa ja kiiruhti veljeänsä etsimään. Kolmen aasinsa keralla hän saapui kallion juurelle, näki ihmeekseen verta luolan edustalla ja lausuttuaan taikasanat hän astui sisään. Heti hänen silmiinsä iski Kasimin ruumis oven suussa. Hän ei aprikoinut kauan mitä tehdä, vaan päätti heti osoittaa veljellensä viimeisen kunnioituksen, jos kohta tuo veli ei koskaan ollut kohdellut häntä rakkaudella. Niinpä hän haki luolasta vaatetta, johon hän kääri velivainajansa paloitellun ruumiin, sälytti sen sekä pari sakkia kultaa aasiensa selkään ja asetti risuja päälle, jottei kukaan voinut arvata, millaista kuormaa hän kuljetti. Sitten hän läksi takaisin kaupunkiin.

Ali Baba asetti risuja kuormansa peitteeksi.

Saavuttuaan kotiin hän jätti kultasäkit vaimonsa huostaan ja läksi viemään veljensä ruumista kälynsä luo. Hän kolkutti veljensä talon ovelle ja tämän orja, Morgiana, joka oli viisas ja sukkela tyttö, päästi hänet sisään. Hän sanoi tyttölle:

"Morgiana, minä vaadin sinulta nyt ehdotonta vaiteliaisuutta. Pian huomaat itsekin miten tärkeitä se on minulle ja emännällesi. Isäntäsi ruumis on tässä käärössä. Keksikäämme nyt keino, jolla saamme hänet haudatuksi ikäänkuin hän olisi kuollut luonnollisen kuoleman."

Sitten hän meni kälynsä luo. Tämä saattoi Ali Baban kasvoista heti huomata, ettei hän tuonut lohduttavia tietoja.

"Rakas kälyni", sanoi Ali Baba, "ennenkuin ilmoitan sinulle mitään, täytyy sinun luvata, ettet hiisku sanaakaan koko asiasta."

"Voi", huudahti Kasimin vaimo epätoivoisiansa, "tästä jo voin päättää, että mieheni on kuollut. Mutta voit luottaa minuun. Minä teen kaikki mitä sinä käsket."

Ali Baba kertoi hänelle sitten koko surullisen tapahtuman ja sanoi neuvotelleensa Morgianan kanssa, miten saada naapurit uskomaan, että Kasim oli luonnollisella tavalla kuollut. Kasimin vaimo hyväksyi Ali Baban toimenpiteet ja koetti hillitä suurta suruansa, jottei hän liian aikaisin sitä ilmaisisi.

Ali Baba läksi kotiinsa, ja Morgiana meni lähellä asuvan apteekkarin luo. Hän kolkutti ovelle ja päästyään sisään, hän pyysi jotakin lääketta, joka on hyvin tehoisaa vaarallisissa taudeissa. Apteekkari antoi sitä hänelle ja kysyi kuka oli sairaana.

"Voi", vastasi tyttö syvään huoaten, "isäntäni itse on sairaana. Hänen taudistaan ei saa mitään selkoa, sillä hän ei puhu eikä syö mitään."

Näin sanoen hän otti lääkepullon ja läksi pois. Seuraavana aamuna Morgiana tuli taas samaan apteekkiin ja pyysi saada nestettä, jota annetaan ainoastaan kuolemansairaalle. Sillä jos tämä neste ei auttanut, niin ei mitään toivoa enää ollut.

"Voi", sanoi tyttö haikealla äänellä ottaessaan nesteen vastaan, "pelkäänpä ettei tästäkään lääkkeestä ole apua. Ja sellainen hyvä isäntä vielä!"

Ali Baba ja hänen vaimonsa kulkivat usean kerran sinä päivänä Kasimin ja oman asuntonsa väliä, ja jokainen saattoi heidän huolestuneista kasvoistaan nähdä, että syvä suru painoi heitä. Eipä kukaan siis ihmetellytkään, kun he illan suussa kuulivat Kasimin vaimon ja Morgianan haikeat valitushuudot, jotka ilmaisivat Kasimin heittäneen henkensä.

Seuraavana päivänä hyvin varhain Morgiana meni erään rehellisen, vanhan suutarin luo, joka aina ensimmäisenä istui torin varrella työssään. Hän tervehti häntä ja pisti hänelle kultarahan kouraan. Suutari, jonka koko kaupunki tunsivat Baba Mustafan nimellä, ja joka oli suuri leikinlaskija, katseli tarkkaan rahaa, ja huomattessaan sen olevan kultaa, hän sanoi:

"Soma käsiraha! Mitä käskette? Olen valmis vaikka mihin."

"Baba Mustafa", sanoi Morgiana, "ota työkalusi mukana ja seuraa minua. Mutta kun tulemme määräraikkaan, niin sinun pitää antaa minun sitoa silmäsi."

Mutta Baba Mustafa vastusteli.

"Ei, ei", sanoi hän, "sinä vaadit minulta varmaan jotakin, jota omatuntoni ja kunniani ei salli."

"Herra varjelkoon", vastasi Morgiana, pistäen toisenkin kultarahan hänen kouransa, "en vaadi sinulta mitään, mitä et kunniallisesti voisi tehdä. Tule vaan, äläkä turhaan huolehdi."

Baba Mustafa seurasi häntä, ja Morgiana kuljetti hänet, sidottuaan määräpaikalla hänen silmänsä, Kasim vainajan taloon. Hän irroitti liinan hänen silmiltään vasta kun he olivat siinä huoneessa, jonne ruumis oli kannettu.

Morgiana kuljetti Baba Mustafaa Kasimin taloon.

"Baba Mustafa", sanoi Morgiana, "minä toin sinut tänne, jotta ompelisit nuo neljä kappaletta yhteen. Älä vitkastele, ja kun työsi on valmis, saat vielä kolmannenkin kultarahan."

Kun Baba Mustafa oli lopettanut työnsä, satoi Morgiana hänen silmänsä jälleen ja annettuaan hänelle kultarahan ja kehoitettuaan häntä vaitioloon, kuljetti hänet jälleen takaisin.

Yhdessä Ali Baban kanssa Morgiana pesi sitten Kasimin ruumiin, voiteli sitä hyvänhajuisilla voiteilla ja asetti sen ruumisarkkuun. Sitten he yhdessä naapuriensa kanssa saattoivat sen hautausmaalle.

Sillä välin rosvot palasivat jälleen luolaansa ja ihmettelivät suuresti, kun Kasimin ruumis oli sieltä kadonnut. Ja vieläkin enemmän he hämmästyivät huomattessansa kultavaransa melkoisesti supistuneen.

"Me olemme hukassa", sanoi päällikkö, "jolleme heti koeta päästä tuon lurjuksen perille, joka meidän aarteitamme on anastanut. Kaikesta päättäen on heitä ollut kaksi liitossa. Ja koska toisen jo olemme saaneet hengiltä, niin ei ole muuta tehtävää kuin ottaa selko toisestakin."

Kaikki rosvot olivat samaa mieltä. Muut toimet olivat nyt jätettävät sikseen ja yhteisin voimin ryhdyttävä tähän uuteen tehtävään. Päällikkö ehdotti, että yksi rosvoista lähtisi ensin tiedustelemaan kaupunkiin, ja saatuaan tarpeelliset tiedot, ilmoittaisi ne toisille. Mutta jos hän toisi vääriä tai puutteellisia tietoja, niin hän oli hirtettävä.

Kaikki hyväksyivät ehdotuksen, ja yksi rosvoista tarjoutui lähtemään.

Hän läksi pimeään tullen matkalle ja saapui ennen päivän sarastusta torille. Katseltuaan ympärilleen hän näki yhden ainoan puodin avoimena ja miehen istuvan siellä työnsä ääressä. Se oli Baba Mustafa.

Rosvo astui hänen luoksensa, toivotti hänelle hyvää huomenta ja huomattessaan, että hän oli vanha mies, hän sanoi:

"Alotatpa sinä aikaisin työsi, mies hyvä. Voiko sinun ikäisesi mies nähdä näin hämärässä valossa? Vaikkapa olisi valoisampikin, niin epäilisin tokko sinun silmäsi enää paikkaustyöhön pystyvät."

"Kuka lienetkin", sanoi Baba Mustafa, "et näytä tuntevan minua. Tosin olen hyvin vanha, mutta silmäni ovat siltä hyvät, ja todistukseksi voin kertoa sinulle, että joku aika sitten ompelin kokoon kuolleenkin paikassa, jossa ei ollut näinkään valoisaa."

Rosvo ilahtui suuresti tavatessaan miehen, jolta hän luuli kysymättäkin saavansa tarvittavat tiedot.

"Kuolleenko?" kysyi hän aivan ihmeissänsä ja saattaakseen toisen puhumaan, hän lisäsi: "Miksikä kuollutta tarvitsisi ommella? Tarkoittanet kai hikiliinoja, joihin ruumis käärittiin."

"En", vastasi Baba Mustafa, "kyllä minä tiedän mitä sanon. Sinä haluaisit saada minut puhumaan,

mutta minäpä en sano sen enempää."

Rosvo ei halunnut sen selvempää todistetta, sillä hän oli varmaan löytänyt oikean miehen. Hän veti kultarahan taskustansa, painoi sen Baba Mustafan kouraan ja sanoi hänelle:

"Tarkoitukseni ei ole suinkaan päästä sinun salaisuuksiesi perille, vaikka voin vakuuttaa sinulle, etten niitä levittäisi, jos minulle ne uskoisit. En pyydä sinulta muuta palvelusta, kuin että saatat minut siihen taloon, jossa ruumiin ompelit."

"Vaikkapa tahtoisinkin", vastasi Baba Mustafa yrittäen antaa kultarahaa takaisin, "niin vakuutan sinulle, että se on kerrassaan mahdotonta. Voit uskoa sanojani. Minut kuljetettiin nimittäin ummessa silmin tuohon taloon ja samaten taas takaisin. Näet siis, etten voi pyyntöäsi täyttää."

"Etköhän ainakin", kysyi rosvo, "muistaisi suunnilleen matkaa, jota sinua ummessa silmin kuljetettiin. Ole hyvä ja tule kanssani. Minä sidon sinun silmäsi ja sitten sinä koetat kulkea samaa tietä kuin silloinkin. Tästä saat vielä toisenkin kultarahan palkaksesi."

Baba Mustafa ei voinut vastustaa kultarahojen voimaa. Hän tarkasteli niitä hetken aikaa kädesssä sanaakaan sanomatta ja tuumi mitä tehdä. Vihdoin hän veti rahakukkaronsa esiin, pisti ne sinne ja sanoi rosvolle:

"En voi vakuuttaa löytäväni oikeata tietä, mutta koska niin tahdot, niin voinhan parastani koettaa."

Baba Mustafa läksi siis rosvon suureksi iloksi matkaan, ja kun he tulivat sille paikalle, missä Morgiana oli sitonut hänen silmänsä, sanoi hän:

"Tässä minun silmäni sidottiin ja minä katsoin silloin aivan samaan suutaan kuin nytkin."

Rosvo sitoi Baba Mustafan silmät nenäliinallaan ja seurasi sitten häntä, kunnes hän pysähtyi erään talon eteen.

"Luullakseni en tämän pitemmälle kulkenut", sanoi Baba Mustafa, joka todellakin seisahtui nyt Kasimin talon eteen, jonka Ali Baba veljensä kuoleman jälkeen oli ottanut haltuunsa.

Rosvo veti merkin liidulla talon oveen ja, otettuaan liinan Baba Mustafan silmiltä, hän kysyi, kuka tässä talossa asui. Mutta Baba Mustafa ei sanonut tietävänsä, koska hän itse ei asunut samassa kaupunginosassa.

Kun rosvo näki, ettei hän voinut saada sen tarkempia tietoja Baba Mustafalta, niin hän kiitti häntä vaivasta ja antoi hänen mennä takaisin puotiinsa. Itse hän palasi metsään, iloissaan matkansa hyvistä tuloksista.

Vähää myöhemmin läksi Morgiana ulos jollekin asialle ja kun hän palasi takaisin, niin hän huomasi merkin ovesta. Hän pysähtyi ja tarkasteli sitä hyvän aikaa.

"Mitähän tuo merkki tarkoittaa?" ajatteli hän itseksensä. "Voisikohan se merkitä jotakin pahaa vai piloillaanko se lie siihen vain piirretty? Olkoon miten hyvänsä, parasta olla kuitenkin varovainen."

Ja hän otti liitupalasen ja piirusti samanlaisen merkin naapuritalojenkin oviin. Rosvo saapui toveriensa luo ja kertoi heille, kuinka hyvä onni häntä oli seurannut. Päällikkö kehui suuresti hänen toimeliaisuuttansa ja he päättivät heti lähteä kaupunkiin. Mutta jotta he eivät herättäisi huomiota, niin heidän piti kulkea sinne yksitellen ja yhtyä vasta myöhemmin torilla.

He ryhtyivät heti matkahommiin ja olivat pian valmiit lähtöön. He pääsivätkin huomiota herättämättä kaupunkiin. Päällikkö ja se rosvoista, joka aamulla oli käynyt tiedustelulla, saapuivat viimeisinä perille. Hän vei päällikön sille kadulle, missä Kasimin talo oli, ja nähdessään merkin ensimmäisessä ovesta, hän osoitti sitä päällikölle. Mutta samassa päällikkö huomasi samanlaisia merkkejä muissakin taloissa ja osoitti niitä toverillensa. Tämä joutui hämillensä eikä tiennyt mitä sanoa. Hän vakuutti päällikölle merkinneensä vain yhden talon, mutta hänen oli aivan mahdoton nyt sanoa, mikä niistä oli hänen merkitsemänsä.

Muuta neuvoa ei ollut kuin palata takaisin, ja annettuaan sanan toisille tovereille, he keräytyivät taas kaikki metsään, jossa he yhteisestä päätöksestä hirttivät tiedustelijan. Sitten he alkoivat taas neuvotella keskenänsä mitä tehdä, ja yksi joukosta tarjoutui lähtemään uudelle tiedusteluretkelle samalla uhalla kuin edellinenkin. Hän läksi kaupunkiin, löysi Kasimin talon Baba Mustafan avulla samoin kuin hänen toverinsakin ja merkitsi oven punaisella liidulla.

Mutta Morgiana läksi nytkin asialle niinkuin edellisenäkin päivänä ja palatessaan takaisin näki punaisen merkin talon ovesta. Ja hän merkitsi jälleen naapuritalojenkin ovet aivan kuin edellisenäkin päivänä.

Rosvot läksivät jälleen liikkeelle ja luulivat nyt varmaan aikomuksena onnistuvan. Päällikkö meni taasenkin aamuisen rosvon kanssa taloa edeltäpäin tarkastamaan, mutta harmiksensa he huomasivat saman kepposen tapahtuneen kuin edelliselläkin kerralla, ja saivat siis palata jälleen tyhjin toimin takaisin.

Morgiana piirusti merkin oviin.

Kun tiedustelija oli jälleen otettu hengiltä, niin päällikkö päätti itse lähteä matkaan, sillä muuten hän voisi kadottaa toisen miehen toisensa perästä. Hän meni siis Baba Mustafan luo ja hänen avullansa löysi oikean talon. Mutta hän ei merkinnytäkään taloa millään tavalla, tarkasteli sitä vain joka puolelta, jotta hän tuntisi sen toisellakin kertaa.

Sitten hän palasi hyvillä mielin takaisin metsään.

"Toverit", sanoi hän rosvoille, jotka odottivat häntä luolassa, "nyt ei mikään estä meitä enää kostamasta meille tehtyä vääryyttä. Tiedän tuon konnan talon aivan tarkalleen, ja matkalla olen tuuminut, mitä meidän on tehtävä."

Hän käski sitten rosvojen hankkia yhdeksäntoista muulia sekä kolmekymmentäkahdeksan suurta nahkaista öljyleiliä, joista ainoastaan yksi oli täytettävä öljyllä.

Parissa päivässä kaikki tarpeet olivat hankitut. Rosvot ryömivät tyhjiin leileihin kullakin aseita mukanaan, ja päällikkö sulki ne sitten jättäen vain aukon hengittämistä varten. Leilien päälle hän pirskoitteli vielä hiukan öljyä, jottei kukaan voinut aavistaa niissä muuta olevankaan.

Pukeuduttuaan öljykauppiaksi hän läksi muulineen kuormineen kaupunkiin ja saapui illan suussa Kasimin talolle. Hän aikoi kolkuttaa ovelle ja pyytää yösiä talossa, mutta sekään ei ollut tarpeellista, sillä Ali Baba istui talon edustalla. Päällikkö astui hänen luoksensa ja sanoi:

"Herra, olen muukalainen ja tuon öljykuormani hyvin kaukaa myödəkseni sen huomenna torilla. Tokkohan antaisit yösiä minulle ja muuleilleni? Olisin sinulle ystävällisyydestäsi hyvin kiitollinen."

Ali Baba ei tuntenut päällikköä valepuvussa, vaikka hän oli ennen sekä nähnyt hänet että kuullut hänen puhuvan, ja sanoi:

"Tervetultua talooni! Käy sisään!"

Päällikkö ajoi muulit pihalle, ja kun öljyleilit olivat nostetut maahan, käski Ali Baba viedä muulit talliin ja antaa niille heiniä ja kauroja. Päällikön hän kutsui sisään taloonsa ja tarjosi hänelle illallista. Hän keskusteli kaiken aikaa vieraansa kanssa ja kohteli häntä hyvin ystävällisesti, ja lopuksi osoitti hänelle makuusijan vierashuoneessaan. Päällikkö olisi mielemmin halunnut viettää yönsä taivasalla, jotta hän sitä helpommin olisi voinut toteuttaa aikeensa, mutta hänen oli aivan mahdoton vastustaa ystävällistä isäntäänsä. Kun Ali Baba vihdoin poistui huoneesta, läksi päällikkökin ulos muka muulejansa katsomaan. Sen sijaan hän pihalla aukaisi öljyleilit, jotta rosvoilla olisi enemmän ilmaa, ja käski heidän hyökätä piilopaikastaan ulos heti kun kuulisivat hänen heittelevän pieniä kiviä ikkunastaan.

Päällikkö palasi sitten huoneeseensa, sammutti lampun, jotta hän ei herättäisi mitään epäilyksiä, ja heittäytyi täysissä pukimissaan vuoteelle.

Ali Baba oli käskenyt Morgianan valmistaa hänelle kylvyn varhain aamulla sekä keittää hänelle lihakeittoa. Morgiana pani padan tulelle, mutta äkkiä lamppu sammui. Talossa ei ollut yhtään öljyä. Hän tuumi mitä tehdä, ja silloin hänen mieleensä muistui vieraan kauppiaan öljyleilit pihalla. Hän otti lampun käteensä ja läksi pihalle täyttääkseen sen öljyllä, mutta kumartuessaan ensimmäisen öljyleilin puoleen hän ihmeekseen huomasi sen avatuksi ja kuuli hiljaisen äänen, joka tuli leilin sisältä, sanovan:

"Joko on aika?"

Morgiana pelästyi ensiksi varsin pahasti, kun öljyn asemesta huomasi leilissä olevan miehen. Mutta hän hillitsi mielensä ja vastasi ikäänkuin hän olisi ollut rosvopäällikkö:

"Ei vielä, mutta kohta."

Siten hän astui seuraavan leilin luo, josta hänelle tehtiin aivan sama kysymys ja niin edelleen, kunnes hän tuli viimeisen leilin luo, jossa oli öljyä.

Morgiana huomasi nyt, ettei vieras ollutkaan mikään öljykauppias, vaan varmasti rosvo, joka tovereineen oli tullut heitä tuhoamaan. Hän täytti siis nopeasti lamppunsa ja haki sitten keittiöstä suuren kattilan, johon hän myös kaatoi öljyä. Sitten hän asetti sen tulelle, ja kun öljy kiehui, kantoi hän sen pihalle ja kaatoi sitä jokaiseen leiliin sen verran, että rosvot tukehtuivat ja kuolivat.

Morgiana kantoi öljyn pihalle.

Kun tämä työ oli tehty, palasi Morgiana jälleen keittiöön, sulki oven, sammutti tulen takassa ja puhalsi lamppunsakin sammuksiin. Sitten hän asettui ikkunan ääreen nähdäkseen mitä tapahtuisi.

Eipä kestänyt kauan ennenkuin hän huomasi päällikön avaavan ikkunansa ja kurkistavan ulos, ja kun hän ei nähnyt enää tulta missään, vaan kaikkialla talossa vallitsi täydellinen hiljaisuus ja rauha, niin hän alkoi heitellä pihalle pieniä kiviä. Hän kuunteli hetken aikaa, mutta ei kuulunut mitään, josta hän olisi voinut päättää väkensä olevan liikkeellä. Hän tuli hiukan levottomaksi ja heitteli kiviä uudelleen, mutta eipä sekään auttanut. Vihdoin hän hiipi hyvin hiljaa ulos ja astui ensimmäisen leilin luo. Hän kumartui alas puhutellaksensa miestä, mutta samassa kohosi kuuman öljyn ja palaneen haju leilistä hänen nenäänsä. Hän astui toisten leilien luo, mutta kaikkien laita oli aivan sama.

Kun hän siis huomasi, että hänen aikeensa oli mennyt aivan tyhjiin ja kaikki hänen miehensä murhatut, niin hän epätoivoissaan kiiruhti puutarhaan ja hyppäsi aidan yli, yrittäen siten paeta.

Morgiana odotti vielä hetken aikaa ikkunansa ääressä, mutta kun hän ei kuullut mitään ääntä, niin hän oletti päällikön paenneen puutarhaportin kautta. Hyvillä mielin hän paneutui maata ja nukkui rauhassa aamuun saakka.

Aamulla Morgiana meni Ali Baban luo ja kertoi hänelle koko ihmeellisen tapahtuman. He astuivat yhdessä pihalle ja tarkastettuaan öljyleilejä Ali Baba löysi kustakin kuolleen miehen sekä joukon aseita. Ei epäilystäkään siis, ettei päälliköllä ollut pahoja aikeita ollut mielessänsä.

Ali Baba kiitti Morgianaa hänen neuvokkaisuudestaan ja keskusteli sitten hänen kanssansa mitä olisi parasta tehdä. He päättivät kaikessa hiljaisuudessa haudata rosvot puutarhaan ja pitää asia niin salassa kuin suinkin. Sen he sitten tekivätkin.

Ali Baba kaivoi syvän haudan puutarhaan, ja kun se oli valmis, niin hän yhdessä Morgianan kanssa kantoi miesten ruumiit sinne. Aseet hän piilotti tarkasti taloonsa ja muulit hän yksitellen möi torilla. Siten hän suoriutui tästä jutusta herättämättä mitään huomiota kaupungilla.

Päällikkö oli sillä välin paennut metsään luolaansa. Hän astui yksin aarteittensa keskellä ajatellen tovereitansa, jotka niin surkealla tavalla olivat heittäneet henkensä. Ja hän päätti kostaa heidän puolestansa. Ennemmin hän ei tyytyisi, ennenkuin hän saisi Ali Baban hengiltä.

Hän hautoi siis uutta tuumaa päässänsä. Hän päätti asettua kaupunkiin ja odottaa sopivaa tilaisuutta. Sitä varten hän vuokrasi itselleen puodin keskikaupungilla, vei sinne luolasta kauniita kankaita ja mattoja ja alkoi harjoittaa kauppaa.

Sattuipa puoti, jossa hän kauppaansa harjoitti, olemaan aivan vastapäätä Kasim vainajan puotia, jonka Ali Baban poika, Tabet, oli ottanut haltuunsa. Tämä oli nuori, toimielias mies, ja kun päällikkö sai tietää kuka hän oli, niin hän rupesi hieromaan tuttavuutta hänen kanssaan. Hän toivoi Tabetin kautta pääsevänsä Ali Babankin taloon ja voivansa vihdoin kostaa hänelle.

Päällikkö kutsui Tabetin usein luoksensa ja kestitsi häntä kaikenlaisilla herkuilla. Hän kertoi hänelle paljon hauskoja juttuja ja osoitti hänelle kaikella tavalla ystävyyttä, jotta poika mielistyi suuresti hänen seuraansa. Hän kertoi isälleenkin tästä uudesta tuttavastansa ja halusi kutsua hänet kerran kotiinsa, jotta hänkin vuorossaan voisi osoittaa hänelle vieraanvaraisuutta. Ali Baba oli myös suostuvainen poikansa pyyntöön.

Kerran kun päällikkö oli kävelyllä Tabetin kanssa, johti tämä hänet sille kadulle, missä Ali Baba asui ja pyypsi päällikköä sisään. Vaikka päällikkö olikin hartaasti toivonut pääsevänsä tähän

taloon, niin hän nyt kuitenkin esteli, ja vasta kun Ali Babakin oli tullut ulos pihalle ja yhä uudestaan oli kutsunut häntä luokseen, hän suostui. Mutta Ali Baban kutsua aterialle hän koetti kaikella tavalla vastustaa. Päästäkseen siitä vapaaksi hän selitti tälle, ettei hän koskaan syönyt ruokaa, jossa oli hiukkasenkin suolaa joukossa.

Mutta Ali Baba meni heti keittiöön Morgianan luo ja käski hänen valmistaa suolatonta ruokaa vieraille. Tämä käsky hämmästytti suuresti Morgianaa, sillä suola oli persialaisilla vanhoista ajoista saakka ollut ystävyyden ja uskollisuuden merkinä. Siksipä häntä halutti mennä katsomaan tuota outoa vierasta ja tarkasteltuaan häntä oven raosta hän tunsikin hänet rosvojen päälliköksi. Huomasipa hän vielä, että vieraalla oli viittansa alla tikarikin piilossa.

Morgiana ei epäillyt hetkeäkään, ettei päälliköllä ollut jälleen paha mielessä ja että hän oli tullut taloon varta vasten tuhotakseen Ali Baban. Hän tuumi mielessään mitä tehdä. Hän valmisti aterian käskyn mukaan, kantoi sisään ruuat sekä juomat, ja kun ateria oli syöty, niin hän pukeutui tanssijattaren pukuun, pisti terävän tikarin vyöhönsä ja otti tamburiinin käteensä. Sitten hän astui jälleen sisään.

Morgianan tulo ei ollut päällikölle lainkaan mieleen, sillä tämän korjattua ruuat pöydästä päällikkö oli toivonut voivansa panna aikomuksensa täytäntöön ja kostaa Ali Baballe kaikki kärsimänsä vahingot. Mutta nähdessään Morgianan tanssipuvussa Ali Baba kysyi vieraaltaan saisiko tyttö heidän huviksensa tanssia, eikä päällikkö katsonut voivansa sitä kieltää. Morgiana alkoi siis tanssia. Hän tanssi sulavasti ja kauniisti, vähä väliä helisyttäen tamburiiniaan ja tanssiessaan hän tuli yhä lähemmäksi päällikön istuinta. Tanssi kiihtyi kiihtymistään, ja ennenkuin kukaan aavistikaan riuhtaisi Morgiana tikarin vyöltään ja pisti sen suoraan päällikön sydämeen. Ali Baba ja hänen poikansa kauhistuivat nähdessään päällikön sortuvan maahan ja veren pulpahtavan hänen rinnastansa.

"Onneton, mitä sinä olet tehnyt!" huudahtivat he yhteen suuhun Morgianalle.

Mutta Morgiana pysyi aivan rauhallisena ja osoitti päällikköä.

"Katsos, minkälaisen vieraan olet taloosi ottanut", sanoi Morgiana avaten päällikön viitan ja osoittaen tikaria, "katso häntä tarkasti, niin etköhän tunne häntä samaksi mieheksi, joka öljykauppiaina kerran ennenkin on käynyt talossasi. Tunsin hänet heti paikalla rosvopäälliköksi, joka toveriensa kanssa joku aika sitten tunkeutui taloosi."

Ali Baban viha muuttui heti kiitollisuudeksi ja hän tarttui Morgianaa käteen kiinni.

"Minä lahjoitan sinulle vapautesi", sanoi Ali Baba ja salavihkaa silmäiltyään Tabetiin hän jatkoi: "Olet osoittanut meille niin paljon ystävyyttä, että tahtoisin palkita sinua vielä toisellakin tavalla. Etkö tahtoisin ruveta Tabetin vaimoksi ja minun tyttärekseni? Olemme kauan rakastaneet sinua aivan kuin omaista."

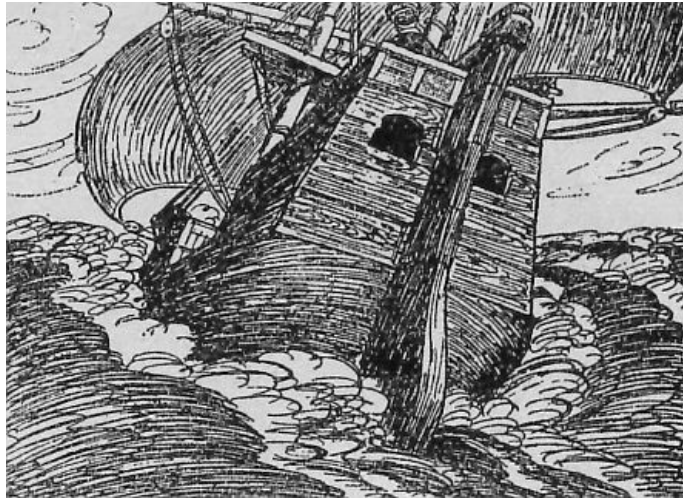

**Ali Baba neuvoi
pojalleen taikasanat.**

Siten viisas Morgiana pääsi rikkaan kauppiaan vaimoksi. Pitkään aikaan ei Ali Baban tehnyt mieli mennä rosvojen luolaan, mutta vihdoinkin vuoden kuluttua hän läksi sinne poikansa kanssa ja neuvoi hänellekin taikasanat. Hän otti sieltä mukanansa joukon kultaa, jotta hän saattoi elää huolettomana monta, monta vuotta. Ja hänen kuoltuansa hänen poikansa käytti hyväkseen noita rikkauksia ja opetti taas vuorossaan pojalleen miten tuonne kallioluolaan saattoi sisälle päästä.

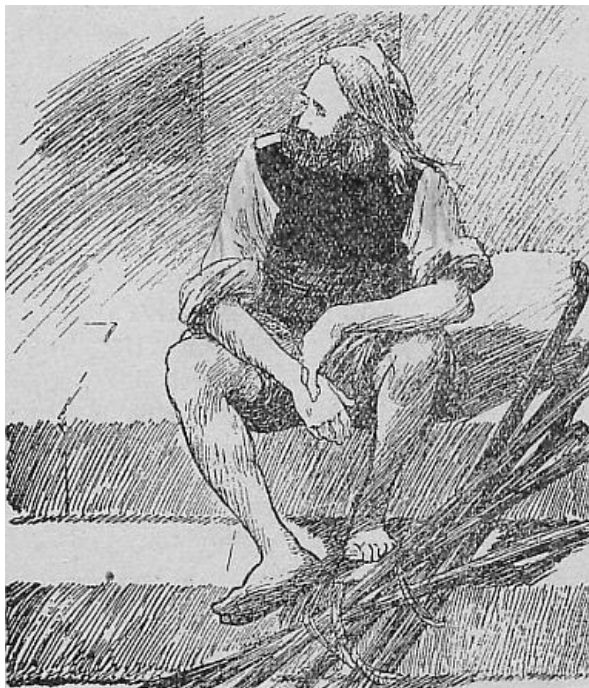
Siten salaisuus pysyi suvussa polvesta polveen, ja kun he käyttivät rikkauksiaan viisaasti ja kohtuudella, ei niistä rikkauksista koskaan tullut loppua.

Merenkulkija Sindbad.

Kalifi Harun Alrashidin aikana eli Bagdadissa kaksi miestä. Kumpikin oli nimeltään Sindbad, toinen oli merenkulkija, toinen kuormankantaja. Kuormankantaja Sindbad oli köyhä mies. Hänellä oli suuri perhe ja vähän ansiota. Merenkulkija Sindbad sitä vastoin oli arvossapidetty ja viisas kauppias, joka harjoitti niin laajaa kauppaa, ettei hän lopulta tiennyt missä säilyttää kaikkia aarteitansa ja monenlaisia tavaroitansa. Hän osti orjia ja orjattaria ja hänellä oli linna, joka olisi sultaaninkin asunnoksi kelvannut. Sen seinillä oli kauniita maalauksia ja koristeita, kultaa ja hohtokiviä. Ja sitä ympäröi mitä ihanin puutarha, jossa kauniit kukat kukoistivat ja hedelmäpuut kasvoivat. Soittoa ja laulua kajahti alituisesti sen seinien sisäpuolelta ja lukuisat orjat olivat aina valmiit palvelemaan ja auttamaan.

Toinen Sindbad sitä vastoin oli köyhä raukka, joka kantoi ihmisten tavaroita milloin minnekin vähäisestä palkasta. Kerran eräs mies pyysi häntä kantamaan tavarakuormaa. Sindbad lupasi ja hetken kuluttua hän oli jo menossa. Mutta tultuansa merenkulkijan asunnon kohdalle hän laski hetkeksi kuormansa maahan ja istahti levähtämään.

Hän istahti hetkeksi levähtämään.

Siinä istuessaan hän kuuli sisältä huoneista linnun laulua ja harpun soittoa. Hän katsahti sisään, ja näki palvelijoita ja orjia, jotka kantoivat herkkuruokia ja juomia, sellaisia joita vain kuninkaiden ja sulttaanien pöydässä tavataan. Ja hän kohotti katseensa taivasta kohti ja sanoi ääneensä:

"Oi herrani ja luojani! Sinä jakelet lahjasi oman mielesi mukaan. Minä elän köyhyydessä ja kurjuudessa, jota vastoin toiset omistavat suuria rikkauksia. Ja kuitenkin kaikki ihmiset ovat synnyltään samanlaisia!"

Tuskin hän oli sen sanonut, niin kaunis, komeapukuinen nuorukainen astui hänen luoksensa ja kehotti häntä seuraamaan mukanaan sisään talon isännän luo. Hän koetti vastustella, mutta

turhaan. Hän laski siis kuormansa eteiseen ja astui nuorukaisen jäljessä suureen saliin, jonka keskellä suihkulähde pulppuili. Avonaisista ikkunoista tunkeutui leudon tuulen mukana kukkien tuoksu ja lintujen laulu sisään huoneeseen, missä talonomistaja ystäviensä keralla oli aterialla.

Kun kuormankantaja näki heidät, niin hän tervehti heitä suudellen maata heidän edesssä ja ajatteli:

"Näin ihanaa paikkaa ei liene missään muualla kuin paratiisissa!"

Talon herra pyysi hänet viereensä istumaan ja kyseli häneltä, mikä hänen nimensä oli, mistä hän tuli ja mikä toimi hänellä oli. Kuormankantaja vastasi:

"Herra, minun nimeni on Sindbad kuormankantaja, sillä minä kannan ihmisten tavaroita. Se on minun toimeni, josta saan elatukseni. Olen hyvin köyhä mies, ja teen tätä raskasta työtä, jotta en kuolisi nälkään."

Talon herra vastasi:

"Minunkin nimeni on Sindbad aivankuin sinun, minä olen Sindbad merenkulkija, ja olet Sindbad maankulkija. Ole siis tervetullut talooni!"

Ja he antoivat hänelle ruokaa, ja kun hän oli syönyt kylliksensä, sanoi talon herra:

"Etkö tahtois uudistaa minulle ne sanat, jotka kuulin sinun puoliääneen lausuvan taloni edustalla, kun sattumalta seisoin ikkunassa."

Sindbad painoi päänsä häpeissään alas ja sanoi:

"Herra, älä pahastu noita sanojani! Ihminen lausuu usein mielettömiä ja sopimattomia sanoja, kun väsymys ja köyhyys painostavat mieltä."

Mutta talon herra vakuutti hänelle, ettei hän ollut laisinkaan pahastunut, ja pyysi vain uudestaan lausumaan nuo sanat. Ja kun Sindbad vihdoinkin suostui hänen pyyntöönsä, niin talon herra kiitti häntä ja sanoi:

"Minua nimitetään merenkulkija Sindbadiksi. Tahdonpa kertoa sinulle mitä kaikkea olen kokenut, ennenkuin tulin tämän talon herraksi, sillä vain suurten vahinkojen ja vaivannäköjen kautta olen kohonnut nykyiseen varallisuuteeni. Miten paljon olenkaan saanut karua. Olen ollut seitsemällä matkalla, ja kukin matka muodostaa oman ihmeellisen kertomuksensa, joista kaikille voi olla hiukan hyötyä."

Sitten hän alkoi kertoa:

"Tietäkää, hyvät ystävät, isäni oli rikas kauppias, mutta hän kuoli minun nuorena ollessani ja jätti minulle suunnattomia rikkauksia, tiluksia, puhdasta rahaa ja kallisarvoisia tavaroita. Minä elin iloisessa seurassa, söin ja join ja luulin tuota elämää ikuisesti kestäväksi. Siten kului vuosikautia, kunnes lopulta käsitin, miten kevytmielinen elämäni oli, ja huomasin, että olin hukannut kaiken omaisuuteni. Tuo tieto masensi minut ensimmältä kokonaan.

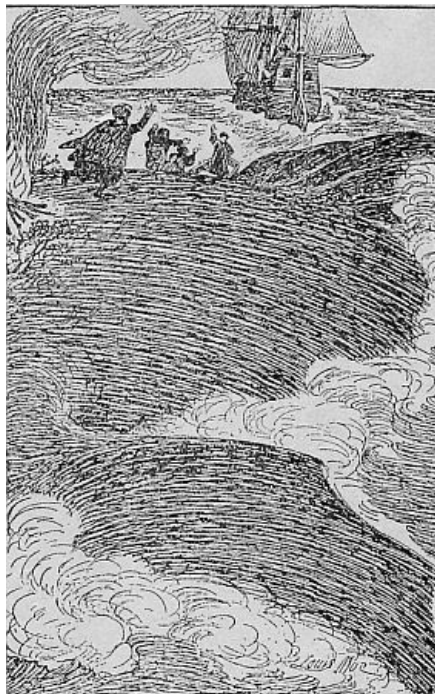
"Mutta tarkemmin tuumittuani päätin lähteä matkoille. Möin kaikki huonekaluni ja tavarani mitä minulla vielä oli ja sain siten vähäisen summan rahaa kokoon. Ja sitten läksin ensimmäiselle matkalleni."

Ensimmäinen matka.

"Ostettuani kaikenlaisia kauppatavaroita", kertoi Sindbad, "lastasin ne laivaan, sillä mieleni teki lähteä merille. Laiva oli hyvin suuri ja siinä oli paljon kauppiaita. Me kuljimme saaresta saareen, purjehdimme monen meren halki ja kävimme monissa satamissa. Joka paikassa me vaihdoimme ja möimme tavaroitamme. Täten matka kului pitkän aikaa, kunnes me tulimme erään kauniin saaren läheisyyteen, joka heloitti vihreänä ja ihanana kuin paratiisin puutarha. Laivan kapteeni käski väkensä laskemaan ankkurin alas. Kaikki läksivät laivasta saareen. Siellä sytytettiin tuli, toiset keittivät ruokaa, toiset pesivät vaatteitansa, toiset taas läksivät kävelemään saarelle ja ihailivat kaunista luontoa. Mutta äkkiä kuulumme kapteenin äänen, joka hätäntyneenä huusi meille:

"Matkustajat, palatkaa nopeasti laivaan! Jättäkää kaikki sikseen ja pelastakaa vain henkenne. Saari, jolla te olette, on vain suuri kala. Kun se tuntee tulen kuumentavan selkäänsä, niin se sukeltaa veteen, ja vie teidät kaikki mukanaan syvyyteen!"

"Me hyökkäsimme kaikki rantaan, mutta ennenkuin kapteeni oli ehtinyt puhua loppuunkaan, alkoi saari liikkua, ja vajosi mereen kaikkine matkustajineen. Minäkin jouduin kuohuvien aaltojen keskelle, mutta onneksi sain käsiini suuren laudan, jolla matkustajat olivat pesseet vaatteitansa. Kävin sille istumaan ja tuuli ajoi minut keskelle merta. Kapteeni, joka näki kaikkien matkustajien hukkuvan, nosti laivansa purjeet ja purjehti miehistönsä keralla pois. Näin laivan kaukaa, mutta en voinut sitä enää saavuttaa.

Me hyökkäsimme kaikki rantaan.

Laiva läheni saarta.

"Äkkiä sain kuitenkin muuta ajattelemisen syytä. Vedestä kohosi aivan minun viereeni kaksi kummaa meripetoa. Toinen oli suunnaton kala, jonka pää oli pyöreä kuin pöllön, toisella oli norsun kärsä. Luulin jo viimeisen hetkeni tulleen. Epätoivoissani hutkin niitä kädelläni ja ihmeekseni ne poistuivatkin jonkun matkan päähän. Ne näyttivät pelkävän minua yhtä paljon kuin minä niitä.

Hutkin petoja kädelläni.

"Päivä oli jo mennyt mailleen ja pimeys laskeutui meren yli. Kaiken aikaa meripedot pysyttelivät läheisyydessäni ja ajoivat minua yhä edemmäksi. Kun aamulla pelosta puolikuolleena saatoin ympärilleni katsoa, huomasinkin joutuneeni erään saaren rantaan.

"Mutta rannat olivat niin jyrkät, etten missään voinut nousta maihin. Varmaan olisin menehtynyt, jollen olisi saanut kiinni rannalla kasvavan puun oksasta. Tartuin kaikkiin voimin siihen kiinni ja suurella ponnistuksella pääsin kiipeämään ylös puuhun ja sieltä laskeuduin itse saarelle.

"Kun tarkastelin jalkojani, niin näin, että kalat olivat syöneet lihan varpaistani, vaikka ponnistellessani en ollut sitä huomannut. Heittäydyin maahan pitkäksi, sillä olin melkein tunnotonna tuskasta ja väsymyksestä. Siten makasin seuraavaan aamuun saakka. Heräsin vasta kun aurinko jo oli korkealla taivaalla. Nousin ylös ja koetin kävellä, mutta jalkani olivat niin turvoksissa, että vain vaivoin pääsin liikkumaan. Siitä huolimatta laahauduin eteenpäin, söin hedelmiä ja join vettä lähteestä ja elin siten jonkun päivän.

"Olin veistänyt itselleni puusta sauvan ja sen nojassa kuljin ympäri saarta. Satuinpä siten tulemaan vihreälle nurmikolle, missä joukko hevosia oli laitumella. Vähän loitommalla oli useita pieniä majoja. Erästä majasta astui mies ulos.

"Kuka sinä olet ja mistä tulet?" kysyi hän minulta.

"Kerroin hänelle, että olin joutunut haaksirikkoon ja pelastunut tälle saarelle. Hän kutsui minut sisään majaan ja tarjosi minulle ruokaa. Hän oli kuningas Mirdjanin tallimestari, joka joka vuosi käytti kuninkaan hevosia täällä laitumella, sillä täällä kasvoi voimakasta ruohoa. Mutta he olivat juuri poislähdössä, ja minä saatoin siis kiittää onneani, että olin tavannut heidät, sillä muuten olisin nääntynyt täällä nälkään.

"Seuraavana päivänä he läksivätkin kotimatkalle ja veivät minut mukanaan kuninkaansa luo. Kun kuningas kuuli minun onnettomuudestani, niin hän salli minun jäädä luoksensa, kestiti minua ja antoi minulle kaikenlaisia toimia.

"Joka kerta kun kauppalaivoja saapui rantaan, kiiruhdin tiedustelemaan, tokko siellä olisi ketään Bagdadista, sillä mieleni paloi kotimaahani jälleen. Mutta ei kukaan edes tuntenut Bagdadia nimeltä, vielä vähemmin oli käynyt niillä tienoilla.

"Sattuipa kuitenkin kerran, että rantaan saapui eräs laiva, jossa oli paljon kallista lastia. Minä seisoin rannalla katselemassa, kun lastia purettiin, ja vihdoin laivan kapteeni astui luokseni ja sanoi:

"On meillä vielä muutakin tavaraa laivassamme, mutta en tiedä mitä sillä tavaralla tekisin. Niiden omistaja jäi matkan varrella erääseen saareen, enkä luule hänen enää olevan hengissä. Parasta lie myödä tavarat ja viedä rahat hänen omaisilleen."

"Kun kysyin kapteenilta miehen nimeä, niin hän vastasi:

"Sindbad merenkulkija oli hänen nimensä ja hän oli kotoisin Bagdadista."

"Silloin en malttanut enää vaieta. Sanoin kapteenille, että olin samainen mies, jota hän etsi. Mutta kapteeni ei ottanut heti uskoaksensa minua. Vasta kun olin kertonut hänelle kaikki seikkailuni sekä muistuttanut hänelle keskusteluiltamme laivassa, hän kutsui laivaväkensä saapuville, ja kun useat heistäkin tunsivat minut, niin hän antoi minulle tavarani. Minä möin ne suurella voitolla, ostin jälleen uusia tavaroita ja vein ne laivaan. Sitten sanoin jäähyväiset kuningas Mirdjanille ja läksin kotimatkalle. Tuuli oli suotuista ja jonkun ajan kuluttua saavuimme Bagdadiin, jossa ostin entisen taloni ja aloin elää entistä elämääni unohtaen kaikki matkani vaivat ja kärsimykset."

Oli jo ilta, kun Sindbad oli lopettanut kertomuksensa ensimmäisestä matkastansa. Hän antoi kuormankantajalle sata dinaria ja pyysi häntä tulemaan seuraavana päivänä takaisin, jolloin hän lupasi kertoa toisen matkansa seikkailuista.

Kuormankantaja otti taakkansa ja läksi pois ajatellen kuulemaansa merkillistä kertomusta. Hän malttoi tuskin nukkua yönsä ja kiiruhti heti aamulla takaisin merenkulkija Sindbadin luo. Tämä otti hänet ystävällisesti vastaan, kutsui hänet ystäviensä kera pöytään syömään ja aterian jälkeen sanoi hänelle:

"Kuuntele nyt hyvin tarkkaavaisesti tätä kertomusta. Se on paljoa merkillisempi kuin edellinen."

Toinen matka.

"Tällä matkallani sain kokea vielä paljoa kovempaa kuin ensimmäisellä. Ensimmäisen matkani jälkeen, niinkuin jo eilen mainitsin", alkoi Sindbad kertoa, "alotin jälleen entisen elämäntapani ja vietin päiväni huolettomasti ystävieni parissa. Tätä elämää kesti jonkun aikaa. Mutta eräänä päivänä heräsi minussa jälleen matkustushalu. Minä ostin tavaroita ja läksin kauppalaivaan.

"Me matkustimme paikasta paikkaan, katselimme eri seutuja ja teimme hyviä kauppoja. Satuimmepa eräänä päivänä joutumaan saarelle, jossa kasvoi paljon erilaisia hedelmäpuita ja kukkia, mutta siellä ei näkynyt ainoatakaan ihmisasuntoa eikä elävää olentoa. Matkustajat nousivat maihin ja käyskentelevät siellä iloksensa. Minäkin seurasin muiden mukana ja istahdin lähteen reunalle aterioimaan. Syötyäni nukahdin ja herätessäni huomasin, ettei laivaa ollut enää missään nähtävänä. Olin jäänyt aivan yksin asumattomaan saareen, ei kukaan ollut tullut minua ajatelleeksi eikä kaivanneeksi. Jouduin hirveän tuskan valtaan. Eihän minulla ollut minkäänlaisia ruokavaroja, minun siis täytyi nääntyä täällä nälkään. Kaduin jo kovasti, että olin koko matkalle lähtenytkään, sillä mielestäni olin jo ensi matkallani saanut aivan kylliksi kärsiä.

"Lopulta aloin kuljeskella ympäri saarta ja nousin korkeaan puuhun nähdäkseni eikö missään ollut jälkiä ihmisolentoista. Katseeni harhaili yli koko meren pinnan, mutta en voinut muuta huomata, kuin loppumattoman meren ja sen yli kaareutuvan taivaan.

"Vihdoin näin saarella jotakin valkealta hohtavaa. Kiipesin alas puusta ja astuin sitä kohti. Jo kaukaa saatoin erottaa, että se oli suunnattoman suuri valkoinen kuula. Lähelle tultuani koskettelini sitä. Sen pinta oli silkkiäkin hienompi. Kuljin sen ympäri etsien siinä jotakin aukkoa, mutta sitä siinä ei ollut. En päässyt sen päällekkään nousemaan, sillä sen pinta oli kovin liukas. Ympärimittaten se saattoi olla lähes viisikymmentä askelta.

Näin suuren suunnattoman kuulan.

"Siinä katsellessani pimeni ilma aivan äkkiä, ikäänkuin paksut pilvet olisivat laskeutuneet auringon eteen. Minä hämmästyin suuresti tätä äkillistä muutosta, sillä olihan kesäinen aika, mutta pian huomasin, että suunnattoman suuri lintu oli siihen syynä. Samassa muistin merimiesten kertoneen minulle Rok linnusta, jota joskus tavattiin näillä seuduin, ja oletin siis, että tuo suuri kuula oli samaisen linnun muna.

"Oletukseni olikin aivan oikea, sillä lintu levitti siipensä ja laskeutui alas hautomaan muna. Minä käytin tilaisuutta hyväkseni ja sidoin itseni vyöllä kiinni linnun jalkaan. Sillä olisihan mahdollista, että siten pääsisin linnun mukana asuttuun maahan, enkä enää olisi pakotettu kuljeskelemaan yksinäisellä saarella.

"Lintu hautoi munaansa koko yön, mutta aamun valjetessa se lähti lentoon. Se kohosi aina pilvien yläpuolelle, jotta maa katosi kokonaan näkyvistäni, eikä näyttänyt ollenkaan huomaavan painoa toisessa jalassansa. Sitten se hyökkäsi jälleen niin huimaavaa vauhtia alas maata kohti, että menetin tajuntani. Tuntiessani maan allani toinnuin jälleen ja irroitin siteeni. Tuskin olin sen tehnyt, niin lintu, joka noukallaan oli tarttunut suureen jättiläiskäärmeeseen, kohosi saaliineen jälleen ilmaan.

"Jäätyäni yksin aloin tarkastaa ympäristöäni. Olin syvässä laaksossa, jota jyrkät vuoret joka taholta ympäröivät. Ei missään polkua, jota myöten olisi voinut kulkea, ei missään minkäänlaista poispäästöä. Tilani tuntui siis vallan tukalalta.

"Laakson pohja oli hyvin epätasainen, täynnä karkeata soraa, mutta tarkemmin katseltuani huomasin siinä olevan timantteja. Mutta mitä hyötyä minulla niistä oli. Vieläkin kurjemmalta tuntui oloni, kun joka puolelta näin suurien käärmeiden matelevan esiin. Ne olisivat voineet niellä vaikka norsunkin elävältä.

"Kuljeskelin laaksossa ristin rastin, kunnes keksin erään luolan ja astuin siihen sisään. Aukon tukkesin kivellä, sillä se oli varsin ahdas. Mutta hetken aikaa istuttuani siellä pisti käärme päänsä loukosta sisään. Se oli kamala otus, jonka sieramista ja silmistä tulta tuprusi. Pelosta en uskaltanut ummistaa silmää koko yönä ja päivän valjetessa läksin taas ulos. Voimani olivat aivan lopussa paljosta valvomisesta ja levottomuudesta.

Sidoin itseni kiinni linnun jalkaan.

**Kauhea otus, jonka sieramista
tulta tuprusi.**

"Äkkiä näin tuoreen lihapalan vierivän vuoren rinnettä pitkin alas laaksoon. Samassa juolahti mieleeni eräs juttu, jonka muuan kauppias oli minulle kertonut. Hän sanoi jossakin olevan syvän timanttilaakson, jonne ei kukaan pääse tunkeutumaan, sillä vuoret ympäröivät sitä joka puolelta. Mutta viekkauksella noita timantteja sittenkin voi saada kerätyksi. Kauppiat teurastavat lampaista, nylkevät ne ja heittävät lihan laaksoon, johon timantit takertuvat kiinni. Kun kotkat sitten anastavat tuon tuoreen lihan ja kohoavat ylös ilmaan, niin alkavat kauppiat hirveästi huutaa ja elämöidä, jolloin kotkat peloissansa päästävät saaliinsa irti. Silloin kauppiat ottavat timantit, jotka ovat tarttuneet siihen kiinni ja jättävät lihan pedoille ruuaksi.

"Aloin kerätä timantteja taskuni täyteen ja sidoin sitten vyöllä lihapalan niskaani kiinni. Pianpa kotka saapuikin, tarttui kynsineen kiinni lihaan ja kuljetti minut sen mukana ylös korkeuteen. Äkkiä kuulin kirkunaa allani ja ennenkuin aavistinkaan olin keskellä kotkan pesää, korkean puun latvassa.

**Kotka tarttui kynsineen
kiinni lihapalaan.**

"Kotkanpoikaset kirkuivat ja hakkasivat minua voimiensa takaa. Minä puolustauduin minkä taisin ja keskeltä tappelun melskettä kuulin puun juurelta uusia ääniä. Näin miehen, joka yritti kiivetä ylös puuhun ja haukkui minua niin paljon kuin jaksoi.

"'Lurjus, varas!', huusi hän minulle, 'vai aiotko varastaa timanttejani! Kyllä minä sinulle annan niin että tiedät.'

"Hän uhkasi minua saavallansa, mutta minä heitin hänelle lampaanlihan, jonka olin irroittanut selästäni.

"Hän tarttui kiihkeäsi lihaan kiinni, mutta kun siinä ei ollut ainoatakaan timanttia, niin hän alkoi surkeasti valittaa.

"Minä laskeuduin alas puusta ja otin taskustani esille kourallisen timantteja.

"Valitse tästä niin monta kuin tahdot", sanoin hänelle, 'sillä sinua saan kiittää ihmeellisestä pelastuksestani.'

"Kauppias ihastui nähdessään niin paljon loistavia timantteja, ja kun hänen toverinsakin keräytyivät paikalle, niin kerroin heille ihmeellisen seikkailuni. He vuorossaan kertoivat kukin pyytäneensä timantteja laaksosta, ja ihastuivat suuresti, kun lahjoitin heille kullekin pari suurta timanttia.

"Kauppiat kohtelivat minua erinomaisen ystävällisesti ja heidän mukanaan läksin heidän maahansa, josta olin kuullut paljon ihmeellisiä tarinoita. Siellä oli suuria sarvikuonoja, jotka tappelussa voittivat norsunkin. Ne puhkasivat norsun ruumiin pitkällä sarvellansa ja kantoivat sitä selässänään pitkät matkat, kunnes se heitti henkensä. Mutta kesäiseen aikaan norsun rasva valui useinkin sarvikuonon silmiin, josta se saattoi tulla aivan sokeaksi. Silloin Rok lintu tarttui kynsineen kiinni sarvikuonoon ja kuljetti sekä sen että norsun pesäänsä poikasilleen ruuaksi.

Sarvikuono kantaa norsua selässänään.

Minä puolustauduin minkä taisin.

"Paljon muutakin ihmeellistä oli siellä nähtävänä, mutta jonkun aikaa kauppaa harjoiteltuani palasin takaisin kotiin Bagdadiin omaisteni luo, jotka ilolla ottivat minut vastaan."

Tähän loppui kertomus Sindbadin toisesta matkasta. Hän antoi kuormankantajalle jälleen sata dinaria ja kutsui hänet seuraavana päivänä jatkoa kuulemaan.

Kuormankantaja Sindbad läksi kotiinsa ja palasi takaisin seuraavana aamuna. Aterian jälkeen merenkulkija aloitti jälleen kertomuksensa.

Kolmas matka.

"Jonkun aikaa rauhassa elettyäni", jatkoi Sindbad, "heräsi minussa jälleen halu lähteä uusille matkoille, sillä ihmisen mieli palaa alati johonkin uuteen. Keräsin kokoon tavaroita matkaani varten, unohdin entiset kärsimykseni ja läksin meren rannikolle odottamaan jonkun laivan tuloa. Pian minun onnistuikin päästä suureen laivaan, joka oli menossa kaukasiin maihin ja tein hyviä kauppiaa.

"Eräänä päivänä, kun iloisin mielin keinuimme meren laineilla, päästi kapteeni hätähuudon, repi hiuksiaan ja vaatteitaan ja sanoi:

"Me olemme kaikki hukassa."

"Kun kysyimme syytä hänen pelkoonsa, niin hän vastasi:

"Kova myrsky on ajanut laivamme oikealta suunnalta ja olemme joutuneet apinasaaren

läheisyyteen, jossa on apinoita yhtä paljon kuin muualla hyttysiä. Ei yksikään ihminen ole vielä elävänä päässyt tuolta saarelta.'

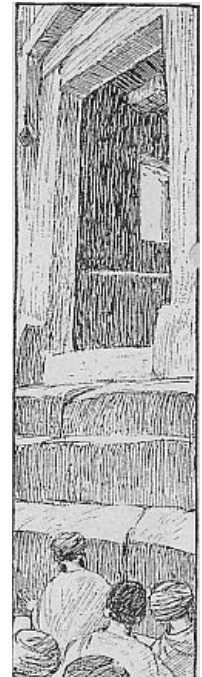

Apinat kiipesivät laivaan joka puolelta.

"Laiva pantiin ankkuriin ja purjeet laskettiin alas, mutta eipä kestänyt kauan ennenkuin apinat lähestyivät laivaamme ja kiipesivät siihen joka puolelta. Niitä oli sellainen joukko, ettemme voineet niitä tappaa, eikä liioin karkottaa poiskaan. Ne purivat ankkurinuoran poikki ja vetivät laivan rantaan, ja kun me nousimme maihin, niin ne anastivat koko laivan ja veivät sen tavaroineen kaikkineen pois. Noilla apinoilla oli keltaiset silmät, mustat kasvot ja tahmea karva.

"Me kuljeskelimme pitkin saarta tietämättä minne joutuisimme ja söimme kasveja ruuaksemme. Äkkiä näimme talon puitten välistä siintävän ja astuttuamme lähemmäksi huomasimme, että se oli suuri komea linna. Me astuimme sisään portista ja tulimme suurelle pihalle, jossa oli luita ja kuivia risuja. Me ihmettelimme suuresti mitä se saattoi merkitä, mutta jäimme kuitenkin linnaan lepäämään, sillä olimme kovin väsyneet, emmekä nähneet siellä ainoatakaan ihmistä.

"Mutta eipä kestänyt kauan ennenkuin kuulimme myrskytuulen tapaista huminaa, ja palmupuun korkuinen ihminen astui sisään linnaan. Hänellä oli vain yksi tulipunainen silmä, hänen kasvonsa olivat aivan mustat, ja sieramet ammottavan suuret. Hän kävi penkille istumaan ja tarkasteli meitä. Me vapisimme pelosta ja kauhistuksesta. Sitten hän tarttui minuun kiinni, asetti minut kämmenellensä ja tarkasteli ja koetteli minua joka puolelta ikäänkuin teurastaja teuraseläintä. Sitten hän laski minut maahan erilleen tovereistani.

Äkkiä näimme talon.

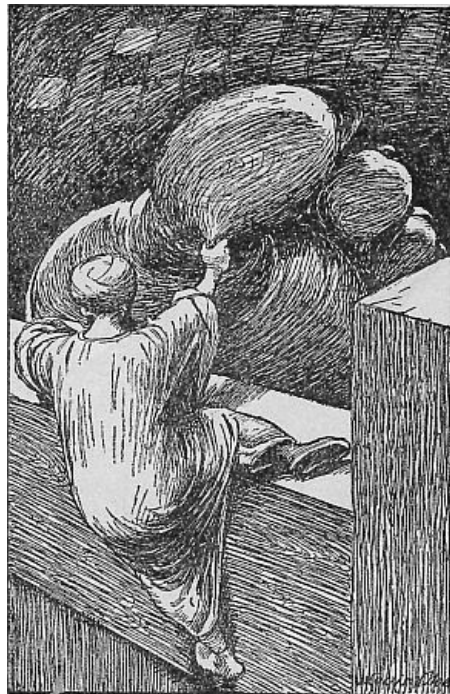
Jättiläinen astui sisään linnaan.

"Hän tarkasteli jokaista samalla tavalla kunnes kapteenin vuoro tuli, joka oli lihavin kaikista. Tämän hän heitti suulleen maahan, painoi häntä jalalla selkään ja taittoi häneltä niskan. Sitten hän keräsi puita, sytytti ne palamaan ja kun ne olivat hiiltyneet, niin hän pisti kapteenin vartaaseen ja paistoi hänet. Jäähdytettyään hänet hän söi hänet suuhunsa ja heitti luut syrjään. Sitten hän heittäytyi lepäämään ja kuorsasi aivan kauheasti.

Jättiläinen tarttui minuun kiinni.

"Kaiken yötä me seisoimme liikkumatta paikoillamme uskaltamatta puhua toistemme kanssa. Mutta äkkiä juolahti mieleeni tuuma. Hiivin kahden toverini kera jättiläisen makuuhuoneeseen, sillä aioin anastaa häneltä linnan avaimen, jonka tämä oli kätkenyt tyyneysensä alle. Minä kiipesin vuoteen jalkopäähän ja kutitin jättiläistä isostavarpaasta, ja sen johdosta hän heräsi ja kavahti pystyyn. Toverini, jotka seisoivat vuoteen pääpuolella, käyttivät hetkeä hyväkseen ja anastivat avaimen haltuunsa. Samassa me kaikki kolme hyppäsimme alas lattialle ja kätkeydyimme vuoteen alle, jotta jättiläinen ei huomaisi meitä. Unimielissään tämä raappikin vain varvastansa ja ymmärtämättä mistä oli kysymys laskeutui jälleen levolle.

Nipistin jättiläistä isostavarpaasta.

"Saatuamme ulko-oven avaimen haltuumme läksimme ulos ja neuvottelimme, minne me pakenisimme, jottei jättiläinen söisi meitä kaikkia suuhunsa. Mutta kesken neuvotteluamme saapui jättiläinenkin ulos, ja ennenkuin ennätimme mitään tehdä valitsi hän joukostamme lihavimman ja paistettuaan hänet söi hänetkin suuhunsa.

"Me katselimme kauhun vallassa tätä teurastusta, emmekä uskaltaneet liikkua paikaltamme sittenkään, kun jättiläinen oli taas vaipunut sikeään uneen. Vasta aamulla, kun hän oli lähtenyt luotamme, aloimme taas neuvotella mitä tehdä. Sillä parempi oli vaikka hukuttautua veteen, kuin antaa paistaa itsensä jättiläisen ruuaksi.

"Eräs joukostamme ehdotti, että koettaisimme keksiä keinon, jonka avulla saisimme jättiläisen hengiltä. Mutta minä esittelin, että sillä välin rakentaisimme lautan, jonka avulla voisimme päästä pakenemaan, jos saisimme jättiläisen tapetuksi.

"Toiset hyväksyivät ehdotukseni, ja niinpä aloimme kantaa puita rantaan, sekä nuoria ja kaikenlaisia rääsyjä, joilla sidoimme puut yhteen lautaksi. Kun se oli valmis, niin palasimme takaisin linnan pihalle.

"Tuskin olimme kaikki siellä koolla, kun jättiläinen taas saapui paikalle kovalla jyrinällä, ja valittuaan yhden joukosta, paistoi ja söi hänet samoinkuin edellisenäkin päivänä. Heti kun hän oli uneen vaipunut, lisäsimme me puita tuleen ja kuumensimme paistinvartaan tulikuumaksi. Sitten astuimme jättiläisen luo ja puhkasimme tulikuumalla raudalla hänen silmänsä. Jättiläinen parkasi kamalasti ja alkoi juosta ympäri pihaa, tavoitellen joka taholle. Mutta me koetimme piiloutua jos jonnekin kuoleman tuskassamme, ja päästimme vihdoinkin helpotuksen huokauksen, kun jättiläinen hyökkäsi ulos linnan portista. Me käytimme tilaisuutta hyväksemme ja kiiruhdimme rantaan lautallemme.

Me kuumensimme paistinvartaan.

"Mutta tuskinpa olimme ehtineet sinne, kun jättiläinen hyökkäsi jälkeemme kahden miehen kera.

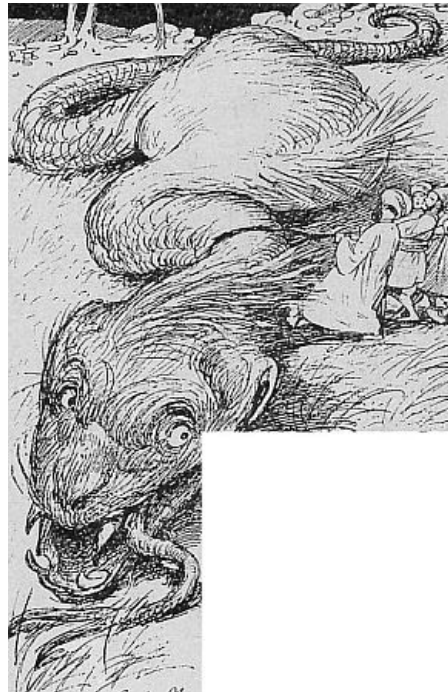
He olivat jättiläistäkin julmemman näköiset ja silmät kiiluivat heillä päässä kuin tuliset hiilet. Kummaltakin puolelta tukien he taluttivat jättiläisen rantaan.

"Me irroitimme lautan rannasta ja työnsimme sen vesille. Jättiläiset keräsivät kiviä ja heittivät niitä jälkeemme. Usea sattui kumppaneihini, joista jotkut kuolivatkin. Me sousimme voimiemme takaa ja jouduimme vihdoinkin keskelle merta aaltojen ajeltavaksi. Jäljellä meitä olikin enää vain kolme toverusta.

Jättiläiset heittivät kiviä jälkeemme.

"Väsyyksestä ja nälästä aivan uupuneina me vihdoinkin saavuimme saaren rantaan, jossa löysimme hedelmiä ja vettä juodaksemme. Hiukan virkistyttyämme panimme maata, mutta heräsimme keskellä yötä omituiseen suuhinaan, ikäänkuin myrsky olisi ympärillämme riehunut. Suuri suunnaton käärme oli piirittänyt meidät ja ennenkuin ehdimme sen enempää ajatella, hyökkäsi se toisen toverini kimppuun ja nielasi hänet elävältä. Kuulimme hänen tuskanhuutonsa ja näimme hänen päänsä ja hartiansa häviävän pedon suuhun. Sitten käärmeen pitkä ruumis kääpetyi hiukan kokoon ja oikaisi jälleen itsensä, kun toveri parkamme oli soljunut sen kurkusta alas.

Suuri käärme piiritti meidät.

"Seisoimme kauhan vallassa ja odotimme vuoroamme. Olimmehan pelastuneet jättiläisen kynsistä sekä meren laineista, mutta mitäpä siitä, kun vieläkin julmempi kuolema odotti meitä. Ihmeeksemme käärme kuitenkin käännähti ympäri ja mateli hiljalleen pois.

"Me koetimme etsiä suojaa saarella, mutta emme löytäneet mistään. Me söimme hedelmiä, kun nälkä ahdisti meitä, mutta kaiken aikaa olimme tuon tuskallisen tunteen vallassa, että käärme minä hetkenä hyvänsä hyökkäisi esiin ja söisi toisen meistä. Vihdoinkin keksimme korkean puun, johon me kiipesimme, voidaksemme viettää yön siellä rauhassa. Hetken

Käärme kiersi ruumiinsa puun rungon ympäri.

kuluttua käärme lähestyikin puuta. Se kiersi ruumiinsa puun rungon ympärille ja jäi siihen liikkumatta makaamaan ikäänkuin odottaen jotakin. Mutta äkkiä se kohosi jälleen ylös, kiemurteli puun runkoa pitkin ja tavoitettuaan toverini nielaisi hänet. Minä kiipesin puun latvaan ja ajattelin itsekseni, että jos putoaisinkin alas, niin vapahtuisinhan ainakin nälän tuskasta ja matkan vaivoista.

"Käärme poistui jälleen syötyään toverini, ja minä vietin yöni ypyöksin puun latvassa. Olin aivan suunniltani kaikista näkemistäni kauheuksista ja päätin lujasti hypätä alas puusta, jos käärme jälleen ilmestyisi. Aamun valjetessa aion syöksyä mereenkin, mutta sekin jäi minulta tekemättä, sillä jokaiselle on elämäkulta sittenkin rakas.

"Illalla nousin jälleen puuhun ja jäin käärmettä odottamaan. Ei kestänyt kauan, ennenkuin se ilmestyi ja yritti kavuta runkoa ylös, mutta luiskahti useamman kerran jälleen maahan. Istuin puun latvassa henkeäni pidätellen. Mutta äkkiä huomasin käärmeen huomion kiintyvän muualle. Se loi kiiluvat silmänsä metsään, josta kuului hiljaista risahtelua, ja hetken kuluttua näin norsun lähestyvän piilopaikkaani. Tuskin se oli päässyt puun kohdalle, niin käärme hyökkäsi sen kimppuun ja kiersi ruumiinsa usean kerran sen ympärille ja puristi sen hengiltä. Norsu kellahti kyljellensä, ja käärme alkoi sitä ahmia.

Norsu kellahti kyljellensä.

"Minä päästin helpotuksen huokauksen. Norsu oli pelastanut henkeni ainakin täksi kertaa, ja käärme mateli hiljakseen pois saatuaan aimo ateriansa.

"Aamun valjetessa uskalsin laskeutua alas puusta, samoilin ympäri saarta, söin hedelmiä pahimpaan nälkääni ja nousin korkealle kummulle. Sieltä näin laivan, joka purjehti meren selällä. Huusin minkä kurkustani ääntä läksi ja heilutin puun oksalla. Vihdoin laivamiehet älysivätkin minut.

"He laskivat laivan lähemmäksi saarta ja kuultuaan, että olin suuressa hädässä, he ottivat minut mukaansa, antoivat minulle ruokaa ja puhtaita vaatteita ja halusivat kuulla seikkailuistani. Minä kerroin heille kaikki onnettomuuteni, ja he surkuttelivat minua suuresti.

"Muutamia päiviä purjehdittuamme suotuisalla ilmalla saavuimme satamaan, ja matkustajat nousivat maihin kauppaa tekemään. Minä jäin laivaan, sillä eihän minulla ollut tavaroita eikä rahaakaan. Silloin astui kapteeni luokseni ja sanoi:

"'Laivassani on erään kauppiaan tavaroita, joka matkan varrella jäi meiltä eräaseen asumattomaan saareen. Omistaja on aikoja sitten kai jo kuollut, mutta tavarat aion myödä täällä ja antaa voiton hänen omaisillensa, kun taas palaamme Bagdadiin. Jos tahdot niin voit myödä nuo tavarat ja saada hiukan palkkaa vaivoistasi.'

"Olin hyvilläni kapteenin ehdotuksesta, mutta varmuuden vuoksi kysyin häneltä tavaroiden omistajan nimeä.

"'Hänen nimensä oli Sindbad', vastasi kapteeni.

"'Minunkin nimeni on Sindbad', vastasin hänelle, 'ja minut te juuri jätittekin tuohon asumattomaan saareen, jossa luulitte minun kuolleen. Mutta Rok lintu pelasti minut sieltä ihmeellisellä tavalla.'

"Kapteeni katseli epäillen minua, mutta eräs matkustajista astui luoksemme ja sanoi tuntevansa minut. Lähemmin häntä katseltuani huomasin hänet samaksi kauppiaksi, jonka olin tavannut timantteja pyytämässä. Vihdoin kapteenikin uskoi minua ja antoi minulle tavarani takaisin. Palasin kotiin entistä rikkaampana ja elelin taas jonkun aikaa rauhassa omaisten kanssa."

Kun Sindbad oli lopettanut kertomuksensa, niin lahjoitti hän kuormankantajalle jälleen sata dinaria ja kutsui hänet palaamaan takaisin seuraavana päivänä.

Seuraavana iltapuolena aterian jälkeen keräytyivät kaikki Sindbadin ystävät hänen ympärilleen ja odottivat jännityksellä uutta kertomusta.

Neljäs matka.

"Neljännelle matkalleni", aloitti Sindbad, "läksin vasta muutaman vuoden kuluttua ja ikävystyttyäni hiljaiseen elämään. Tutustuin muutamiin kauppiaihin, joiden seura miellytti minua, ja päätin heidän kanssaan lähteä matkalle. Me olimme jo pitkähkön aikaa purjehtineet suotuisalla säällä, kun äkkiä eräänä päivänä kova myrsky nousi, kaatoi laivan maston ja repi purjeet säpäleiksi. Laiva vajosi mereen ja useimmat matkustajat joutuivat aaltojen uhriksi.

Kova myrsky nousi.

"Minä sekä muutamat muut matkustajat saimme käsiimme laudan, jonka varassa me ajelehdimme laineilla, ja saavuimme vihdoin erään saaren rantaan. Me nousimme maihin aivan nälästä ja väsymyksestä menehtyneinä. Me heittäydymme pitkäksemme maahan ja nukuimme seuraavaan aamuun saakka. Ensimmäiset auringonsäteet herättivät meidät ja me läksimme tarkastelemaan saarta. Puitten oksien välistä näimme talon katon siintävän ja vastaamme astui musta neekeri. Tervehtimättä hän tarttui meitä käteen kiinni ja kuljetti meidät päällikkönsä luo.

"Päällikkö antoi meille ruokaa syödäksemme, mutta se oli niin kumman näköistä, etten uskaltanut siihen kajota, vaikka nälkä ahdisti minua julmasti. Mutta toverini eivät malttaneet olla siihen koskematta. He söivät hyvällä halulla, mutta eipä kestänytkään kauan ennenkuin ruoka vaikutti heihin hyvin surullisella tavalla. Heidän ruokahalunsa kiihtyi kiihtymistään ja he ahmivat yhä enemmän tylsästi eteensä tuijottaen. Kun he olivat kyllikseen syöneet, niin huomasin heidän menettäneen järkensä.

"Olimme joutuneet taikurien luo, jotka syöttivät ja lihottivat kaikkia muukalaisia, ja söivät ne sitten suuhunsa. Minä olin heidän luonansa kaksi kokonaista päivää, mutta en koko sinä aikana koskenutkaan ruokaan, enkä siis, laiha kuin olin, kelvannut myöskään heille paistiksi.

"Mutta kolmantena päivänä veistin vankilani seinään kolon ja tunkeuduin siitä ulos. Sitten läksin kävelyllä etsiäkseni kasvien juuria. Siten pääsin jonkun matkan päähän taikurien asunnosta ja tapasin metsässä vanhan paimenen, joka kaitsi ihmeellistä karjaa. Ne olivat kaikki muukalaisia, jotka nautittuansa ruokaa taikurien luona olivat kadottaneet järkensä ja kulkivat nyt metsässä laitumella. He söivät kasvien juuria lihotaksensa ja kelvataksensa taikureille ruuaksi. Aioin lähteä paimenta pakoon, mutta tämäpä viittasi minut luokseen ja neuvoi, mitä tietä minun tuli kulkea. Minä käännyin oikealle, niinkuin hän oli neuvonut, ja kuljin lakkaamatta seitsemän päivää, suomatta itselleni edes yön rauhaa. Sillä vaikka olin jo joutunut kauaksi taikurien asuinsijoilta, niin pelkäsin siltäkin heidän ajavan minua takaa.

"Kahdeksantena päivänä näin kaukaa joukon ihmisiä. He olivat kaikki valkeaihoisia ja olivat saapuneet tänne laivassa pippurin korjuuseen. He tulivat heti minun luokseni ja kysyivät, kuka olin. Kerroin heille laivamme haaksirikosta ja miten tällä saarella olin joutunut

**Tunkeuduin
vankilastani
ulos.**

neekerien käsiin. He ihmettelivät suuresti, miten olin voinut pelastua heidän kynsistänsä, ja minä kerroin heille koko seikkailuni.

"He antoivat minulle ruokaa, ja kun olin saanut hetken levätä, niin läksimme kaikin heidän laivaansa, ja purjehdimme siihen saareen, josta he olivat kotoisin. He veivät minut kuninkaansa luo, ja kun tämä oli kuullut ihmeellisen kertomukseni, osoitti hän minulle suurta ystävällisyyttä ja minä jäin hänen kaupunkiinsa asumaan. Olin varsin tyytyväinen olooni ja voitin siellä paljon ystäviä.

"Minua ihmetytti kuitenkin varsin suuresti, ettei kukaan tässä kaupungissa ratsastaessansa käyttänyt satulaa eikä jalustimia. Kun kysyin kuninkaalta syytä tähän omituiseen seikkaan, niin hän vastasi, että sellaiset kojeet olivat hänelle vallan outoja. Niinpä läksin heti nikkarin luo, opetin häntä tekemään satulan piirustuksen mukaan, jonka annoin hänelle. Kun se oli valmis, niin panin siihen pehmikkeeksi villoja ja päällystin sen sitten nahalla. Sitten annoin sepän valmistaa kuolaimet ja jalustimet.

"Kun satula oli täydessä kunnossa, niin menin kuninkaan luo ja kiinnitettyäni sen hevosen selkään pyysin häntä koettamaan sitä. Kuningas ihastui siihen ikihyväksi ja antoi minulle palkaksi suuremmissa lahjoja. Sen jälkeen valmistin useita satuloita maan ylimyksille, jotka antoivat minulle myös paljon lahjoja, ja siten lyhyessä ajassa tulin rikkaaksi mieheksi.

"Eräänä päivänä sanoi kuningas minulle:

"Sindbad! Minä pidän sinusta hyvin paljon, ja tiedän myöskin, että olet saavuttanut kaikkien kansalaisteni suosion. Minulla olisi sinulle pieni pyyntö ja toivon ettet sitä vastusta.'

"'Kuningas', vastasin hänelle, 'mitä minulta haluat?'

"'Toivon, että otat jonkun kaupunkini ylhäisistä tyttäristä puolisoiksesi, jotta jäisit asumaan keskuuteemme.'

"En uskaltanut vastustaa kuninkaan käskyä, ja jonkun ajan kuluttua naitti kuningas minut ylhäisen ja kauniin neidon kanssa, joka omisti suuria rikkauksia. Hän antoi minulle sitten komean talon asuttavakseni ja lahjoitti minulle orjia ja palvelijoita. Olin hyvin mielissäni ja heitin itseni Jumalan huomaan, sillä tiesin, että hän johtaisi minut jälleen kotimaahani, jos hän sen hyväksensä näkisi.

"Miellyin suuresti vaimooni, ja hänkin rakasti minua, ja sitten elelimme hyvän aikaa onnellisesti yhdessä. Mutta eräänä päivänä kuulin itkua ja valitusta naapurini talosta. Minä tiedustelin syytä suruun ja sain kuulla, että hänen vaimonsa oli kuollut. Läksin heti ystäväni luo lohduttaakseni häntä.

"Minä puhuin hänelle lohduttavia sanoja ja toivoin Jumalan antavan hänelle voimaa kantamaan suruansa, mutta hän katsoi pitkään minuun ja sanoi:

"'Mitä sinun puheesi auttavat minua? Eihän minulla ole enää kuin tunnin verran aikaa elää! En näe sinua enkä muita ystäviäni jälleen ennenkuin tuomiopäivänä.'

"En ymmärtänyt mitä hän tällä tarkoitti.

"'Tiedä siis', sanoi hän minulle, 'heti kun vaimoni ruumis on pesty ja kääritty hikiliinoihin, niin minutkin haudataan yhdessä hänen kanssansa. Sellainen on maan tapa. Sillä miehen ja vaimon tulee olla eroamattomat kuolemankin jälkeen.'

"'Sepä on kauhea tapa', sanoin ihmeissäni, 'eipä sellaiseen kukaan mielellänsä taivu.'

"Jutellessamme saapuivat kaupungin asukkaat melkein kaikki järjestänsä ystäväni taloon surevia lohduttamaan. Sitten he panivat vainajan arkkuun ja kantoivat hänet saaren toiseen päähän sileälle kalliolle. Siellä oli suuri kaivo, jonka suuta peitti iso kivi. Kivi nostettiin paikoiltaan, ja nuoran varassa laskettiin sekä arkku että elävä mies alas kaivoon. Miehellä annettiin ruukullinen vettä ja seitsemän leipää eväiksi ja kun nuora oli irroitettu ja vedetty ylös, niin kivi asetettiin jälleen aukolle. Kukin läksi sitten kotiinsa.

"Käydessäni kerran taas kuninkaan luona kysyin häneltä, miten he saattoivat haudata ihmisiä elävältä. Hän vastasi:

"'Se on meidän tapamme. Jos mies kuolee, niin vaimo haudataan hänen mukansa, ja jos taas vaimo kuolee, niin mies haudataan hänen kanssansa. Samaa tapaa seurasivat meidän isämme, esi-isämme ja kuninkaamme.'

"'Sepä on huono tapa', sanoin minä. 'Mutta koskeeko tuo tapa muukalaistakin?'

"'Tietysti', vastasi kuningas.

"Tästäpä minun mieleni kävi kovin levottomaksi. Aloin pelätä vaimoni kuolemaa, sillä silloinhan minäkin tulisin elävältä haudatuksi. Oloni tässä kaupungissa alkoi rasittaa minua, olinhan ikäänkuin joutunut vankilaan, josta en koskaan voisi päästä vapaaksi. Koetin lohduttaa itseäni sillä, että vaimoni ehkä ei kuolisikaan ennen minua tai ehkä jollakin ihmeellisellä tavalla pääsisin

sitä ennen kotimaahani. Mutta jonkun ajan kuluttua vaimoni sairastui ja kuoli.

"Tuskani oli hirveä, sillä en voinut enää päästä pakenemaan. Ystäväni tulivat luokseni lohduttamaan minua, tulipa itse kuningaskin surkuttelemaan kohtaloani. Vaimoni ruumis pantiin arkkuun ja vietiin samalle kalliolle, josta kivi nostettiin kaivon suulta. Ystäväni lausuiivat jäähyväisensä minulle ja alkoivat poistua. Minä huusin heidän jälkeensä ja sanoin, ettei heillä ollut oikeutta antaa haudata elävältä muukalaista, joka ei tuntenut heidän tapojansa, mutta he eivät kuunnelleet valitustani, eivätkä säälineet minua. Minut sidottiin kiinni ja laskettiin alas kaivon, ja kun pohjaan päästyäni en irroitanutkaan nuoraa, vaan yhä huusin ja valitin, niin nuora heitettiin alas syvyyteen ja kaivon suu tukittiin jälleen.

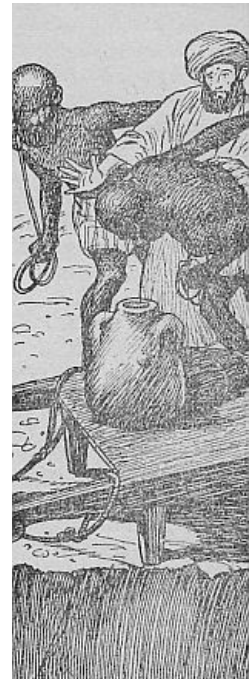
"Jäätyäni yksin aloin tarkastella kaivon pohjaa. Siellä oli kauhea haju ja eräästä nurkasta kuulin hiljaista valitusta. Tuo ääni tuli miehestä, joka pari päivää aikaisemmin oli laskettu tänne alas. Jouduin aivan vimmoihini ja kirosin kovaa kohtaloani, joka oli johdattanut minut tähän maahan. Olinhan elänyt täällä niin onnellisena! Mikä minua oli pakoittanut naimaan! Ja jospa edes olisin saanut kuolla kauniimmalla tavalla ja tulla haudatuksi niinkuin kaikki muut ihmiset! Mutta tämä oli kauheatakin kauheampaa. Luolaan pääsi hiukan valoa ylhäältä katosta, ja puolihämärässä näin ympärilläni hirveän joukon ruumiita ja luita. Kylmän väreet kulkivat pitkin selkäpiitäni, kun ajattelin kuinka paljon ihmisiä oli täällä kuollut mitä hirveimmällä tavalla.

"Olin aivan varma siitä, että minunkin elämäni loppuisi yhtä surkeasti ja jouduin niin hirveän epätoivon valtaan, että hakkasin päätäni kalliioseinää vasten ja itkin ääneeni. Silloin äkkiä tunsin jotakin liukasta jalallani. Se oli varmaan käärme, joka mateli täällä ruumiitten keskellä. Koetin väistyä sitä syrjään, mutta samassa tunsin jonkun livahtavan ohitseni. Se oli iso rotta, joka kävi täällä aterioimassa. Aloin hutkia ympärilleni, jotta nuo elukat eivät söisi minua ainakaan elävältä ja lopulta olin niin uupunut, että kesken tuskaa ja pelkoani vaivuin seinää vasten ja nukahdin.

"Herätessäni olin hiukan virkeämmällä mielellä. Ehkäpä sittenkin pääsisin hengissä tästä luolasta, olinhan ennenkin pelastunut kuin ihmeen kautta niin monesta vaarasta. Tunsin kovaa nälkää ja janoa ja etsin leipäni ja vesiruukkuni esille, jotka olin saanut eväiksi mukani.

"Olin ehtinyt tyydyttää pahimman nälkäni, kun kuulin hiljaista nakerrusta. Nousin katsomaan mitä tuo saattoi merkitä, ja huomasin, että jokin suuri elävä liikkui edessäni. Otin luun asekseni ja seurasin sitä, mutta se pääsi aina livahtamaan edestäni. Seurasin sitä kunnes silmiini iski valo, ikäänkuin jokin tähti olisi kaukana etäisyydessä tuikkinut. Astuin yhä lähemmäksi valoa, sillä luulin luolassa olevan toisenkin aukon. Vihdoin huomasin, että valo tuli kallion halkeamasta, joka jyrkkänä kohosi merestä. Tätä tietä elukat saattoivat tunkeutua luolaan luita jyrsimään.

"Kallion halkeama oli kuitenkin kovin ahdas, sillä siihen oli keräytynyt multaa ja soraa. Kaivoin sen käsilläni pois ja suurella vaivalla tunkeuduin ulos. Huomasin joutuneeni meren rannalle, jonka korkea kallio erotti kaupungista. Mutta tietä ei ollut minkäänlaista ja kallion jyrkkiä seiä oli mahdoton kavuta.

Minut sidottiin kiinni.

Minä tunkeuduin kallion halkeamasta ulos.

"Kiitin kuitenkin Jumalaa ihmeellisestä pelastuksestani. Olinhan ainakin raittiissa ilmassa, ja ehkäpä joku laiva sattuisi kulkemaan ohitse, joka saattaisi minut kotimaahani. Läksin takaisin luolaan hakemaan viimeisiä ruoka- ja juomavarojani. Etsiessäni niitä luolan pohjalta, sattui käteeni jokin kova esine. Se oli kultainen rannerengas, joka oli irtaantunut jonkun vainajan kädestä. Aloin kerätä muitakin koristeita, sillä tässä maassa oli tapana panna vainajien arkkuihin hohtokivi- ja kultakoristeita. Otin niitä suuren joukon, sillä eihän niitä kukaan täällä enää tarvinnut, jotavastoin ne minulle saattoivat tulla vielä hyvään tarpeeseen. Sitten läksin jälleen ulos.

"Eipä kestänytkään kauan ennenkuin näin laivan, joka purjehti meren selällä. Minä huusin minkä kurkustani lähti ja viittasin hurjasti. Vihdoin laivamiehet huomasivatkin minut ja laskivat veneen mereen ja tulivat minua noutamaan.

"Laivamiehille kerroin joutuneeni haaksirikkoon ja suurella vaivalla pelastuneeni tälle saarelle. Mutta en hiiskunut sanaakaan mitä minulle kaupungissa oli tapahtunut, sillä pelkäsin, että joku matkustajista saattaisi olla sieltä kotoisin. He ottivat minut laivaan, ja kerroin heille kadottaneeni suurimman osan tavaroistani ja kaikki rahani, ainoastaan jalokivikoristeeni olin saanut pelastetuksi. Tarjosin kapteenille koristeita palkaksi, koska hän oli minut pelastanut, mutta hän ei ottanut mitään vastaan. Onnellisesti saavuin siten taas kotiini. Koristeeni jaoin perheeni ja ystäväni kesken ja köyhille lahjoitin suuria summia. Sitten elin jonkun aikaa rauhassa omassa maassani. Nyt olet kuullut neljännen matkani seikkailut", sanoi Sindbad kuormankantajalle, lahjoittaen hänelle jälleen sata dinaria. "Tule huomenna takaisin, niin saat kuulla kertomuksen viidennestä matkastani. Se on entisiä vielä paljoo ihmeellisempi."

Viides matka.

Kun kuuntelijat seuraavana päivänä olivat keräytyneet Sindbadin luo ja ateria oli iloisiin mielin nautittu, niin Sindbad alkoi jälleen kertoa:

"Elämäni kului niin hupaisesti, että hyvinkin pian unohdin kaikki matkani vaivat. Ostinpa siis jälleen tavaroita ja läksin Bassrahiin, jossa näin suuren laivan. Ostin tuon laivan, otin palvelukseeni kapteenin ja laivamiehiä, ja läksin matkaan yhdessä useiden muiden kauppiaiden kanssa.

"Me kuljimme kaupungista kaupunkiin, kunnes kohtalo suuntasi aluksemme autiolla saarelle, josta jo kaukaa näkyi silmiimme suuri valkea pallo. Lähemmäksi tultuamme huomasimme sen Rok linnun munaksi. Poikanen oli juuri puikahtamaisillaan sen kuoresta ulos, ja nokallaan se oli jo hakannut siihen aukon.

"Minä heittäydyin väsyneenä laivan läheisyyteen lepäämään ja nukuin sikeästi. Kun heräsin, näin kauhukseni, että matkatoverini viskelivät munaa kivillä. Minä kielsin heitä kovasti, mutta he eivät ottaneet varoituksiani kuuleviin korviin. He särkivät munan kuoren ja ottivat poikasen ulos. Sitten he tappoivat sen ja paistoivat sen lihan ja söivät sen suuhunsa.

"Mutta äkkiä ilma pimeni ja aurinko katosi, vaikka oli keskipäivä. Paksut pilvet olivat vetäytyneet auringon eteen ja kun tarkastelimme taivasta, niin huomasimmekin pilvet suuriksi Rok lintujen siiviksi. Ne leijailivat ilmassa munan yläpuolella. Kapteeni kutsui meidät kiireesti laivaan, jotta linnut eivät tappaisi meitä. Me hyökkäsimme rantaan ja laskimme nopeasti

ulapalle. Sillä välin linnut etsivät munaansa ja päästivät kauhean parakan, kun ne huomasivat sen rikotuksi. Ne hyökkäsivät meidän jälkeemme hirveällä vauhdilla ja ennättivät pian meidän tasallemme. Huomasimme, että kummallakin oli suuri kalliolohkare kynsissään. Uroslintu pudotti lohkareen alas, mutta perämies sai ajoissa laivan käännetyksi, niin että se putosikin mereen. Mutta siitähän meri alkoi vyöryä hirveästi ja heitteli laivaa sinne tänne, milloin korkealle ilmaan, milloin syvälle aaltoihin, jotta olimme aivan kuoleman kielissä. Kun meri hiukan tyyntyi ja me jo toivoimme pelastuvamme, heittikin emälintu lohkareensa keskelle laivaamme, jotta se särkyi tuhansiin pirstaleihin. Laivamiehet ja matkustajat hukkuivat. Itse jouduin veden alle, mutta päästyäni jälleen pinnalle sain kiinni laivankappaleesta ja sen varassa uiskentelin kolme päivää. Vihdoin suotuista tuuli ajoi minut saaren rantaan.

Uroslintu pudotti lohkareen mereen.

"Nälästä, väsymyksestä ja harmista olin voimaton kuin kuollut ja pahoittelin mielessäni, että olin lähtenyt matkaan ja hyljännyt rauhallisen elämäni. Hetken rannalla levättyäni aloin kulkea pitkin saarta ja näin siellä paljon lintuja ja hedelmiä ja kirkkaita lähteitä. Söin ja join vatsani täydeltä ja paneusin illalla maata suuren pelon vallassa, sillä en ollut tavannut jälkeäkään ihmisistä.

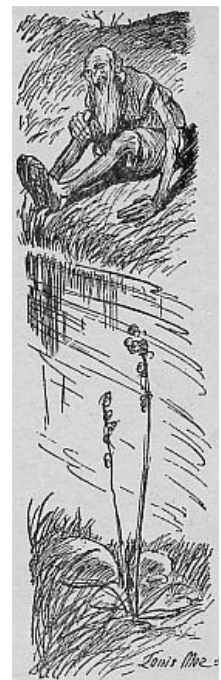
"Seuraavana aamuna, tunkeutuessani puiden ja pensaikkojen läpi, näin miehen, joka istui puron reunalla. Hän oli aivan paljas. Luulin, että hän oli vieras tällä saarella samoinkuin minäkin, ja lähestyin häntä tervehtien. Hän vastasi ystävällisesti tervehdykseeni. Minä kysyin, kuka hän oli ja mistä hän oli kotoisin. Mutta hän ei vastannut mitään, osoitti vain käsien liikkeillä, että hän halusi päästä puron yli.

"Mies näytti hyvin vanhalta ja heikolta, ja arvelin siis, että hän todellakin oli avun tarpeessa. Otin hänet selkääni ja kaahlasin hänen kanssaan puron poikki. Tultuani toiselle rannalle käskin hänen irrottaa kätensä kaulastani ja aioin asettaa hänet maahan. Mutta tämä ei liikahtanut paikoiltaan. Hän oli kietonut jalkansa hartioitteni ympärille ja painoi ja puristi voimainsa takaa. Hän oli raskas kuin vuori.

"Kun huomasin joutuneeni uuteen onnettomuuteen, niin aloin taas valittaa järjettömyyttäni ja kovaa kohtaloani. Minä heittäydyin maahan, ja koetin irtaantua taakastani, mutta kaikki oli turhaa. Hän pysytteli lujasti olkapäilläni ja oli hangannut ihoni jo aivan helläksi, ikäänkuin sitä olisi ruoskalla lyöty.

"Aloin juosta ja hyppiä hurjasti pitkin metsää, sillä epätoivoissani en tiennyt enää mitä tehdä, mutta se ei ollut miehelle mieleen. Hän käski minua astumaan tasaisesti, milloin kiirehdytti minua nopeampaan kulkuun, milloin hiljensi vauhtiani. Ja jollen heti seurannut hänen käskyjensä, niin hän rummutti jaloillaan hartioitani, jotta luulin kylkiluuni katkeavan.

"'Hopp, hopp, poikaseni', huusi hän vähä väliä minulle ja nauroi ilkeää nauruaan. 'Nyt olen saanut hevosen itselleni.'

Hopp, hopp, poikaseni!

"Minulla ei ollut muuta neuvoa kuin alistua kohtalooni, niin kurjalta kuin se tuntuikin. Olin kuin vanki, joka ei voi astua askeltakaan tuntematta raskasta rautakahletta jalassansa. Hän ei jättänyt minua yölläkään rauhaan, vaan nukkui selässäni ja unissaankin puristi vain jalkansa kovemmin kaulaani, jos koetin niitä irrotella. Elämäni oli niin kurja, että toivoin vain kuolemaa. Ja lujasti päätin, että jos tästä onnettomuudesta pelastuisin, en koskaan enää lähestyisi ketään ihmistä enkä kellekään antaisi apuani.

"Siten kului useita päiviä. Eräänä aamuna huomasin maassa kuivuneita kurpitsoja. Otin yhden käteeni ja koversin siitä sisuksen ulos. Sitten pusersin siihen viinirypäleistä mehua ja kun kurpitsa oli täynnä, tukkesin aukon ja asetin sen auringonpahteeseen. Parin päivän kuluttua oli neste muuttunut viiniksi. Maistelin sitä ja se oli hyvin voimakasta sekä vahvasti minua suuresti. Join pari aimo kulausta sillä seurauksella, että viini nousi päähäni ja tulin kovin iloiselle mielelle. Aloin hyppiä ja laulaa ja käsiäni liikutella.

"Vanhus ihmetteli tätä äkillistä muutosta minussa ja osoitti merkeillä haluavansa myös juoda tuota nestettä. Minä ojensin hänelle kurpitsan, ja hän tyhjensi sen viime pisaraa myöten. Heti paikalla hän juopui, taputti käsiään, hyppeli olkapäilläni ja lauloi minkä kurkusta sai lähtemään. Lopulta hän alkoi vapista koko ruumiissaan ja jalat heltyivät kaulastani. Minä laskin hänet maahan ja hän kellahti kyljelleen aivan tiedottomana. Minä hain ilossani suuren kiven ja iskin sillä häntä päähän, jotta hän heitti henkensä.

"Minä palasin jälleen rantaan päästyäni vapaaksi tuosta hirviöstä ja tähystelin alati merelle. Söin hedelmiä, jotta pysyisin hengissä ja toivoin alati pelastusta.

"Eräänä päivänä näinkin suureksi ilokseni laivan ulapalta lähestyvän saartani. Se laski rantaan, ja minä menin miehistön luo ja tervehdin heitä. He ihmettelivät suuresti nähdessään elävän olennon tällä saarella ja kuuntelivat hartaasti kertomustani. Kun olin lopettanut, sanoi laivan kapteeni:

"'Tuo vanhus, jonka tapoit, oli meren kuvainen. Ei kukaan ole päässyt vielä elävänä hänen käsistensä.'

"Laivamiehet iloitsivat pelastuksestani ja antoivat minulle vaatteita ja ruokaa, ja ottivat minut mukaan laivaan.

"Pari päivää purjehdittuamme jouduimme suuren kaupungin rantaan. Siellä oli vahva linna, jonka muurissa oli raudoitettu ovi. Iltasin kaupungin asukkaat astuivat tuosta portista veneisiinsä ja viettivät koko yön meren selällä, sillä he pelkäsivät apinoita. Kun minä kuulin sen, niin mieleeni muistuvat omat kokemukseni apinoiden parissa, ja ajattelin myös ystäviäni, jotka sillä matkalla olin kadottanut. Mutta kuljeskellessani mietteitteni vallassa pitkin kaupungin katuja, oli laiva lähtenytkin liikkeelle. Olin pahoillani siitä, mutta pahaa onneani ei mikään voinut enää auttaa.

"Eräs mies näki minut kadulla täten kuljeskelevan, ja sanoi minulle:

"'Sinä näytät olevan vieras tällä paikkakunnalla.'

"Minä kerroin miten minun oli käynyt, ja miten olin jäänyt yksin ventovieraaseen kaupunkiin.

"Mies vastasi:

"'Ole huoletti ja tule minun veneeseeni yöksi, sillä jos jäät tänne, niin olet kuoleman oma.'

"Minä seurasin hänen mukaan ja me läksimme hänen veneesssä noin peninkulman päähän rannasta. Aamulla palasimme jälleen kaupunkiin, joka sijaitsi neekerien maan rajalla.

"Mies, jonka veneessä olin yöni viettänyt, kysyi minulta:

"Osaatko mitään ammattia?"

"Minä vastasin hänelle, että olen ollut rikas kauppias, mutta haaksirikossa olin kadottanut kaikki tavarani. Kerroin hänelle sitten kaikki kärsimykseni. Hän kuunteli ihmeissään kertomustani ja ojensi sitten minulle pienen pussin, jonka hän oli täyttänyt kivillä.

"Ota tämä pussi ja seuraa minua!" sanoi hän minulle.

"Sitten hän vei minut muutamien miesten luokse, jotka juuri olivat menossa työhönsä.

"Tässä on muukalainen", sanoi hän heille, 'joka on joutunut haaksirikkoon ja kadottanut kaikki tavaransa. Ottakaa hänet mukanne ja opettakaa hänelle ammattianne, ehkäpä hän ansaitsee niin paljon, että voi palata omaan maahansa.'

"Miehet lupasivat ottaa minut mukansa, ja hyväntekijäni sanoi minulle:

"Tee nyt mitä hekin tekevät, ja tule sitten takaisin minun luokseni.'

"Me läksimme matkaan ja kuljimme jonkun aikaa kunnes saavuimme metsään, jossa kasvoi korkeita puita. Niiden rungot olivat hyvin sileät ja liukkaat, jotta ihmisten oli aivan mahdoton kiivetä ylös niitä myöten. Puun juurella oli joukko apinoita. Kun he näkivät meidät, niin ne kiipesivät ylös latvaan. Miehet alkoivat viskellä niitä kivillä, ja apinat heittelivät heitä hedelmillä, joita he noukkivat puun oksilta. Nuo hedelmät olivat kookospähkinöitä, joita ei muulla tavalla voinut saada alas puusta.

"Minäkin otin kiviä pussistani ja viskelin niillä apinoita, jotka vuorossaan pommittivat minua pähkinöillä. Keräsin niitä suuren joukon ja illalla palasimme takaisin kaupunkiin. Minä vein pähkinät hyväntekijälleni ja hän sanoi hyvillänsä:

"Mene joka päivä noiden miesten kanssa metsään, ehkä vähitellen saat niin paljon kokoon, että pääset kotiisi matkustamaan.'

"Minä kiitin häntä ja keräsin yhä edelleen pähkinöitä, joista osan sain myödyksikin. Eräänä päivänä saapui laiva rantaan. Minä menin hyväntekijäni luo ja sanoin aikovani lähteä tuossa laivassa kotiini. Hän antoi minulle lahjoja jäähyväisiksi ja saattoi minut laivaan. Otin mukani kaikki jäljellä olevat pähkinäni, ja sainpa niitä tovereiltanikin lahjaksi, ja läksin sitten matkaan.

"Me kuljimme monessa eri paikassa, ja tultuamme erään suuren kaupungin satamaan, vaihdoin osan pähkinöistäni pippureihin. Kävinpä siellä pippuripuutakin katselemassa. Pippurit kasvoivat suurissa tertuissa ja joka tertun vieressä oli suuri suunnaton lehti. Sadeilmalla se levitti itsensä täyteen kokoonsa ja sen alla saattoi ihminenkin saada suojaa. Mutta heti kun sade lakkasi, kääpetyi sekin kokoon.

"Tulimmepa tällä matkalla erääseen saareenkin, jossa helmien kokoojia asui. Annoin heille pähkinöitä ja pippureja, ja he sukelsivat veteen ja toivat minulle paljon helmiä. Siten tulin rikkaammaksi kuin mitä koskaan ennen olin ollut.

"Vihdoin saavuimme kotimaahani. Tapasin jälleen perheeni ja ystäväni, joita en ollut enää toivonut näkevänikään.

"Minä elin taas entiseen tapaani iloisena ja tyytyväisenä ja unohdin kaikki matkan vaivat.

"Nyt olet kuullut kertomuksen viidennestä matkastani", sanoi Sindbad kuormankantajalle ja antoi hänelle jälleen sata dinaria. Sitten hän pyysi häntä palaamaan takaisin seuraavana päivänä kuuntelemaan kertomusta hänen kuudennessa matkastansa.

Kuudes matka.

Seuraavana päivänä alkoi Sindbad jälleen kertoa:

"Elettyäni pitemmän aikaa onnellisena ja tyytyväisenä ja käytyäni päivä päivältä rikkaammaksi, tapasin kerran muutamia kauppiaita, jotka kertoivat minulle matkoistansa ja suurista voitoistansa. Silloin heräsi minussa jälleen matkahalu. Ostin kallisarvoisia tavaroita ja hankin itselleni tarpeellisia ruokavaroja. Bassrahissa nousin suureen laivaan ja läksin matkaan useiden muiden kauppiaiden kanssa. Me kuljimme maasta maahan, kaupungista kaupunkiin ja matkani oli hyvin hupaisa ja edullinen.

"Mutta eräänä päivänä kapteenimme alkoi itkeä ja valittaa:

"Minun taloni jää autioksi!" huusi hän vaatteitaan raastaen. 'Lapseni jäävät orvoiksi!'

"Me kauhistuimme kaikki ja kiirehdimme hänen luoksensa saadaksemme kuulla mitä oli tapahtunut. Hän vastasi:

"Me emme voi päästä tuon kallion ohi", sanoi hän osoittaen korkeaa kallioseinää jonkun matkan päässä. 'Tämä on vaarallisin paikka koko meressä, sillä tässä kulkee voimakas virta, joka auttamattomasti heittää laivan tuota kalliota vastaan. Laivamme ei kestä sellaista kolausta, vaan särkyy heti tuhansiksi sirpaleiksi.'

"Eipä kestänytkään kauan ennenkuin tunsimme joutuneemme pyörteeseen. Laiva ei totellut enää peräsintä, vaan pyörähteli ympäri kuin sukkula. Me laskeuduimme kaikki polvillemme laivan kannelle ja rukoilimme Jumalalta apua. Mutta rukouksemme olivat turhat. Kauhealla ryskeellä laiva viskautui vasten kalliota ja me jouduimme kaikki aaltoihin.

Laiva viskautui vasten kalliota.

"Me yritimme kiivetä kalliota ylös, toisten onnistuikin päästä kuivalle maalle, mutta toiset hukkuivat mereen. Kallion harjalta näimme joutuneemme autiolle saarelle. Siellä kasvoi paljon suuria puita, ja rannoilla siellä täällä oli ihmisten luita ja pääkalloja sekä tuulen ajamia kaikenlaisia laivan jätteitä.

"Me kuljeskelimme kaikki ympäri saarta ja mietimme surullista tilaamme. Vihdoin me löysimme ihmeellisen puron, jonka vesi virtasi syvään kalliorotkoon. Se oli kirkasta ja hyvän makuista ja me joimme siitä pahimpaan janoomme ja söimme sitten kasvien juuria. Mutta päivä päivältä meidän voimamme yhä heikontuivat ja toinen toisensa jälkeen tovereistamme kuoli. Lopulta olin yksin enää hengissä.

"Oloni tuntui varsin tukalalta. En yhtään iloinnut siitä, että olin jäänyt viimeiseksi eloon, sillä jos olisin ennemmin kuollut, niin olisivathan edes toverini haudanneet minut, niinkuin kaikille muille olimme tehneet. Mutta nyt minun piti kuolla aivan yksin ja joutua petolintujen saaliiksi. Siksipä aloin kaivaa itselleni hautaa ja päätin paneutua siihen lepäämään, kun tunsin viimeisen hetkeni lähestyvän.

"Saatuani haudan valmiiksi läksin taas kävelylle ja satuin tulemaan jälleen tuon samaisen puron luo. Mutta tällä välin vesi oli siitä suuresti vähentynyt. Se ei täyttänyt enää koko vuorenrotkoa, jotta saatoin katsoa sinne sisään. Sytytin päreen ja valaisin rotkoa niin kauaksi kuin saatoin. Se näytti ihmeelliseltä holvilta, jota jatkui kauaksi vuoren sisään ja kun heitin puunpalasen veteen, niin vesi kuljetti sitä hiljalleen ja tasaisesti eteenpäin.

"Silloin heräsi aivoissani uusi ajatus. Jos minulla olisi alus, niin voisin varmaan tätä tietä pelastua, sillä jossakin paikassa kai puro taas ilmestyisi maan pintaan. Ja jos hukkuisinkin tuolla matkalla, niin olisihan sekin parempi kuin nälkäkuolema.

"Aloin siis heti rakentaa lauttaa laivanjätteistä, joita sidoin yhteen kaisloilla ja nuoranpätkillä. Kun se oli valmis, keräilin rannoilta kaikenlaista tavaraa, jota vesi oli sinne ajanut, löysin sieltä helmiäkin ja muita kalleuksia. Sitten hain kasveja ruuakseni ja sidoin kaikki vahvasti veneeseeni kiinni. Veistettyäni kaksi airoa, istahdin alukseeni ja heittäydyin puron kuljetettavaksi.

Vene soljui rotkon aukosta holviin.

"Hyvällä vauhdilla veneeni soljui rotkon aukosta holviin, jossa oli pilkkosen pimeä. Useita päiviä kuljin täten eteenpäin näkemättä ainoatakaan valonsädettä. Joskus holvi oli niin matala, että minun täytyi kyyristyä, sillä muutan olisin lyönyt pääni kattoon. Paikottain oli puro myös niin kapea, etten voinut airojani yhtään käyttää.

"Tässä pimeydessä oloni tuntui niin kamalalta, että unohdin sekä nälän että janon. Milloin nukahdin veneeseeni, milloin taas heräsin. Mutta vene kulki lakkaamatta eteenpäin ja yhä eteenpäin. En tiedä kauanko tuota kulkua kesti, sillä en voinut erottaa yötä päivästä, ja lopulta vaivuin tunnottomana veneeni pohjalle.

"Herätessäni oli valoisa päivä. Silmäni sattuiivat viheriöivään niittyyn, joka ulottui joen rantaan saakka, mihin veneeni oli kiinnitetty. Ympärilläni seisoivat suuri joukko intiaaneja ja neekereitä. He puhuttelivat minua, mutta en ymmärtänyt sanaakaan heidän kieltänsä.

"Tunsin suurta iloa ja kiitollisuutta kun jälleen olin päässyt ihmisten ilmoille, ja polvistuin maahan kiittäkseni luojaani. Kun olin lopettanut kiitosrukoukseni, puhutteli eräs neekereistä minua omalla kielelläni.

"'Minä ymmärrän sinun kieltäsi', sanoi hän minulle, 'ja olisin hyvin halukas kuulemaan mistä tulet. Aamulla, kun tulimme työhömme, näimme veneesi soljuvan esiin tuon korkean vuoren rotkosta. Sinä makasit tunnottomana pohjassa. Siksi toimme sinut tänne ja odotimme kunnes heräisit.'

"Minä lupasin kertoa hänelle koko seikkailuni, jos saisin ensin hiukan ruokaa, sillä olin nälkään menehtymäisilläni. He toivatkin minulle kaikenlaista syötävää, ja vahvistuttuani hiukan, kerroin heille kaikki kokemukseni. He olivat kovin ihmeissänsä ja sanoivat, etteivät he koskaan olleet senkaltaista kertomusta kuulleet. Ja he pyysivät, että seuraisin heidän mukanaan Serendybin kaupunkiin heidän kuninkaansa luo, jotta hänkin saisi itse kuulla minun seikkailuni, sillä muuten hän ei sitä uskoisi todeksi.

"Läksin siis miesten mukana Serendybin kuninkaan linnaan. Se oli komea rakennus suuren kauniin puutarhan keskellä. Kuningas itse istui valtaistuimellaan kultakruunu päässä. Hän oli varmaan suuren valtakunnan hallitsija.

"Astuin hänen eteensä ja kumarsin hänelle maahan asti. Kun hän kuuli, että olin muukalainen, kehotti hän minua kertomaan hänelle matkani vaiheista. Hän oli hyvin mielistynyt kertomukseeni ja väitti, ettei hän koskaan ollut kuullut sen ihmeellisempiä seikkailuja. Hän pyysi minut linnaansa vieraaksensa ja kestitsi minua suurenmoisesti.

"Jonkun aikaa elettyäni tässä vieraassa maassa, heräsi koti-ikävä minussa. Eräs laiva oli juuri lähdössä kotimaahani, ja minä sanoin jäähyväiset kuninkaalle ja läksin matkaan. Hän lähetti minun mukanaani kallisarvoisia lahjoja kalifilleni, Harun Arrashidille, jonka maine oli levinnyt tänne saakka, ja käski minun viedä perille hänen terveisensä. Onnellisesti saavuinkin kotiin omaisteni suureksi iloksi, sillä he olivat jo luulleet minun aikoja sitten heittäneen henkeni.

"Ensi työkseni kotiin tuloni jälkeen menin kalifi Harun Arrashidin luo ja vein hänelle Serendybin kuninkaan lahjat ja terveiset. Hän ihastui suuresti ja pyysi minua kertomaan, mitenkä olin joutunut hänen valtakuntaansa. Hän ihmetteli kummallista kertomustani ja halusi kuulla toisistakin matkoistani. Kertomukseni miellyttivät häntä siinä määrin, että hän kirjoitutti ne muistiin, jotta ne säilyisivät tulevillekin polville.

"Olin hyvin tyytyväinen ja iloinen, kun jälleen olin kotonani omaisteni parissa, ja lupasin pyhästi,

etten koskaan enää lähtisi millekään matkalle. Olin saanut kärsiä jo ihan kyllikseni ja aloin käydä jo vanhaksi. Mutta ei kukaan saata ohjata omaa kohtaloansa. Minun täytyi vieläkin kerran lähteä matkalle ja joutua uusiin vaaroihin ja onnettomuuksiin. Mutta se olikin viimeinen matkani. Jos haluat", sanoi Sindbad kääntyen kuormankantajan puoleen ja antaen hänelle jälleen sata dinaaria, "kuulla kertomusta seitsemännestä ja viimeisestä matkastani, niin palaa huomenna takaisin tavalliseen aikaan."

Seitsemäs ja viimeinen matka.

Seuraavana päivänä, aterian jälkeen, alkoi Sindbad jälleen kertoa kokoontuneelle kuulijakunnalleen:

"Eräänä päivänä istuin kotonani ystäväni parissa, kun Harun Arrashidin suurvisiiri äkkiä astui sisään ja tuoden terveiset herraltansa käski minun heti saapua hänen luoksensa.

"Olin juhlapuvussani, mitäpäsi muuta kuin lähteä heti paikalla. Aavistin kuitenkin, ettei tuo käsky merkinnyt mitään hyvää.

"Hetimitä tulin linnaan kalifin luo, heittäydyin maahan hänen eteensä ja kysyin mitä hän käski.

"'Rakas Sindbad', sanoi oikeauskoisten hallitsija käskien minun nousta ylös, 'olen kutsuttanut sinut tänne pyytääkseni sinulta palvelusta. Olen aikonut lähettää vastalahjoja Serendybin kuninkaalle ja olen valinnut sinut viemään nuo lahjat minun nimessäni perille. Sen kunnian olet täydellisesti ansainnut.'

"Seisoin siinä ikäänkuin salama olisi iskenyt minuun. En olisi tahtonut lähteä uudelle matkalle, sillä olin varma siitä, etten vaaroitta siitä suoriutuisi. Sanoin kalifille, että olin halukas tekemään mitä muuta hyvänsä hänen puolestansa, mutta matkalle läksin vain hyvin vastenmielisesti, sillä olin varma siitä, että onnettomuudet minua erityisesti vainosivat. Vihdoin sanoin tehneeni pyhän lupauksenkin, etten koskaan enää jalallani astuisi laivaan.

"Mutta kalifi hymyili vain minulle ja sanoi vapauttavansa minut pyhästä lupauksestani. Hän vakuutti sitä paitsi, ettei matka Serendybiin ollut yhtä vaarallinen kuin pitkät kauppatematkat, ja kun hän nyt kerran oli valinnut minut lähettilääkseen, niin hän ei tahtonut päätöksestään luopua.

"Turhaa oli minun siis vastustella. Järjestin asiani, ja jo seuraavana päivänä lähetti kalifi minulle kirjeen Serendybin kuningasta varten. Minä läksin siis kamelienei keralla Bassrahiin. Siellä nousin laivaan haikealla mielellä, sillä merimatka tuntui minusta varsin vastenmieliseltä.

"Menomatka oli kuitenkin hyvin suotuista. Ei sattunut myrskyjä eikä muitakaan onnettomuuksia, ja hyvin lyhyessä ajassa me saavuimme Serendybin satamaan. Seuralaiseni veivät kalifin lahjat linnaan, ja minä läksin suoraan valtaistuinsaliin kuninkaan puheille.

"'Armollinen herra ja kuningas!' sanoin heittäytyen maahan valtaistuimen eteen. 'Minun herrani, Bagdadin kalifi, lähettää sinulle terveisensä ja kiitoksensa, ja pyytää sinua vastaanottamaan häneltä ystävyidenmerkiksi nämä lahjat.'

"Minä annoin kuninkaalle kalifin lahjat, ja hän oli niistä hyvin mielissänään. Hän antoi minulle vastalahjoja ja käski panna toimeen huveja ja juhliä kunniakseni. Kun vihdoin läksin paluumatkalle, saattoi hän itse minut laivaan.

"Lähtiessä en ollut laisinkaan levoton. Ilma oli edelleen suotuista. Mutta eräänä päivänä, jolloin juuri olin laskenut, että viikon kuluttua saapuisimme Bassrahiin, huusikin tähystelijä äkkiä maston huipusta:

"'Lännessä purje!'

"Kapteeni tarkasteli mainittuun suuntaan ja rypisti kulmakarvojansa.

"'Se on rosvolaiva', sanoi hän. 'Meidän on pakko puolustautua.'

"Hetken kuluttua tulikin laiva näkyviin, sillä se purjehti nopeammin kuin meidän aluksemme. Sillä oli veripunainen lippu maston päässä ja siitä kapteeni sen heti oli tuntenutkin. Tunnin kuluttua rosvot hyökkäsivät laivamme kannelle. Siitäpä syttyi tuima tappelu. Me puolustauduimme rohkeasti ja usea vihollisistamme punasi verellään laivamme kantta. Mutta vihollistemme joukko oli paljoo suurempi kuin meidän, ja lopulta meidän täytyi antautua.

Siitä syttyi tuima tappelu

"Aluksi luulimme, että he aikoivat tappaa meidät, mutta sitten huomasimmekin, että heillä oli toiset tuumat. Pari päivää purjehdittuamme jouduimme satamaan, jossa en ollut koskaan ennen käynyt. Anastettuaan meiltä kaikki tavaramme he kuljettivat meidät joukolla maalle ja aikoivat myödä meidät orjiksi.

"Ihmiset tunkeilivat meidän ympärillämme, koettelivat käsivarsiamme ja jalkojamme ikäänkuin olisimme olleet elukoita ja tarkastelivat hampaitamme. He antoivat meidän hyppiä ja juosta nähdäksensä, mihin me kelpaisimme. Sitten he alkoivat tarjota meistä rahaa, toinen toistaan enemmän. Kaikki toverini myötiin ennen minua, sillä he olivat minua nuoremmat, ja siis kelpasivat paremmin kaupaksi.

"Vihdoin eräs norsukauppias osti minut halvasta hinnasta ja vei minut kotiinsa. Hän antoi minulle orjan vaatteet ja kohteli minua ystävällisesti, jotta vähitellen toinnuin kärsimistäni vaivoista.

"Kun isäntäni huomasi, että olin entisellään, kutsui hän minut luokseen ja kysyi osasinko jotakin ammattia. Vastasin, että olin kauppias. Hän rupesi miettimään mitä hän minulla tekisi ja kysyi vihdoon:

"Osaatko käyttää jousta ja nuolta?"

"Osaan", vastasin minä.

"Silloin hän tuli jälleen iloiseksi, toi minulle jousen, ja käski seurata itseänsä. Me menimme pihalle, nousimme kesyn norsun selkään ja ratsastimme metsään, joka oli usean peninkulman päässä kaupungista. Jouduttuamme syvälle metsään, pysäytti kauppias norsun korkean puun juureen ja käski minun kiivetä siihen.

"Istu sinä tuossa ja vahdi!" sanoi hän. 'Iltahämärissä ja aamun sarastaessa kulkevat norsut tästä ohi mennessään vettä juomaan puron reunalle. Koeta niitä ampua silloin ja jos saat jonkun tapetuksi, niin kiiruhda kotiin ilmoittamaan minulle.'

"Sitten hän antoi minulle eväspussin ja palasi takaisin kaupunkiin kesyn norsunsa selässä.

"Minä jäin kauniisti puuhun istumaan. Niinkauankuin oli valoisaa, sain olla aivan rauhassa. Vähitellen iltakin pimeni yöksi, mutta ei sittenkään mikään hiljaisuutta häirinyt. Nukahdin hetkeksi, mutta niinpiankuin päivä alkoi sarastaa, olin minäkin täysin valveilla. Heti kuuluikin kovaa kopinaa metsästä.

"Olin nyt aivan varma, että norsut pian tulisivat näkyviin, ja jännitin jo jouseni. Hetken kuluttua näin niiden lähestyvänkin pitkässä jonossa. Ne olivat komean ja juhlallisen näköisiä. Heiluttivat pitkiä kärsiänsä ja päästivät vähä väliä kovan äänen, ikäänkuin torvea olisivat puhaltaneet. Ne astuivat aivan puuni alitse, mutta minä en rohjennut heti ensimmäistä ampua, vaan päästin pari kolme ohitse kulkemaan.

"Vihdoin annoin kuitenkin nuoleni lentää, ja se osuikin elukkaan, mutta sen nahka oli niin paksu, ettei se ollut siitä millänsäkään. Ammuin toista ja vielä kolmattakin, mutta yhtä huonolla menestyksellä. Silloin suutuin ja päätin tähdätä arempiin kohtiin, ja kun norsu jälleen kulki ohitseni, niin tähtäsin sitä silmään.

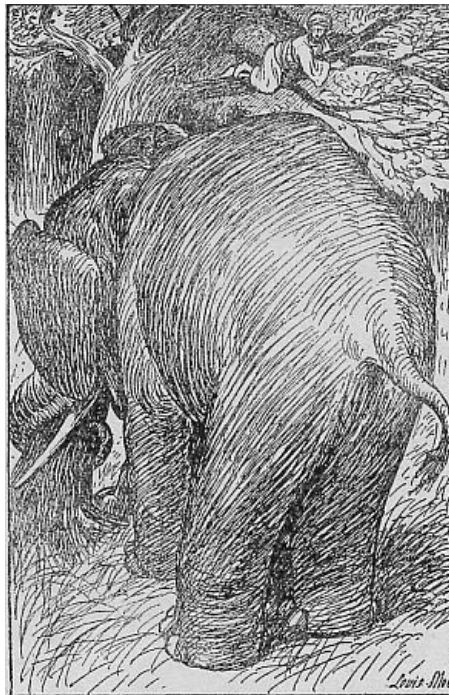
"Nuoli osui oikeaan ja tunkeutui eläimen aivoihin. Heti paikalla se kaatui kumoon ja kuoli. Mutta kun toiset norsut näkivät toverinsa kaatuvan, niin ne alkoivat pitää hirveää ääntä ja katselivat missä heidän rauhanhäiritsijänsä saattoi olla. Sitten ne hajaantuivat joka taholle polkien pensaikat jalkojensa alle.

"Minä sitä vastoin olin iloinen ja kiiruhdin kotiin kertomaan työni tulosta. Herrani oli hyvin tyytyväinen minuun, ja yhdessä me palasimme takaisin metsään, jossa me hautasimme norsun maahan. Sillä vasta sitten, kun sen ruumis oli mädännyt, saatoimme ottaa sen kallisarvoiset torahampaat ja myödä ne hyvästä hinnasta.

"Siitä päivästä alkaen voitin isäntäni suosion ja se lisääntyi yhä, sillä melkein joka päivä ammuin jonkun norsun. Palkaksi isäntäni kohteli minua niin hyvin kuin perheen jäsentä eikä laisinkaan kuin ostettua orjaa.

"Siten kului pari kuukautta. Mutta norsut olivat tulleet epäluuloisiksi. Joskus minusta tuntui ikäänkuin ne olisivat huomanneet minut puun latvassa, sillä ne katselivat sinnepäin ja pärisyttivät kärsiään. Sitä paitsi ne valitsivat muita teitä mennessään alas juomapaikalleen, jotta minun alituisesti täytyi vaihtaa paikkaa. Näinpä niiden kuokkivan maatakin niiltä kohdin, minne kuolleet norsut olivat haudatut, ikäänkuin katsoaksensa, mitä niille oli tehty. Tuntui siltä kuin ne yhä enemmän olisivat kadottaneet kärsivällisyytensä, ja kerran kun istuin korkealla setripuussa, keräytyivät ne ikäänkuin neuvottelemaan puun alle. Yhtä aikaa kaikki kohottivat kärsänsä ilmaan ja alkoivat pitää niin kovaa ääntä, että metsä kaikui.

"Sitten ne polkivat ja kuokkivat maata puun juurien ympärillä ja katselivat äkeissään minuun. Minä pelästyin niin julmasti, että pudotin sekä nuoleni että jouseni maahan. Hyvä se olikin, sillä jos nyt olisin ampunut jonkun niistä, niin viimeinen hetkeni olisi myös tullut. Kun ne huomasivat, että olin aseeton, niin ne ikäänkuin leppyivät, eivätkä pitäneet enää niin pahaa parakkaa. Ne löivät vain viisaat päänsä yhteen ja näyttivät neuvottelevan.

**Norsu nosti puun juurineen
ylös.**

"Vihdoin neuvottelu loppui. Suurin norsuista astui toisista erilleen, kiersi kärsänsä puun rungon ympäri ja nosti yhdellä ainoalla nykäyksellä puun juurineen ylös. Romahtaen se kaatui maahan. Onneksi se ei kuitenkaan kaatunut sille puolelle missä minä olin, sillä samassa olisin minäkin heittänyt henkeni. Nyt sain vain muutamia naarmuja, vaikka pelastunut en sittenkään ollut. Sillä samassa lähestyi suuri norsu minua, ja kietoen kärsänsä ruumiini ympärille nosti minut ilmaan.

"Luulin, että se heittäisi minut maahan ja polkisi minut jalkojensa alle, mutta sitäpä se ei tehnyt. Suureksi ihmeekseni se asetti minut hyvin varovaisesti selkäänsä ja alkoi marssia eteenpäin yhdessä toveriensa kanssa.

"Ajattelin itsekseni, että norsut aikoivat säästää teurastukseni johonkin juhlallisempaan tilaisuuteen, ja istuin vavistuksen ja pelon vallassa korkealla paikallani. Noin tunnin aikaa me kuljimme eteenpäin ja vihdoin metsä alkoi harventua, ja me saavuimme laajalle kentälle, jossa oli kasottain kuolleiden norsujen luita ja torahampaita.

"Luultavasti tämä oli norsujen hautausmaa.

"Tultuamme keskelle kenttää, norsu pysähtyi ja laski minut varovaisesti alas suurimmalle kasalle. Sitten se kääntyi ympäri ja marssi toverinensa takaisin metsään. Minä jäin kasalleni istumaan ja miettimään.

"Mutta äkkiä selvisi minulle koko asia. Nuo viisaat elukat olivat keksineet, minkä vuoksi minä tapoin heidän tovereitansa, ja etten halunnut muuta kuin niiden torahampaita. Siksi ne olivat arvelleet, että jos ne näyttäisivät minulle paikan, missä voisin saada niitä tappamatta norsuja, niin jättäisin ne rauhaan.

"Henki kurkussa kiiruhdin kotiin kertomaan löydöstäni. Herrani ihastui niin suuresti, että hän heti antoi minulle vapauteni ja lupasi rehellisesti jakaa aarteen kanssani.

Norsu asetti minut selkäänsä.

Sitten hän hankki itselleen viisisataa norsua ja norsunkuljettajaa ja pyysi minua johtamaan heidät metsään norsunluukasoille. Siellä kallisarvoiset tavarat säilytettiin norsujen selkään ja kuljetettiin entisen isäntäni varastuhuoneihin, jossa me jaoimme ne keskenämme.

"Minä möin oman osani kuudesta miljoonasta sekiinistä ja ostin laivan, jossa kuljetin kultatynnyriin kotiin. Sitten sanoin jäähyväiset entiselle isännälleni ja läksin kotimaahani monta vertaa rikkaampana kuin ennen.

"Onnellisesti saavuin Bagdadiin ja läksin kalifi Harun Arrashidin luo tekemään selkoa matkastani.

"Iloitsen suuresti nähdessäni sinut jälleen, rakas Sindbad', sanoi kalifi, 'sillä kun viivyit näin kauan poissa, niin aloin jo pelätä, että todellakin olit joutunut uusiin vaaroihin ja vaikeuksiin. Nyt lupaan sinulle, etten enää koskaan lähetä sinua matkoille. Sen sijaan toivon, että loppuikäsi olisi onnellinen ja rauhallinen, sillä kärsittyäsi niin paljon kovaa elämässäsi, olet ansainnut iloa ja onnea.'"

Täten Sindbad merenkulkija lopetti ihmeelliset kertomuksensa seitsemästä merimatkastansa ja sanoi sitten hymyillen Sindbad kuormankantajalle:

"No, ystäväni, kadehditko vielä minua?"

"En, herra", sanoi hän, "kalifi oli oikeassa. Suurien kärsimystesi kautta olet ansainnut suurta iloaikin." Hän toivoi, että hän pysyisi alati hänen ystävänsä. Siitä päivästä saakka oli Sindbad merenkulkijan talo alati avoinna Sindbad kuormankantajalle.

Sindbad toivoi, että hän alati pysyisi hänen ystävänsä.

*** END OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK TUHANNEN JA YHDEN YÖN TARINOITA SUOMEN LAPSILLE II ***

Updated editions will replace the previous one—the old editions will be renamed.

Creating the works from print editions not protected by U.S. copyright law means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg™ electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG™ concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for an eBook, except by following the terms of the trademark license, including paying royalties for use of the Project Gutenberg trademark. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the trademark license is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. Project Gutenberg eBooks may be modified and printed and given away—you may

do practically ANYTHING in the United States with eBooks not protected by U.S. copyright law. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

START: FULL LICENSE
THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg™ mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase “Project Gutenberg”), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg™ License available with this file or online at www.gutenberg.org/license.

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg™ electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg™ electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg™ electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg™ electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. “Project Gutenberg” is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg™ electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg™ electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg™ electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation (“the Foundation” or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg™ electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is unprotected by copyright law in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg™ mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg™ works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg™ name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg™ License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg™ work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country other than the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg™ License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg™ work (any work on which the phrase “Project Gutenberg” appears, or with which the phrase “Project Gutenberg” is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you will have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

1.E.2. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is derived from texts not protected by U.S. copyright law (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase “Project Gutenberg” associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg™ trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg™ License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg™ License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg™.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg™ License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg™ work in a format other than “Plain Vanilla ASCII” or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg™ website (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original “Plain Vanilla ASCII” or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg™ License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg™ works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg™ electronic works provided that:

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg™ works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg™ trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, “Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation.”
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg™ License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg™ works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg™ works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg™ electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the manager of the Project Gutenberg™ trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread works not protected by U.S. copyright law in creating the Project Gutenberg™ collection. Despite these efforts, Project Gutenberg™ electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain “Defects,” such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the “Right of Replacement or Refund” described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg™ trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg™ electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR

BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS', WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg™ electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg™ electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg™ work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg™ work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg™

Project Gutenberg™ is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg™'s goals and ensuring that the Project Gutenberg™ collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg™ and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation information page at www.gutenberg.org.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non-profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's website and official page at www.gutenberg.org/contact

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg™ depends upon and cannot survive without widespread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine-readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable

donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit www.gutenberg.org/donate.

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: www.gutenberg.org/donate

Section 5. General Information About Project Gutenberg™ electronic works

Professor Michael S. Hart was the originator of the Project Gutenberg™ concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For forty years, he produced and distributed Project Gutenberg™ eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg™ eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as not protected by copyright in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our website which has the main PG search facility: www.gutenberg.org.

This website includes information about Project Gutenberg™, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.